

Απορρίπτοντας ιεραποστόλους (Refuting missionaries - Hayyim ben Yehoshua) - Τι λέει το Ταλμούδ για τον Ιησού

Μετάφραση από την αγγλική, παρατηρήσεις και σημειώσεις εντός του
κειμένου υπό: Δρος Ιωάννου, Νεοκλέους Φιλάδελφου, Μ. Ρούσσου

Πρόλογος του μεταφραστή

Έχω υπ' όψη μου πολλούς ανεξέταστους και αμελέτητους ή σκόπιμους Χριστιανούς απολογητές και θεολόγους οι οποίοι ισχυρίζονται ότι το *Ταλμούδ* και η *Καινή Διαθήκη* φέρουν πειστικές αναφορές και στοιχεία περί ιστορικού Ιησού Χριστού. Προς τούτο έκανα τον κόπο να μεταφράσω από την αγγλική και να παραθέτω εδώ την δημοσιευμένη εργασία του **Ιουδαίου Ραβίνου Hayyim ben Yehoshua**, ειδικού μελετητή και ερευνητή του *Ταλμούδ* και όλης της σχετικής ύλης, την οποία και έχει αναρτήσει στο διαδίκτυο. Η εργασία αυτή είναι πολύ πυκνογραμμένη και τεκμηριωμένη με πολλά ενδιαφέροντα στοιχεία. Διά να μην λάβει τεράστια έκταση πολλές φορές ο ερευνητής ανακοινώνει ετοίμως πολλά από τα γνωστά στοιχεία ή τα νέα που αυτός χρησιμοποιεί καθώς και τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξε ή είναι παραδεκτά από την αμερόληπτη επιστημονική κοινότητα και μερικές φορές με μια συντομία που ημπορεί να ξαφνιάσει κάποιους. Δι' όλα αυτά η εργασία εφ' ενός μεν είναι πολύ ουσιώδης και εφοδιασμένη με πολλά στοιχεία, εφ' ετέρου δε ο ενδιαφερόμενος αναγνώστης οφείλει να την μελετήσει και να την εξετάσει πολύ προσεκτικώς. Αξίζει πολύ τον κόπο! Εκτός του ότι φανερώνει βαθιά γνώση των θεμάτων και των πραγμάτων, πολλά των οποίων δεν είναι γνωστά στους περισσότερους, Χριστιανούς και μη Χριστιανούς, όχι μόνο προξενεί ανεπανόρθωτη βλάβη σε κάθε τέτοιο σκόπιμο ή ανεξέταστο ισχυρισμό, ότι δηλαδή το *Ταλμούδ* και η *Καινή Διαθήκη* αναφέρουν τον ιστορικό Ιησού Χριστό, αλλά και τον καταρρίπτει παταγωδώς.

Ως γνωστόν το *Ταλμούδ* άρχισε να γράφεται στην Παλαιστίνη και Βαβυλώνα τον δεύτερο αιώνα και τελείωσε τον έκτο. Κατά τους διάφορους Μεσαιωνικούς

διωγμούς των Εβραίων στην Ευρώπη, οι Χριστιανοί πολλές φορές προσπάθησαν να καταστρέψουν το *Ταλμούδ*. Όπως φαίνεται οι μανιασμένες προσπάθειές τους είχαν μόνο μερικό και προσωρινό αποτέλεσμα. Το *Ταλμούδ* επανεξεδόθη στην Βασιλεία της Ελβετίας τον 16^ο αιώνα κάτω από την αυστηρή λογοκρισία των Χριστιανών. Παρ' όλα ταύτα η Εβραϊκή κοινότητα διαφύλαξε επαρκώς το αρχικό *Ταλμούδ* και έτσι αυτό που έχει σήμερα στα χέρια της είναι πιστό στο αρχικό. Η σύγκρισή του με το χριστιανικά λογοκριμένο *Ταλμούδ* εκθέτει σαφώς όλες τις διαφορές και τις χριστιανικές επεμβάσεις! Ακολουθώντας, παίζει πολύ σημαντικό ρόλο στην έρευνα από ποιο *Ταλμούδ* αντλούμε αναφορές, το πραγματικό ή το λογοκριμένο. Αυτό το τονίζει παρακάτω ο ειδικός γνώστης του *Ταλμούδ* Hayyim ben Yehoshua. Αλλά και οι σχετικές αναφορές των Χριστιανών στο ύστερο λογοκριμένο (κυρίως Βαβυλωνιακό) *Ταλμούδ* αποτελούν αντιδράσεις που αφορούν τον Χριστιανισμό γενικώς και όχι τον Ιησού Χριστό ειδικώς .

Ο καθηγητής Frank R. Zindler, στο βιβλίο του *The Jesus The Jews Never Knew*, με το παράρτημα του: *Sepher Toldoth Yeshu and the Quest of the Historical Jesus In Jewish Sources*, (Ο Ιησούς που οι Ιουδαίοι δεν Γνώρισαν Ποτέ, + Το Βιβλίο της Γενεαλογίας του Ιησού και η Αναζήτηση του Ιστορικού Ιησού στις Ιουδαϊκές Πηγές), εξετάζει λεπτομερώς όχι μόνο τα έργα του Ιωσήπου και το *Ταλμούδ* αλλά και όλες τις άλλες Εβραϊκές πηγές για τις οποίες οι Χριστιανοί λένε ότι υπαινίσσονται ή μαρτυρούν τον Ιησού Χριστό. Μεταξύ αυτών περιλαμβάνει και τα Ταλμουδικά στοιχεία τα οποία αναπτύσσει εδώ ο ben Yehoshua. Πρόκειται για μοναδικό, εξαιρετικό και πλήρες βιβλίο έρευνας που δίνει σαφή και τεκμηριωμένη **αρνητική** απάντηση στο ερώτημα αν υπάρχουν Ιουδαϊκές πηγές που υπαινίσσονται ή φέρουν μαρτυρίες για τον Ιστορικό Ιησού Χριστό των Χριστιανών. Πρόκειται για ένα σύγγραμμα που πρέπει να το μελετήσουν όλοι όσοι ενδιαφέρονται διά την διαλεύκανση της αλήθειας που αφορά την ιστορικότητα του Ιησού Χριστού.

Ο Zindler εξετάζει λεπτομερώς το Testimonium Flavianum και υποστηρίζει την άποψη ότι εντός των έργων του Ιωσήπου, από τον 2^ο αιώνα και μετά, έγιναν σταδιακά και εξελικτικά πολλές παρεμβολές και χαλκεύσεις σε διάφορα σημεία των, από διάφορους χριστιανικούς κύκλους όπως: τους οπαδούς του Βαπτιστή, τους οπαδούς του Ιακώβου του Αδελφοθέου, (διακρίνομε ήδη και τους δύο αυτούς κύκλους σε διάφορα σημεία της *Καινής Διαθήκης*), κ. ά., οι οποίοι ήταν ακόμα σε δράση κατά τον δεύτερο αιώνα. Αυτή την πολύ σοβαρή άποψη υποστηρίζει ο Zindler με πολλά καθοριστικά στοιχεία και τεκμήρια, εξετάζοντας και όλα τα

χειρόγραφα που υπάρχουν στα μουσεία του κόσμου, και δίνει απάντηση σε όλα τα ερωτηματικά επί των χαλκεύσεων εντός των έργων του Ιωσήπου. Έτσι εντός των έργων του Ιωσήπου, ο Zindler και άλλοι, όπως ο Steve Mason, εντοπίζουν πολύ ισχυρά στοιχεία και ανεπίτρεπτες αντιφάσεις για τον Ιστορικό που αποδεικνύουν τις παραχαράξεις και όπως φαίνεται ακόμα και η αναφορά περί Ιωάννου Βαπτιστού, την οποία καταγράψαμε παραπάνω, είναι και αυτή παραχάραξη που έγινε πριν τον Ωριγένη. (Μελετήσετε τον Zindler!).

Η παραχαρακτική δραστηριότητα στον Ελληνικό Ιώσηπο, που είναι και ο κύριος Ιώσηπος, είχε αρχίσει πριν απ' τα χρόνια του Ωριγένη. Ο Ευσέβιος «ο Επιμελητής», ο οποίος είναι και ο πιο ύποπτος της υποθέσεως, επιμελήθηκε καλλίτερα όλες τις παραχαράξεις που είχαν λάβει χώρα μέχρι τις μέρες του και τις κατέγραψε σε πιο στρωτή γλώσσα. Βεβαίως, οι παραχαράξεις συνεχίστηκαν και μετά τον Ευσέβιο σε πολλές Ελληνικές, Λατινικές, Αραβικές και Σλαβονικές εκδόσεις. Έτσι, με αυτές τις χαλκεύσεις, προέκυψαν διάφορα αντίγραφα του Ιωσήπου μέχρι την σήμερα, ενώ όλα τα άλλα με την πάροδο των χριστιανικών αιώνων εξαφανίστηκαν. Η Λατινική μετάφραση του 9^{ου} αιώνας που ξέφυγε μόνο εν μέρει παραχαραγμένη, οι μαρτυρίες του Ιωάννου Χρυσοστόμου και αργότερα του Ιερού Φωτίου, κλπ., συνηγορούν πλήρως υπέρ αυτής της εξελίξεως των πραγμάτων. Αλλ' όχι μόνον αυτές: Ο Zindler ακόμα παρουσιάζει τα κείμενα μαζί με τις εντοπισμένες χριστιανικές παραχαράξεις εντός πολλών χειρογράφων του Ιωσήπου τα οποία φυλάσσονται σε διάφορα μουσεία του κόσμου. Τα χειρόγραφα αυτά έχουν χρονολογηθεί επακριβώς και τοποθετούνται εντός πολλών και διάφορων αιώνων μετά τον Ευσέβιο.

Ο Zindler επίσης αναγράφει όλα τα άλλα σημεία και στοιχεία όλων των Εβραϊκών πηγών που επικαλούνται οι Χριστιανοί μαζί με ολόκληρα τα κείμενα εντός των οποίων ευρίσκονται ώστε από μόνο του να καθίσταται σαφές στον αναγνώστη ότι οι ισχυρισμοί τους είναι ψευδείς. Όπως βλέπει κανείς από τον τίτλο του βιβλίου αυτού, ο Zindler υποστηρίζει την θέση ότι οι Ιουδαίοι ουδέποτε εγνώρισαν τον Ιησού Χριστό, πράγμα που το υποστηρίζουν πολλοί ερευνητές και λογικώς έπεται από την ιστορική ανυπαρξία του.

Τονίζουμε ότι είναι άλλο ζήτημα η ιστορικότητα του Ιησού Χριστού και άλλο η ιστορικότητα της κινήσεως που αργότερα ονομάστηκε χριστιανική. Η ιστορικότητα της κινήσεως αυτής ουδέποτε αμφισβητήθηκε και άρχισε γύρω στο 200 Π. Κ. Ε. Αφού έλαβε διάφορες μορφές και ονομασίες καθώς και διαφόρους Χριστούς

(Δανιήλ, Παύλου, Συνοπτικών, Ιωάννου, Απόκρυφους, Γνωστικιστικούς, και πολλούς άλλους) κατέληξε σ' αυτό που σήμερα ονομάζουμε Χριστιανισμό, με κυρία μορφή τον Χριστό του Κωνσταντίνου (βλέπε κεφάλαιο 5: Robert M. Price, *The Da Vinci Fraud, Why The Truth is Stranger Than Fiction*, Prometheus Books, 2005.).

Μετά ταύτα ο Hayyim ben Yehoshua κάνει μια συμπυκνωμένη αλλά πολύ κατατοπιστική αναδρομή στα κυριότερα απόκρυφα ή εκτός του Κανόνος της Καινής Διαθήκης γραπτά τα οποία πολλές φορές οι Χριστιανοί χρησιμοποιούν και επικαλούνται και επίσης στα γραπτά μερικών γνωστών Ιστορικών για τους οποίους οι Χριστιανοί διατείνονται ότι παρέχουν ακριβείς ιστορικές πληροφορίες για τον Ιησού. Ο ben Yehoshua όμως αποδεικνύει ότι καμία αξιόπιστη, βάσιμη, ιστορική πληροφορία δεν παρέχεται και από τις δύο αυτές κατηγορίες γραπτών. Επίσης, σε ολόκληρη την εξέταση γραπτών και στοιχείων που αναπτύσσει, καταδεικνύει τις σχέσεις των διαφόρων χριστιανικών παραδόσεων και θρύλων με διάφορα ιστορικά πρόσωπα εξ Ιουδαίων και μη Ιουδαίων και με διαφόρους παγανιστικούς μύθους.

Ο συγγραφέας παρουσιάζει και αναπτύσσει στοιχεία και θέματα που φτάνουν μέχρι τον δεύτερο αιώνα Κ. Ε. Δεν προχωρά παραπέρα, αλλά και πάλι δεν εξαντλεί τα πάντα που υπάρχουν εντός αυτού του χρονικού διαστήματος. Υπάρχουν ακόμα πάρα πολλά στοιχεία μέχρι και τον δεύτερο αιώνα Κ. Ε. που δεν τα αναφέρει. Για να αναφερθούν όλα τα στοιχεία και ό,τι αφορά την ιδιότυπη αίρεση του Εβραιοχριστιανισμού, έστω μέχρι τον δεύτερο αιώνα Κ. Ε, χρειάζεται να γραφτεί ένα τεράστιο σύγγραμμα, όπως του Zindler που αναφέραμε πιο πάνω, και όχι μια μικρή εργασία που σκοπό έχει να παρουσιάσει τα βασικά στοιχεία και θέματα, νύξεις, διατυπώσεις και συμπεράσματα. Μετά ταύτα, τα υπόλοιπα επαφίενται στο ενδιαφέρον του αναγνώστη και του ερευνητή να βρει και να συμπληρώσει τα στοιχεία και να εμβαθύνει τις δικαιολογήσεις αυτών που παρατίθενται εδώ μαζί με ό,τι άλλο έχει να κάνει μ' αυτή την ιδιόζουσα αίρεση του Ιουδαϊσμού.

Αν και η εργασία γράφτηκε για τους ομοεθνείς του συγγραφέα και απευθύνετε σ' αυτούς για να γνωρίζουν πως να αντιμετωπίζουν τους Χριστιανούς ιεραποστόλους και προπαγανδιστές, μπορεί εξ ίσου καλά να απευθυνθεί και να χρησιμοποιηθεί από κάθε άνθρωπο που δεν είχε την τύχη να υποστεί ανεπανόρθωτη πνευματική αγκύλωση από τους Χριστιανούς. Ακόμα και μερικά από τα στοιχεία της εργασίας να αποδεχθεί κανείς, αν όχι όλα καθότι σε ολίγα δεν έχει δοθεί η απαιτούμενη δικαιολόγηση, τα συμπεράσματα δεν αλλάζουν ουσιαστικώς. Όντως υπάρχουν πολλά αδιάσειστα στοιχεία εντός της εργασίας τα οποία δεν είναι θέμα

παραδοχής αλλά αντικειμενικής αποδοχής που εν ανάγκη βασίζεται σε αμερόληπτη έρευνα, εξέταση, γνώση και κρίση. Βάσει αυτών των στοιχείων και μόνον τα συμπεράσματα που εξάγονται είναι τα εξής:

1. Τα στοιχεία που περιέχει το *Ταλμούδ* είναι πολύ επιζήμια για τον επίσημο Χριστιανισμό. Εντός του *Ταλμούδ* δεν υπάρχει απολύτως κανένας ιστορικός Ιησούς Χριστός. Μερικά στοιχεία που περιέχει, δεικνύουν ότι ο Χριστιανισμός είχε αρχίσει πριν από την Χασμονική εποχή (-167 Π. Κ. Ε.) ως μία μικρή και ασήμαντη Ιουδαϊκή, μεσσιανική και εσχατολογική αίρεση, η οποία κατά την Χασμονική εποχή έγινε γνωστότερη και ολίγον ισχυρότερη και ονομαζόταν Νοτζρί. Οι οπαδοί της ονομαζόταν Νοτζρίμ (πληθυντικός). Στις *Πράξεις* 9: 2, 24: 5, 22, 25: 19 αποκαλείται και οδός ή αίρεσις των *Ναζωραίων* και *δαισιδαιμονία*. Ακόμα, μερικά στοιχεία που αναφέρει το *Ταλμούδ*, χρησιμοποιήθηκαν στην ανάπτυξη του επισήμου χριστιανικού μύθου. Μέχρι την καταστροφή του + 66 - 73 Κ. Ε. η αίρεση αυτή ήταν καθαρή Ιουδαϊκή και Εβωνιτική υπόθεση. Από την καταστροφή του + 70 Κ. Ε. μέχρι την καταστροφή του +132-134 Κ. Ε. η αίρεση αυτή μετεξελίχθη στον Ιουδαϊκό Χριστιανισμό και μετά για να επιβιώσει αναγκάστηκε να βγει έξω από τα Ιουδαϊκά όρια.

2. Μερικά άτομα όπως ο Γίεισου μπεν Πανδέιρα, γνωστός και ως Γίεισου χα - Νοτζρί, ο μπεν Στάδα ή μπεν Σοτήρα ή μπεν Σιτήρα, κ. ά, που αναφέρονται στο *Ταλμούδ*, δεν έχουν να κάνουν τίποτα απολύτως με τον χριστιανικό Ιησού Χριστό. Επειδή ολίγα περιστατικά των ζωών τους ομοιάζουν σε μικρό βαθμό με μερικά περί Ιησού Χριστού, οι χριστιανοί προπαγανδιστές προσεπάθησαν να διαδώσουν ότι αυτοί είναι ο ένας και μοναδικός Ιησούς Χριστός. Αυτή η προπαγάνδα είναι βεβαίως εσκεμμένη και ψευδής διότι επί τούτου αποκρύπτουν το πλήθος των τεραστίων διαφορών μεταξύ αυτών των ατόμων και του Ιησού Χριστού της *Καινής Διαθήκης*, τις οποίες ο *ben Yehoshua* αποκαλύπτει παρακάτω πλήρως. Αν λοιπόν κάποιος χριστιανός ψευδοαπολογητής αναφέρει το *Ταλμούδ* ως ιστορική πηγή περί του χριστιανικού Ιησού, κανείς δεν έχει να κάνει τίποτα άλλο παρά να του παρουσιάσει αυτήν εδώ την εργασία τού *ben Yehoshua* και να τελειώσουν τα προπαγανδιστικά παραμύθια.

3. Η *Καινή Διαθήκη* δεν έχει καμία ιστορική αξία και δεν εξάγεται κανένας ιστορικός Ιησούς Χριστός απ' αυτήν. Ενώ ο *Ματθαίος* 28: 15 γράφει «... οι δε λαβόντες τα αργύρια εποίησαν ως εδιδάχθησαν. **και διεφημίσθη ο λόγος ούτος παρά Ιουδαίοις μέχρι της σήμερον.**», το *Ταλμούδ* δεν αναφέρει απολύτως τίποτα διά δωροδοκία των φυλάκων του τάφου.

4. Πολλά απόκρυφα βιβλία δεν έχουν καμία ιστορική αξία. Μερικά όμως βοηθούν στο να καταλάβουμε την βαθμιαία ανάπτυξη και εξέλιξη του χριστιανικού μύθου και την ανάπτυξη και δράση πολυαρίθμων χριστιανικών αιρέσεων.

5. Ο Χριστιανισμός υπέκλεψε, προσάρμοσε και ενσωμάτωσε πλείστα όσα πράγματα και στοιχεία από τις παγανιστικές φιλοσοφίες, προλήψεις, θρησκείες, εορτές, μυστήρια, κλπ. Αντικατέστησε τις πρώην δεισιδαιμονίες με την δική του ισχυρότερη, δογματική και καταστροφική δεισιδαιμονία.

6. Τελικά δεν έχουμε ικανές, αμερόληπτες και φερέγγυες πηγές για να εξάγουμε έναν ιστορικό Ιησού Χριστό. Η παντελής έλλειψη τους αποδεικνύει ότι ο Ιησούς Χριστός των *Ευαγγελίων* και της *Καινής* γενικότερα είναι ένα μύθευμα.

Η μετάφραση είναι κατά λέξει αλλά με τις προφανείς και αναγκαίες τροποποιήσεις της γλώσσας στα σημεία που καθίσταται αναγκαία ή τροποποίηση της γραμματικής, της συντάξεως, και της εκλογής καταλλήλων λέξεων για να αποδοθούν τα νοήματα και οι γλωσσικοί ιδιωματισμοί. Κατ' αυτό τον τρόπο η μετάφραση επιτυγχάνει την άνετη ροή του λόγου χωρίς όμως να αλλοιώνει καθόλου το νόημα. Μερικούς όρους και ονόματα που δεν έχουν καθιερωμένους τύπους στην Ελληνική ο μεταφραστής τους απέδωσε με το τρόπο που αυτός νόμισε καλλίτερον, είτε φωνητικώς είτε γλωσσολογικώς. Όσα είναι γραμμένα εντός αγκυλών [...] είναι συμπληρωματικές σημειώσεις του μεταφραστή. Καλή ανεπηρέαστη μελέτη λοιπόν με εξέταση, κρίση, σύνεση, αντικειμενικότητα και αμεροληψία.

PART 1: THE MYTH OF THE HISTORICAL JESUS

ΜΕΡΟΣ 1^ο: Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΙΗΣΟΥ

Στα Εβραϊκά μέσα ενημερώσεως έχει εκδηλωθεί πολλή ανησυχία που αφορά τις ενέργειες της ομάδας των «Εβραίων για τον Ιησού» και άλλων ιεραποστολικών οργανισμών, οι οποίοι βγαίνουν εκτός του σκοπού των για να μεταστρέψουν Εβραίους στον Χριστιανισμό. Δυστυχώς, πολλοί Εβραίοι είναι ασθενώς προετοιμασμένοι για να αντιμετωπίζουν τους Χριστιανούς ιεραποστόλους και τα επιχειρήματά τους. Ελπίζουμε ότι αυτό το άρθρο θα συνεισφέρει στην διόρθωση αυτής της καταστάσεως.

Όταν κάποιος αντιμετωπίζει Χριστιανούς ιεραποστόλους το σημαντικό ζήτημα είναι ότι οφείλει να βασίζει τα επιχειρήματά του σε σωστά γεγονότα. Επιχειρήματα

που βασίζονται σε γεγονότα λανθασμένα μπορούν εύκολα να αποβούν εις βάρος αυτών που τα χρησιμοποιούν και εν τέλει να ισχυροποιήσουν τα επιχειρήματα των ιεραποστόλων.

Είναι πολύ ατυχές το ότι πολλοί καλοπροαίρετοι διδάσκαλοι Εβραϊκών Σπουδών χωρίς να το έχουν πάρει χαμπάρι έχουν βοηθήσει τους ιεραποστόλους με το να διδάσκουν Εβραίους μαθητές λανθασμένες πληροφορίες περί της απαρχής του Χριστιανισμού. Μπορώ και 'γω να ενθυμηθώ ότι με είχαν μάθει την παρακάτω «ιστορία» για τον Ιησού σε ένα Εβραϊκό κατηχητικό σχολείο που παρακολουθούσα:

«Ο Ιησούς ήταν ένας φημισμένος ραβίνος του πρώτου αιώνα του οποίου το Εβραϊκό όνομα ήταν Ραββί Γιεχόσσουα. Ο πατέρας του ήταν μαραγκός και ονομαζόταν Ιωσήφ [Γιόσεφ] και το όνομα τής μάνα τους ήταν Μαρία [Μιργιάμ]. Η Μαρία κατέστη έγκυος προτού παντρευτεί τον Ιωσήφ. Ο Ιησούς γεννήθηκε σε ένα στάβλο στην Βηθλεέμ καθ' ον χρόνο γινόταν η Ρωμαϊκή απογραφή. Ο Ιησούς μεγάλωσε στην Ναζαρέτ και έγινε ένας μορφωμένος ραβίνος. Ταξίδεψε σε όλο το Ισραήλ διδάσκοντας ότι ανάμεσα στους ανθρώπους πρέπει να αγαπά ο ένας τον άλλον. Μερικοί νόμισαν ότι αυτός ήταν ο Μεσσίας [Μεσσίαχ] και αυτός δεν το αρνήθηκε, πράγμα που έκανε τους άλλους ραβίνους να θυμώσουν πολύ. Προξένησε έτσι τόσο μεγάλη λογομαχία που έκανε τον Ρωμαίο διοικητή Πόντιο Πιλάτο να διατάξει να τον σταυρώσουν. Ετάφη σε κάποιον τάφο και αργότερα το σώμα του χάθηκε επειδή πιθανώς το είχαν κλέψει οι μαθητές του.»

Μερικά χρόνια ύστερα από τότε που είχα διδαχθεί αυτή την φαινομενικά αθώα «ιστορία», ενδιαφέρθηκα μόνος μου να μάθω για τις απαρχές του Χριστιανισμού και απεφάσισα να μελετήσω περισσότερο γι' αυτόν τον «φημισμένο Ραβίνο Γιεχόσσουα». Προς μεγάλη μου κατάπληξη, ανεκάλυψα ότι δεν υπήρχε καμία ιστορική ένδειξη για αυτόν τον Ραβίνο Γιεχόσσουα. Και οι δύο ισχυρισμοί, ότι δηλαδή ο Ιησούς ήταν Ραβίνος που ονομαζόταν Γιεχόσσουα και ότι το σώμα του είχε πιθανώς κλαπεί, απεδείχθησαν ότι ήταν καθαρές εικασίες. Η υπόλοιπη ιστορία δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια νερωμένη εκδοχή της εξιστορήσεως την οποία οι Χριστιανοί πιστεύουν σαν ένα μέρος της χριστιανικής θρησκείας αλλά η οποία δεν βρίσκει υποστήριξη σε καμία έγκυρη ιστορική πηγή. Δεν υπήρχε απολύτως καμία ιστορική ένδειξη του ότι ο Ιησούς, ο Ιωσήφ ή η Μαρία υπήρξαν ποτέ, πολλώ μάλλον ότι ο Ιωσήφ ήταν μαραγκός ή ότι ο Ιησούς γεννήθηκε στην Βηθλεέμ και έζησε στην Ναζαρέτ.

Παρά την έλλειψη ενδείξεων για την ύπαρξη του Ιησού πολλοί Εβραίοι έχουν δια-

πράξει το τραγικό λάθος να υποθέτουν ότι η «ιστορία» της *Καινής Διαθήκης* είναι κατά μάλλον ή ήττον ορθή και έχουν προσπαθήσει να διαψεύσουν τον Χριστιανισμό προσπαθώντας να εκλογικεύσουν τα διάφορα θαύματα που υποτίθεται ότι συνέβησαν κατά την διάρκεια της ζωής του Ιησού και μετά τον θάνατό του. Πολυάριθμα βιβλία έχουν γραφεί τα οποία προσεγγίζουν τον Χριστιανισμό μ' αυτόν τον τρόπο. Η προσέγγιση αυτή εν τούτοις είναι απελπιστικά ελαττωματική και τω όντι επικίνδυνη διότι ενθαρρύνει την πίστη στην *Καινή Διαθήκη*.

Όταν οι Ισραηλίτες ήλθαν σε σύγκρουση με την λατρεία του Βαάλ δεν εδέχθησαν στα τυφλά τους αρχαίους Δυτικούς Σημιτικούς μύθους ως Ιστορία. Όταν οι Μακκαβαίοι ήλθαν σε σύγκρουση με την Ελληνική θρησκεία δεν εδέχθησαν στα τυφλά την Ελληνική Μυθολογία ως Ιστορία. Τότε γιατί τόσοι σύγχρονοι Εβραίοι δέχονται τυφλά την χριστιανική μυθολογία; Η απάντηση σ' αυτή την ερώτηση φαίνεται να είναι το ότι πολλοί Χριστιανοί δεν έχουν επίγνωση τού ποια είναι η διακριση μεταξύ κατοχυρωμένης Ιστορίας και χριστιανικής πίστεως και έχουν μεταβιβάσει την σύγχυσή τους και στην Εβραϊκή κοινότητα. Ξεφυλλίζοντας προσφάτως τα βιβλία στο περί θρησκείας τμήμα ενός τοπικού βιβλιοπωλείου, μου έτυχε ένα βιβλίο το οποίο αξίωνε ότι ήταν μια αντικειμενική βιογραφία του Ιησού. Όπως όμως απεδείχθη δεν ήταν τίποτα άλλο από μια περίληψη της αφηγήσεως της συνηθισμένης *Καινής Διαθήκης*. Ακόμα ισχυριζόταν ότι τα θαύματα του Ιησού είχαν επιβεβαιωθεί, αλλά λογικές εξηγήσεις γι' αυτά ίσως να υπάρχουν κάπου αλλού. Πολλά ιστορικά βιβλία γραμμένα από Χριστιανούς υιοθετούν παρόμοια προσέγγιση. Μερικοί Χριστιανοί συγγραφείς θα προτείνουν ότι τα θαύματα μπορεί να μην είναι τελείως ιστορικά αλλά παρ' όλα ταύτα αυτοί εξακολουθούν να πιστεύουν την γενική «ιστορία» της *Καινής Διαθήκης*. Έτσι η ιδέα ότι υπήρχε ένας πραγματικά ιστορικός Ιησούς έχει περιχαρακωθεί στη χριστιανική κοινωνία και οι Εβραίοι που ζούνε στον χριστιανικό κόσμο έχουν φτάσει στο σημείο να δέχονται τυφλά αυτή την πίστη επειδή δεν την έχουν δει ποτέ της να αμφισβητείται σοβαρά.

Παρά την πολυδιαδεδομένη πίστη στον Ιησού το γεγονός παραμένει ότι ουδείς ιστορικός Ιησούς υπάρχει. Για να καταλάβουμε τι σημαίνει «ιστορικός Ιησούς», ας θεωρήσουμε τον βασιλιά Μίδα της Ελληνικής Μυθολογίας. Η ιστοριούλα ότι ο βασιλιάς Μίδας μετέτρεπε σε χρυσάφι οτιδήποτε ήθελε αγγίξει κυριολεκτικώς είναι άνευ νοήματος, παρά ταύτα όμως γνωρίζουμε ότι πραγματικός βασιλιάς Μίδα υπήρχε. Αρχαιολόγοι έχουν ανασκάψει τον τάφο του και βρήκαν τα υπολείμματα

του σκελετού του. Οι Έλληνες που είπαν αυτό το μύθευμα περί Μίδα και του χρυσαφένιου αγγίγματος του προφανώς το συνέδεαν με τον πραγματικό Μίδα. Έτσι λοιπόν αν και ο μύθος του χρυσαφένιου αγγίγματος είναι φανταστικός, ο μύθος αφορά ένα πρόσωπο του οποίου η ύπαρξη είναι γνωστό γεγονός – τουτέστιν «ο ιστορικός Μίδας». Στην περίπτωση του Ιησού, εν τούτοις, δεν υπάρχει κανένα, έστω και ένα, πρόσωπο του οποίου η ύπαρξη είναι γνωστή ως γεγονός και το οποίο επίσης πρόκειται να είναι το υποκείμενο των αφηγήσεων περί Ιησού, δηλαδή ούτως ή άλλως δεν υπάρχει ιστορικός Ιησούς.

Όταν ένας Χριστιανός ιεραπόστολος φέρει κάποιον σε αντιπαράθεση, αυτός ο κάποιος πρέπει να υποδείξει αμέσως ότι η ύπαρξη του Ιησού δεν έχει αποδειχθεί. Όταν οι ιεραπόστολοι αντιλέγουν, συνήθως προσφεύγουν στο συναίσθημα παρά στη λογική[*] και προσπαθούν να σε κάνουν να αισθάνεσαι άσχημα επειδή αρνείσαι την ιστορικότητα του Ιησού. Η συνήθης απάντησή τους είναι: «Το να αρνείται κανείς την ιστορικότητα του Ιησού δεν είναι σαν να αρνείται την ύπαρξη του Ιουλίου Καίσαρος και της Βασίλισσας Ελισάβετ;». Μια λαϊκή παραλλαγή αυτής της απάντησης που χρησιμοποιείται ιδιαίτερος έναντι αντιπαρατιθεμένων Εβραίων είναι: «Το να αρνείται κανείς την ιστορικότητα του Ιησού δεν είναι σαν να αρνείται το ολοκαύτωμα;». Τότε αυτός ο κάποιος πρέπει να υποδείξει ότι υπάρχουν άφθονες ιστορικές πηγές που επιβεβαιώνουν την ύπαρξη του Ιουλίου Καίσαρος και της Βασίλισσας Ελισάβετ ή οποιουδήποτε άλλου ήθελε κατονομασθεί στη συζήτηση, ενώ για τον Ιησού δεν υπάρχει καμία αντίστοιχη ένδειξη.

[* Μόλις έλθουν στα δύσκολα αντιτείνουν ότι η πίστη στον Χριστό, στην Βίβλο, στον Χριστιανισμό, κλπ., είναι θέμα συναισθήματος, «της καρδιάς» όπως τους αρέσει να επιμένουν, και όχι νοήσεως και μυαλού. Αυτό κι' είναι απάτη! Δηλαδή πιστεύω όχι επειδή ενστερνίσθηκα ότι έτσι έχουν τα πράγματα και δέχθηκα ότι αυτή είναι αληθώς η πραγματικότητα, αλλά επειδή έτσι μου γουστάρει ή έτσι επαναπαύομαι ένεκα συναισθηματισμού. Λες και η θρησκευτική πίστη και κοσμοθέση είναι θέμα γούστου όπως και το παγωτό. Πάρα πολύ ωραία!...]

Για να είσαι τελείως λεπτομερής πρέπει να διαθέσεις χρόνο και να κάνεις έρευνα επί των ιστορικών προσωπικοτήτων που αναφέρθηκαν από τους ιεραποστόλους και να τους παρουσιάσεις τις αδιάρρηκτες ενδείξεις της υπάρξεώς των. Κατά τον ίδιο χρόνο πρέπει να προκαλέσεις τους ιεραποστόλους να προσφέρουν ιδίου τύπου ενδείξεις για την ύπαρξη του Ιησού. Πρέπει να τους υποδείξεις ότι αν και η ύπαρξη του Ιουλίου Καίσαρος ή της Βασίλισσας Ελισάβετ, κλπ., είναι δεκτή παγκοσμίως,

το ίδιο πράγμα δεν αληθεύει με τον Ιησού. Στην Άπω Ανατολή, όπου οι κύριες θρησκείες είναι Βουδισμός, Σιντοϊσμός, Ταοϊσμός, και Κομφουκιανισμός, ο Ιησούς θεωρείται μόνον σαν ένας επί πλέον χαρακτήρας της Δυτικής Μυθολογίας, όπως ακριβώς ήταν ο Θώρ, ο Ζευς, και ο Όσιρις. Οι Περισσότεροι Ινδουιστές δεν πιστεύουν στον Ιησού, εκτός απ' εκείνους που τον θεωρούν σαν μια από τις πολλές ενσαρκώσεις (αβατάρα) του Ινδού θεού Βίσνου. Οι Μουσουλμάνοι βεβαίως πιστεύουν στον Ιησού αλλά απορρίπτουν την «ιστορία» της *Καινής Διαθήκης* και θεωρούν ότι είναι ένας προφήτης που ανήγγειλε τον ερχομό του Μωάμεθ. Σαφέστατα και άνευ περιτροπών απορρίπτουν το ότι σταυρώθηκε ποτέ του.

Για να ανακεφαλαιώσουμε, δεν υπάρχει καμιά ιστορία του Ιησού, η οποία είναι ομοιόμορφως αποδεκτή παγκοσμίως. Αυτό είναι το γεγονός που θέτει το Ιησού σε διαφορετικό επίπεδο έναντι των επικυρωμένων ιστορικών προσωπικοτήτων. Εάν οι ιεραπόστολοι χρησιμοποιήσουν την «απάντηση περί ολοκαυτώματος», τότε οφείλεις να τους υποδείξεις ότι το ολοκαύτωμα είναι καλά στοιχειοθετημένο και ότι υπάρχουν πολυάριθμες εκθέσεις αυτόπτων μαρτύρων. Πρέπει ακόμα να υποδειχθεί ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς που αρνούνται το ολοκαύτωμα έχουν τελικά αποδειχθεί να είναι αντισημίτες και άνθρωποι του μίσους με απατηλά τεκμήρια. Από την άλλη μεριά, εκατομμύρια τίμιοι άνθρωποι στην Ασία, που αποτελούν την πλειονότητα του πληθυσμού του κόσμου, αδυνατούν να πεισθούν από τη χριστιανική ιστορία του Ιησού επειδή ακριβώς δεν υπάρχουν αδιάβλητες ενδείξεις για την αυθεντικότητά της. Οι ιεραπόστολοι θα επιμένουν ότι η «ιστορία» του Ιησού είναι ένα καλώς επικυρωμένο γεγονός και θα αντιτείνουν ότι υπάρχει «πλήθος ενδείξεων που την υποστηρίζουν». Τότε όποιος επιχειρηματολογεί μαζί τους πρέπει να επιμένει να ιδεί αυτές τις ενδείξεις και να αρνηθεί να τους ακούσει περισσότερο μέχρις ότου τις παρουσιάσουν.

Εάν ο Ιησούς δεν είναι ιστορικό πρόσωπο, τότε πόθεν προήλθε ολόκληρη η «ιστορία» της *Καινής Διαθήκης* αρχικώς; Το Εβραϊκό όνομα για τους Χριστιανούς ήταν πάντοτε Νοτζρίμ. Το όνομα αυτό παράγεται από την Εβραϊκή λέξη Νείτζερ, η οποία σημαίνει παραφυάς ή βλαστός – ένα πρόδηλο Μεσσιανικό σύμβολο [ήδη απαντώμενο στην *Παλαιά Διαθήκη*]. Την εποχή του Ραβίνου Γιεχόσσουα μπεν Περάχουαχ (γύρω στο -100 Π. Κ. Ε.) υπήρχε ήδη μέρος του Εβραϊκού λαού που ονομαζόταν Νοτζρίμ. Παρ' όλον ότι οι Χριστιανοί των νεοτέρων χρόνων ισχυρίζονται ότι ο Χριστιανισμός άρχισε μόνο κατά τον πρώτον αιώνα Κ. Ε., είναι σαφές ότι οι Χριστιανοί του πρώτου αιώνα στο Ισραήλ θεωρούσαν τους εαυτούς των να είναι η συνέχεια της κινήσεως Νοτζρί ή οποία υπήρχε για 150 χρόνια περίπου

(δηλαδή από την αρχή της εποχής των Χασμοναίων) [*]. Ένας από τους πιο κακόφημους Νοτζρίμ ήταν ο Γείισου μπεν Πανδέιρα, γνωστός επίσης ως Γείισου χα - Νοτζρί. Ταλμουδικοί μελετητές έχουν πάντοτε υποστηρίξει ότι η ιστορία του Ιησού άρχισε με τον Γείισου. Το Εβραϊκό όνομα Ιησούς ήταν πάντοτε Γείισου και το Εβραϊκό όνομα «Ιησούς Ναζαρηνός» ήταν πάντοτε «Γείισου χα- Νοτζρί». (Το όνομα Γείισου είναι συντετμημένος τύπος του ονόματος Γιεϊσσούα, και όχι Γιεχόσσουα.). Είναι πολύ σημαντικό να σημειώσουμε ότι ο Γείισου χα - Νοτζρί δεν είναι κάποιος ιστορικός Ιησούς διότι ο νεότερος Χριστιανισμός αρνείται οιαδήποτε σχέση μεταξύ Ιησού και Γείισου και επί πλέον, μέρη του μύθου του Ιησού βασίζονται σε άλλα ιστορικά πρόσωπα πέραν του Γείισου.

[* Απ' όλα τα στοιχεία που γνωρίζουμε μπορούμε να συμπεράνουμε ότι έστω και αν η ίδια η χριστιανική, μεσσιανική, εσχατολογική αίρεση δεν είχε αρχίσει σαν συγκροτημένη ομάδα, τουλάχιστον οι βάσεις γι' αυτήν είχαν τεθεί έναν αιώνα πριν από το -167 Π. Κ. Ε., δηλαδή την έναρξη της Χασμονικής εποχής. Εκτός από τα στοιχεία του *Ταλμούδ* που παραθέτει εδώ ο συγγραφέας τα στοιχεία αυτά περιλαμβάνουν: Κείμενα του αιρετικού Ιουδαϊσμού, διδασκαλίες ραβίνων, απόκρυφα κείμενα, μεσσιανικά κείμενα, ψευδεπίγραφα κείμενα, εσχατολογικά κείμενα, δαιμονολογικά κείμενα, αστρολογικά κείμενα, κλπ. Τα κείμενα αυτά έχουν τεράστιες ομοιότητες με αντίστοιχα κείμενα εντός: της *Καινής Διαθήκης*, των Εβραιοχριστιανικών κειμένων, των αποκρύφων μη-γνωστικιστικών χριστιανικών αλλά και γνωστικιστικών κειμένων, μερικών πατερικών κειμένων. κλπ.

Για παράδειγμα: Ο κ. Μ. Θ. Καλόπουλος στο βιβλίο του, *Βιβλική Θρησκεία, Το Θέατρο της Σωτηρίας*, (εκδόσεις του συγγραφέα, Θεσσαλονίκη, 2005), αναπτύσσει πολύ επιτυχώς τις ομοιότητες της δαιμονολογίας της *Καινής Διαθήκης* και της δαιμονολογίας της *Σολομωνικής ή Διαθήκης του Σολομώντος*, ενός απαισίου και διεστραμμένου δαιμονολογικού κειμένου που προήλθε από τα άρρωστα μυαλά των εποχών αυτών. Σας συνιστούμε να μελετήσετε το βιβλίο αυτό με την *Καινή Διαθήκη* παραπλεύρως για να διαπιστώσετε αυτές τις ομοιότητες και να καταλάβετε τι εστί νοσηρότης!

Στις παραβολές του αποκρύφου βιβλίου *Ενώχ* και στο απόκρυφο 4^ο *Εσδρα*, αμφότερα ψευδεπίγραφα του πρώτου αιώνα Κ. Ε., έχουμε περιγραφή του εξωτερικού σκότους, της κολάσεως με τους φούρνους και τα βασανιστήρια απέναντι από τον παράδεισο της τρυφής. Νοσηρές, σαδιστικές και μαζοχιστικές περιγραφές και σκηνές νοσηρών φαντασιών όμοιες με αυτές της *Καινής Διαθήκης*.

Ένα άλλο νοσηρότατο δαιμονολογικό βιβλίο της Χριστιανικής Παλαιάς Διαθήκης είναι το βιβλίο *Τωβίτ*, το οποίο δεν ανήκει στην *Εβραϊκή Παλαιά Διαθήκη*. Γράφτηκε από άγνωστο συγγραφέα κατά τις εποχές αυτές του δευτέρου Π. Κ. Ε. αιώνα. Όποιος είναι με τα καλά του απορεί πως υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν σ' ένα τέτοιο ανόητο τερατούργημα δαιμονολογίας και δεισιδαιμονίας. Διαβάστε το από περιέργεια να δείτε τι θα πει κρετινισμός, με ερωτύλους δαίμονες, θανάτους, συκώτια και χολές ψαριών, καπνούς, τον αρχάγγελο Ραφαήλ, χρυσές δραχμές, και ένα σωρό ανόητα αντιαισθητικά και σαχλά παραμύθια. Ενώ λοιπόν οι Εβραίοι το απέρριψαν οι Χριστιανοί το περιμάζεψαν!

Οι *Διδασκαλίες του Σειράχ* γράφτηκαν από τον γιο (ή τον εγγονό) του Σειράχ, ονόματι Ιησού, επίσης αυτές τις εποχές. Ενώ η *Εβραϊκή Βίβλος* δεν τις έχει συμπεριλάβει στον κανόνα της, η *Χριστιανική Βίβλος* τις έβαλε στον κανόνα με τίτλο *Σοφία Σειράχ* ή *Εκκλησιαστικός*. Πρόκειται για σοβαρό και διδακτικό κείμενο.

Το βιβλίο του *Δανιήλ*, όπως έχουν αποδείξει οι επιστήμονες, είναι ψευδεπίγραφο και γράφτηκε στο Ισραήλ κατά τα έτη 166 – 165 Π. Κ. Ε. Δεν γράφτηκε σε καμιά Βαβυλώνα από κάποιον Δανιήλ μέσα στα έτη της βαβυλωνίου αιχμαλωσίας, -585 – 535 Π. Κ. Ε., όπως οι Χριστιανοί θεολόγοι λανθασμένα ή ψευδώς κραυγάζουν. Πρόκειται για ένα ανάκατο, ασουλούπωτο, νοσηρό, εσχατολογικό βιβλίο με πολλά κραυγαλέα ιστορικά λάθη και αντιφάσεις. Ακόμα πολλά μέρη του ομοιάζουν πολύ με αντίστοιχα μέρη του άλλου νοσηρού βιβλίου της *Αποκαλύψεως του Ιωάννου*. Όλοι οι Χριστιανοί το έχουν περί πολλού. Ενώ ως υστερόγραφο «δεν προφητεύει τίποτα απολύτως για το παρελθόν», και ακόμα μερικές προβλέψεις του για τα έτη που γράφτηκε έπεσαν έξω, παρ' όλα ταύτα οι Χριστιανοί το έχουν κατατάξει στα μεγάλα προφητικά βιβλία. Οι Εβραίοι που πάντα το θεωρούσαν ύποπτο δεν το έχουν θέσει μεταξύ των *Προφητών*· απλώς το έχουν κατατάξει στα περιθωριακά και ύποπτα *Γραπτά*. Στην διεθνή βιβλιογραφία υπάρχουν πάρα πολλά βιβλία και άρθρα τα οποία εκθέτουν όλα τα λάθη και τις ασυνέπειες του βιβλίου του *Δανιήλ* και συνεπώς αποδεικνύουν την κιβδηλότητά του.

Εν συντομία, τα δέκα δευτεροκανονικά βιβλία της Χριστιανικής Παλαιάς Διαθήκης τα οποία οι Εβραίοι έχουν θέσει εκτός του κανόνα της *Τανάχ* και το βιβλίο του *Δανιήλ* γράφτηκαν αυτές τις εποχές. Εκτός από την *Σοφία Σειράχ*, η οποία είναι κείμενο σοβαρό και διδακτικό, τα άλλα είναι ψευδεπίγραφα, κακέκτυπα, δημιουργήματα νοσηρών φαντασιών. Τί να πρωτοπεί κανείς για τέτοιες ανοησίες και ψευτιές!... Και όμως, επεκράτησαν!

Και ο κατάλογος τέτοιων ανοησιών και ψευτιών συνεχίζεται... Ακόμα μελετήστε:

1. Carl **Anderson**, *The Astrology of the Old Testament or the Lost World Regained* (1892), Kessinger Publishing Company.
2. Steven **Ashe**, *The Qabalah, The Testament of Solomon*, Glastonbury Books, 2006.
3. Alvar **Ellegard**, *Jesus, One Hundred Years before Christ*, The Overlook Press, 1999.
4. Gerald **Friedlander**, *The Jewish Sources of the Sermon on the Mount*, Kessinger Publishing.
5. Francis **Legge**, *Forerunners and Rivals of Christianity from 330BC to 330 AD*, Kessinger Publishing.
6. G. R. S. **Mead**, *Did Jesus Live 100 B.C.?*, Kessinger Publishing.
7. Todd E. **Klutz**, *Testament of Solomon* (Σολομωνική, υπάρχει και στο TLG).
8. Todd E. **Klutz**, *Rewriting the Testament of Solomon*, Library of Second Temple Studies, 53, T & T Clarc, 2005.]

Για τον Γείισου χα - Νοτζρί γνωρίζουμε πολύ λίγα. Όλες οι σύγχρονες εργασίες που τον αναφέρουν βασίζονται σε πληροφορίες παρμένες από την *Τοσέφτα* [= Παράρτημα, Πρόσθεμα, στο *Ταλμούδ*] και τα *Μπαράιτας* [= Ερμηνευτικά Σχόλια, στο *Ταλμούδ*] - γραπτά που φτιάχτηκαν κατά τον ίδιο χρόνο με την *Μισνά* [= μέρος του *Ταλμούδ* που σημαίνει Διδασκαλία] αλλά δεν περιέχονται σ' αυτήν. Επειδή οι ιστορικές πληροφορίες που αφορούν τον Γείισου είναι τόσο επιζήμιες για τον Χριστιανισμό, οι περισσότεροι Χριστιανοί συγγραφείς (και ακόμα μερικοί Εβραίοι) έχουν προσπαθήσει να απορρίψουν το κύρος των πληροφοριών και έχουν επινοήσει πολλά ευφυή επιχειρήματα για να επεξηγήσουν την απόρριψή τους. Πολλά από τα επιχειρήματά τους βασίζονται σε λανθασμένες κατανοήσεις και λανθασμένες παραθέσεις αποσπασμάτων από τα *Μπαράιτας* και για να αποκτήσει κανείς μια ακριβή εικόνα του Γείισου πρέπει να αγνοήσει τους Χριστιανούς συγγραφείς και να εξετάσει κατ' ευθείαν τα *Μπαράιτας*.

Οι πενιχρές πληροφορίες που περιέχονται στα *Μπαράιτας* είναι ως εξής: Ο Ραββίνος Γιεχόσσουα μπεν Περάχουαχ μια φορά απώθησε τον Γείισου με τα δυο του

χέρια. Ο κόσμος πίστευε πως ο Γείισου ήταν μάγος και τον θεώρησε ως κάποιον που οδήγησε τους Εβραίους σε λάθος δρόμο. Σαν αποτέλεσμα αυτών των κατηγοριών που διατυπώθηκαν εναντίον του (οι λεπτομέρειες των οποίων δεν είναι γνωστές, αλλά που πιθανώς να εμπλέκουν και μεγάλη προδοσία) ο Γείισου λιθοβολήθηκε και το σώμα του κρεμάστηκε την παραμονή του Πάσχα [Πεσάχ = Πέρασμα]. Πριν απ' όλα αυτά διαπομπεύτηκε γύρω-γύρω για σαράντα μέρες με έναν κήρυκα που πήγαινε εμπρός απ' αυτόν και ανακοίνωνε ότι θα ελιθοβολείτο και προσκαλούσε όποιους ήθελαν να προσέλθουν να τον υπερασπιστούν. Εν τούτοις, τίποτα δεν παρουσιάστηκε προς χάριν του. Ο Γείισου είχε πέντε μαθητές: Τον Ματτάι, τον Νακάι, τον Νείτζερ, τον Μπουνί και τον Τοδάχ.

Στην *Τοσέφτα* και στα *Μπαράιτας* ο πατέρας του Γείισου ονομαζόταν Πανδέιρα ή Παντέιρι. Αυτοί είναι Εβραίο-Αραμαϊκοί τύποι ενός Ελληνικού ονόματος. Στα Εβραϊκά το τρίτο σύμφωνο του ονόματος γράφεται ή με δάλετ ή με λετ. Η σύγκριση με άλλες Ελληνικές λέξεις που έχουν μεταγλωττιστεί μέσα στα Εβραϊκά δεικνύει ότι τα αρχικά Ελληνικά πρέπει να είχαν το δέλτα σαν τρίτο σύμφωνο και έτσι η μόνη δυνατότητα για το Ελληνικό όνομα του πατέρα του είναι Πανδέρος. Αφού τα Ελληνικά ονόματα ήταν κοινά μεταξύ των Εβραίων κατά τις εποχές των Χασμοναίων δεν είναι ανάγκη να υποθέσουμε ότι αυτός ήταν Έλληνας, όπως μερικοί συγγραφείς έχουν πράξει.

Η σύνδεση ανάμεσα στον Γείισου και τον Ιησού επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι Ματτάι και Τοδάχ, τα ονόματα δύο μαθητών του Γείισου, είναι τα πρότυπα Εβραϊκά ονόματα του Ματθαίου και του Θαδδαίου, τα ονόματα δύο μαθητών του Ιησού στην χριστιανική μυθολογία.

Οι πρώιμοι Χριστιανοί ε γνώριζαν το όνομα «μπεν Πανδέιρα» για τον Ιησού. Ο παγανιστής φιλόσοφος Κέλσος, ο οποίος ήταν ξακουστός για τα επιχειρήματά του εναντίον του Χριστιανισμού, ισχυρίστηκε κατά το έτος + 178 Κ. Ε. ότι είχε ακούσει από έναν Εβραίο ότι τη μητέρα του Ιησού, Μαρία [Μιργιάμ], την είχε χωρίσει ο άνδρας της, ένας μαραγκός, αφού απεδείχθη ότι ήταν μοιχαλίσ. Περιπλανιόταν από μέρος σε μέρος γεμάτη ντροπή και εγέννησε τον Ιησού κρυφίως. Ο πραγματικός του πατέρας ήταν ένας στρατιώτης με όνομα Πάνθηρας. Σύμφωνα με τον Χριστιανό συγγραφέα Επιφάνειο (π. +320 - 403 Κ. Ε.), ο Χριστιανός απολογητής Ωριγένης (π. +185 - 254 Κ. Ε.) είχε ισχυριστεί ότι «Πάνθηρ» ήταν παρανόμι για τον Ιακώβ τον πατέρα του Ιωσήφ, τον πατριό του Ιησού. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο ισχυρισμός του Ωριγένη δεν βασίζεται σε ιστορικές πληροφορίες. Είναι καθαρά μια εικασία που σκοπό είχε να εξηγήσει την απόρριψη της ιστορίας του Κέλσου για

τον Πάνθηρα. Η αφήγηση αυτή [του ανωτέρω Εβραίου προς τον Κέλσο] είναι επίσης μη ιστορική. Η αξίωση ότι το όνομα της μητέρας του Ιησού ήταν Μαρία [Μιργιάμ] και η αξίωση ότι ο άνδρας της ήταν μαραγκός είναι κατ' ευθείαν παρμένη από τις χριστιανικές πεποιθήσεις. Ο ισχυρισμός ότι το όνομα τού πραγματικού πατέρα τού Ιησού ήταν Πάνθηρας βασίζεται σε εσφαλμένη προσπάθεια για να ξαναφτιάξουν τον αρχικό τύπο του ονόματος Πανδέιρα. Αυτή η εσφαλμένη ανακατασκευή πιθανώς επηρεάστηκε από το γεγονός ότι το όνομα Πάνθηρας απαντιόταν μεταξύ των Ρωμαίων στρατιωτών.

Γιατί ο κόσμος πίστευε ότι η μάνα του Ιησού ονομαζόταν Μαρία [Μιργιάμ] και ο σύζυγός της Ιωσήφ; Γιατί οι μη Χριστιανοί κατηγορήσαν την Μαρία πως ήταν μοιχαλίσ ενώ οι Χριστιανοί πίστευαν πως ήταν παρθένος; Για να απαντήσει κανείς αυτές τις ερωτήσεις πρέπει να εξετάσει μερικούς θρύλους γύρω από τον Γιέισου. Δεν μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα πετύχομε απόλυτη αλήθεια σχετικά με τις απαρχές του μύθου του Ιησού αλλά μπορούμε να δείξουμε ότι υπάρχουν εύλογες εναλλαγές στο να αποδεχθούμε τυφλά την *Καινή Διαθήκη*.

Το όνομα Γιόσεφ-Ιωσήφ για τον πατριό του Ιησού είναι εύκολο να εξηγηθεί. Η κίνηση Νοτζρί ήταν ιδιαιτέρως λαοφιλής μεταξύ των Σαμαρειτών Εβραίων[*]. Ενώ οι Φαρισαίοι περίμεναν τον Μεσσία που θα ήταν απόγονος του Δαβίδ, οι Σαμαρείτες ήθελαν έναν Μεσσία που θα αποκαθιστούσε το βόρειο βασίλειο του Ισραήλ. Οι Σαμαρείτες έδιναν έμφαση στο ότι μερικώς καταγόταν από τις φυλές των Εφραίμ και Μανασσή(χ), που ήταν απόγονοι του Ιωσήφ-Γιόσεφ της Πεντατεύχου-Τοράχ. Οι Σαμαρείτες θεωρούσαν τους εαυτούς των να είναι «Μπνέι Γιόσεφ», δηλαδή «υιοί του Γιόσεφ (Ιωσήφ)». Ο Ελληνόφωνος πληθυσμός, ο οποίος είχε πολύ λίγη γνώση της Εβραϊκής γλώσσας και των αυθεντικών Εβραϊκών παραδόσεων εύκολα μπορούσε να κάνει λάθος στην κατανόηση αυτού του όρου και υπέθεσε ότι Γιόσεφ – Ιωσήφ ήταν το πραγματικό όνομα τού πατέρα τού Ιησού. Αυτή η εικασία επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι σύμφωνα με το *Ευαγγέλιο* του Ματθαίου, ο πατέρας του Ιωσήφ ονομάζεται Ιακώβ, όπως ακριβώς συμβαίνει και με τον Ιωσήφ της *Τοράχ*. Αργότερα, άλλοι Χριστιανοί, οι οποίοι ακολούθησαν την ιδέα ότι ο Μεσσίας ήταν απόγονος του Δαβίδ προσπάθησαν να ανάγουν τον Ιωσήφ πίσω στον Δαβίδ. Εφεύραν δύο αντιφατικές γενεαλογίες γι' αυτόν, μία καταγεγραμμένη στον Ματθαίον και η άλλη στον Λουκάν. Όταν η ιδέα πως η Μαρία ήταν παρθένος πήρε έκταση, ο μυθικός Ιωσήφ μετατέθηκε στη θέση τού απλώς συζύγου της και πατριού του Ιησού.

[* Αν κρίνουμε απ' όλη την *Καινή Διαθήκη*, φαίνεται ότι ελάχιστοι Ιουδαίοι και

ειδικά Φαρισαίοι προσεχώρησαν στην Εβραιοχριστιανική αίρεση ή ήταν συμπαθούντες ή επιφυλακτικοί κατά το +70 και μετά. Βλέπε π. χ. *Ιωάννης* 3: 1 – 21, *Πράξεις* 5: 34 – 42, κλπ. Οι Σαμαρείτες φαίνεται ότι προσεχώρησαν σ' αυτήν πολύ περισσότερο. Βλέπε π. χ. *Λουκάς* 10: 25 – 37, 17: 11-19 (ειδικά στίχος 16), *Ιωάννης* 4: 1 – 42, *Πράξεις* 1: 8, κλπ. Αυτά τα εγκώμια για τους Σαμαρείτες εμφανίζονται στα δύο ύστερα κανονικά *Ευαγγέλια*, ενώ το *Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο* γράφει 10: 5-6 «*Τούτους τους δώδεκα απέστειλεν ο Ιησούς παραγγείλας αυτοίς λέγων· εις οδόν εθνών μη απέλθητε και εις πόλιν Σαμαρειτών μη εισέλθητε· πορεύεσθε δε μάλλον προς τα πρόβατα τα απολωλότα οίκου Ισραήλ.*», 15: 24. (Άλλη μια κραυγαλέα αντίφαση! Να 'ταν η μόνη ! ...). Καθόλου παράξενο αφού υπήρχε έχθρα μεταξύ Ιουδαίων και Σαμαρειτών από την εποχή του Σολομώντα μέχρι τότε, η οποία ομολογείται και στον *Ιωάννην* 4: 9 «*λέγει ουν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· Πῶς σὺ Ιουδαῖος ὢν παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὐσης γυναικὸς Σαμαρεῖτιδος; οὐ γὰρ συγχρῶνται Ιουδαῖοι Σαμαρεῖταις.*» και 4: 20 «*οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὅρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς (οἱ Ιουδαῖοι) λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν.*».

Μέχρι σήμερα υπάρχουν Χριστιανοί Σαμαρείτες ή Μεσσιανικοί Εβραίοι οι οποίοι δεν συγχρῶνται πολύ καλά με τους επισήμους Ιουδαίους-Εβραίους. Ο πρωτοχριστιανός Ιουστίνος, μάρτυρας και φιλόσοφος κατά τους χριστιανούς, ήταν Σαμαρείτης και δεν τα βρήκε καθόλου βολικά στον Διάλογό του με τον Ιουδαίο Τρύφωνα! Επί των διαμαχών και διαπληκτισμών μεταξύ των Εβραιοχριστιανών και των Φαρισαίων, όπως αυτές προέκυψαν από το +70 και μετά, αναφερόμαστε σε μερικά ακόμα κείμενα του παρόντος βιβλίου.]

Για να καταλάβουμε από που προήλθε η «ιστορία» της Μαρίας πρέπει να γυρίσουμε σε έναν άλλον ιστορικό χαρακτήρα ο οποίος συνέβαλε στον μύθο του Ιησού, ονόματι μπεν Στάδα. Όλες οι πληροφορίες για τον μπεν Στάδα προέρχονται και πάλι από την *Τοσέφτα* και τα *Μπαράιτας*. Οι πληροφορίες που υπάρχουν γι' αυτόν είναι έτι λιγότερες από εκείνες για τον Γείισου. Μερικοί πίστευαν ότι είχε φέρει μαγικές επικλήσεις από την Αίγυπτο μέσα σε μια εγκοπή της σάρκας του, και άλλοι νόμισαν ότι ήταν τρελός. Αυτός ήταν απατεώνας γόης και συνελήφθη διά της μεθόδου του συγκεκαλυμμένου μάρτυρα. Λιθοβολήθηκε στην περιοχή της Λοδ.

Στην *Τοσέφτα*, ο μπεν Στάδα αποκαλείται και μπεν Σοτήρα ή μπεν Σιτήρα. Σοτήρα είναι ο Εβραίο – Αραμαϊκός τύπος του Ελληνικού Σωτήρος. Οι τύποι «Σιτήρα» και «Στάδα» φαίνεται ότι αναπτύχθηκαν από κακή προφορά και ορθογραφικά λάθη (το Εβραϊκό γράμμα γιόδ αντικατάστησε το βάβ και το δάλετ το ρείς).

Αφού οι πληροφορίες που αφορούσαν τον μπεν Στάδα ήταν τόσο λίγες, πολλές εικασίες δημιουργήθηκαν γύρω από το ποιος ήταν. Είναι γνωστό από την *Γκεμαρά* [= Προφορική Ερμηνεία των Διδασκάλων της *Μισνά* στο *Ταλμούδ*] ότι τον είχαν μπερδέψει με τον Γίεισου. Αυτό ήταν πιθανώς αποτέλεσμα του γεγονότος ότι αμφότεροι εκτελέστηκαν για προδοτικές διδασκαλίες και είχαν αναμειχθεί με μαγεία. Οι άνθρωποι που συνέχυσαν τον μπεν Στάδα με τον Γίεισου έπρεπε ακόμα να εξηγήσουν γιατί ο Γίεισου απεκαλείτο μπεν Πανδέιρα. Αφού το όνομα «Στάδα» ομοιάζει με την Αραμαϊκή έκφραση «στατ δα», που σημαίνει «αυτή πήρε λάθος δρόμο» ενομίσθη ότι «Στάδα» αναφερόταν στην μάνα του Γίεισου και ότι αυτή ήταν μοιχαλίσ. Συνεπώς, ο κόσμος άρχισε να σκέπτεται ότι ο Γίεισου ήταν νόθος γιος του Πανδέιρα. Αυτές οι ιδέες πράγματι αναφέρονται στην *Γκεμαρά* και πιθανώς να είναι πολύ παλαιότερες. Επειδή ο μπεν Στάδα ζούσε κατά την Ρωμαϊκή εποχή και το όνομα Πανδέιρα ομοιάζει με το όνομα Πάνθηρας που απαντάτο ανάμεσα στους Ρωμαίους στρατιώτες, υποτέθηκε ότι ο Πανδέιρα ήταν Ρωμαίος στρατιώτης σταθμευμένος στο Ισραήλ. Αυτό βεβαίως εξηγεί την ιστορία που αναφέρει ο Κέλσος.

Η *Τοσέφτα* αναφέρει μια φημισμένη περίπτωση μια γυναίκας με όνομα Μιργιάμ μπατ Μπιλγκάχ που είχε παντρευτεί έναν Ρωμαίο στρατιώτη. Η ιδέα ότι ο Γίεισου είχε γεννηθεί από κάποια Εβραία γυναίκα που είχε μια ερωτική περιπέτεια με Ρωμαίο στρατιώτη είχε πιθανώς ως αποτέλεσμα να μπερδέψουν τη μητέρα του Γίεισου με αυτή εδώ την Μιργιάμ. Το όνομα «Μιργιάμ» είναι φυσικά ο αρχικός τύπος του [εξελληνισμένου] ονόματος «Μαριάμ, Μαρία», [Μαίρα και Μαίρη στά Δωρικά και Ιωνικά αντιστοίχως. Στα Λατινικά απαντάτε το όνομα Marius = Μάριος από το mare = θάλασσα.]. Είναι πράγματι γνωστό από την *Γκεμαρά* ότι μερικοί που συνέχυσαν τον Γίεισου με τον μπεν Στάδα πίστευαν ότι η μάνα του Γίεισου ήταν η «Μιργιάμ η κομμώτρια γυναικών».

Η ιστορία ότι η Μαρία (Μιργιάμ) η μητέρα του Ιησού ήταν μια μοιχαλίσ σίγουρα δεν ήταν δεκτή από τους πρώτους Χριστιανούς. Το μύθευμα της παρθενικής γεννήσεως πιθανώς εφευρέθηκε για να ξεκαθαρίσουν το όνομα της Μαρία. Οι πρώτοι Χριστιανοί δεν έβγαλαν αυτό το μύθευμα με το να «ρουφούν τα δάχτυλά τους». Αφηγήσεις παρθενικών γεννήσεων ήταν αρκετά κοινές στους παγανιστικούς μύθους. Οι παρακάτω μυθολογικοί χαρακτήρες επιστεύοντο να έχουν γεννηθεί από παρθένους οι οποίες έμειναν έγκυοι από θεϊκή επέμβαση: Ρωμύλος και Ρέμος, Περσεύς, Ζωροάστρης, Μίθρας, Όσιρις - Αιών, Αγδίστις, Άττις, Ταμμούζ, Κορύβας, Διόνυσος. Η παγανιστική πίστη σε ενώσεις θεών και γυναικών, ανεξαρτήτως αν ήταν παρθένοι ή όχι, είναι ακόμα πιο κοινή. Πολλοί χαρακτήρες της παγανιστικής

μυθολογίας επιστεύοντο ότι ήταν γιοι θεϊκών πατέρων και ανθρωπίνων θηλέων. Η χριστιανική πίστη ότι ο Ιησούς ήταν υιός Θεού που γεννήθηκε από παρθένο είναι τυπική Ρωμαϊκή πρόληψη. Ο Ιουδαίος φιλόσοφος, Φίλων της Αλεξανδρείας (περίπου -30 Π. Κ. Ε. – +45 Κ. Ε.), προειδοποιούσε κατά των εξαπλωμένων προληπτικών πίστεων σε ενώσεις μεταξύ αρρένων θεών και ανθρωπίνων γυναικών [*], οι οποίοι επανέφεραν τις γυναίκες στη κατάσταση της παρθενίας.

[* Ο Ιώσηπος στο βιβλίο του *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες* XVIII 66-77, μας περιγράφει ένα τέτοιο πολύ σατανικό συμβάν με την πιστή στον σύζυγό της Παουλίνα, ευγενούς καταγωγής, το οποίο είχε πολύ άσχημες συνέπειες.]

Ο θεός Ταμμούζ, που λατρευόταν από τους παγανιστές στο βόρειο Ισραήλ, λέγεται ότι είχε γεννηθεί από την παρθένο Μύρρα. Το όνομα «Μύρρα» επιπολαίως ομοιάζει με το «Μαρία, Μαριάμ / Μιργιάμ» και είναι δυνατόν αυτή η συγκεκριμένη ιστορία παρθενικής γεννήσεως να επέδρασε στην ιστορία της Μαρίας περισσότερο από τις άλλες. Όπως ο Ιησούς, ο Ταμμούζ πάντοτε απεκαλείτο Άδον [Αδοναΐ], που σημαίνει «Κύριος». (Ο χαρακτήρας Άδωνις στην Ελληνική μυθολογία βασίζεται στον Ταμμούζ.). Όπως θα δούμε αργότερα, η σύνδεση μεταξύ Ιησού και Ταμμούζ προχωρεί πολύ περισσότερο απ' αυτό.

Η ιδέα ότι η Μαρία ήταν μοιχαλίσ ποτέ δεν εξαλείφθηκε τελείως στην χριστιανική μυθολογία. Αντί της πλήρους εξαλείψεως, ο χαρακτήρας της Μαρίας διαχωρίστηκε στα δύο: την Μαρία / Μιργιάμ την μητέρα του Ιησού, που επιστεύετο ότι ήταν παρθένος, και την Μαρία Μαγδαληνή, που επιστεύετο ότι ήταν μια γυναίκα ανήθικης υπόληψης. Η ιδέα ότι ο χαρακτήρας της Μαρίας Μαγδαληνής προέρχεται επίσης από την Μιργιάμ την μυθική μητέρα του Γιέισου, επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι το παράξενο όνομα «Μαγδαληνή» ομοιάζει καθαρά με τον Αραμαϊκό όρο «μγάδλα νσάγια» που σημαίνει «κομμώτρια γυναικών». Όπως προαναφέραμε, υπήρχε η πεποίθηση ότι η μάνα του Γιέισου ήταν η «Μιριάμ η κομμώτρια γυναικών». Επειδή όμως οι Χριστιανοί δεν ε γνώριζαν τι εσήμαινε το όνομα «Μαγδαληνή», αργότερα είκαζαν ότι εσήμαινε αυτήν που καταγόταν από τα Μάγδαλα στα δυτικά της λίμνης Κιννέρετ [Γεννησαρέτ]. Η ιδέα των δύο Μαριών ταίριαζε καλά με τον παγανιστικό τρόπο σκέπτεσθαι. Το απείκασμα του Ιησού που συνοδευόταν από δύο Μαρίες μας υπενθυμίζει κτυπητά τον Διόνυσο που συνοδευόταν από την Δήμητρα και την Περσεφόνη.

Η *Γκεμαρά* περιέχει έναν ενδιαφέροντα θρύλο που αφορά τον Γιέισου, ο οποίος προσπαθεί να δια φωτίσει τα *Μπαράιτας* τα οποία λένουν ότι ο Ραβίνος Γιεχόσσουα

μπεν Περάχουαχ απώθησε τον Γείσου με τα δυο του χέρια. Σύμφωνα με τον θρύλο όταν ο Χασμοναίος βασιλιάς Γιαννάι [*] εσκότωνε τους Φαρισαίους, ο Ραβίνος Γιεχόσσουα και ο Γείσου διέφυγαν στην Αίγυπτο. Στον γυρισμό πίσω κατέλυσαν σε ένα πανδοχείο. Η Αραμαϊκή λέξη «ακσανγιά» σημαίνει και «πανδοχείο» και «πανδοχεύς [και στα δύο γένη]». Ο Ραβίνος Γιεχόσσουα παρατήρησε πόσο ωραίο ήταν το «ακσανγιά» (εννοώντας το πανδοχείο). Ο Γείσου (εννοώντας την πανδοχέα) απάντησε ότι τα μάτια της ήταν πολύ στενά. Ο Ραβίνος Γιεχόσσουα θύμωσε πολύ με τον Γείσου και τον αναθεμάτισε. Ο Γείσου ικέτευσε πολλές φορές για συγχώρεση αλλά ο Ραβίνος Γιεχόσσουα δεν ήθελε να τον συγχωρέσει. Μια φορά λοιπόν όταν ο Ραβίνος Γιεχόσσουα απάγγελλε την Σέμα [**], ο Γείσου ήλθε κοντά του. Του έκανε ένα νόημα ότι έπρεπε να περιμένει. Ο Γείσου δεν κατάλαβε σωστά και νόμισε ότι τον απειοποιείτο και πάλι. Τότε ο Γείσου ενέπαιξε τον Ραβίνο Γιεχόσσουα με το να τοποθετήσει και να λατρεύει ένα τούβλο. Ο Ραβίνος Γιεχόσσουα τον διέταξε να μετανοήσει αλλά αυτός αρνήθηκε, λέγοντας ότι είχε μάθει απ' αυτόν τον ίδιο πως οποιοσδήποτε αμαρτάνει και προξενεί πολλές αμαρτίες δεν του δίνεται η ευκαιρία να μετανοήσει.

[* Αλέξανδρος Γιανναίος (125 - 76 Π. Κ. Ε.), Χασμοναίος βασιλιάς και αρχιερέας τα έτη (106-103) - (79-76) Π. Κ. Ε.]

[** Η ημερησία προσευχή που αρχίζει με «Σέμα Γισραέλ» και αποτελείται από Δευτερονόμιο 6: 4-6, 11: 13-21 και Αριθμοί 15: 37-41.]

Η παραπάνω ιστορία, μέχρι των συμβάντων στο πανδοχείο, ομοιάζει εξαιρετικά με έναν άλλο θρύλο στον οποίο πρωταγωνιστής δεν είναι ο Ραβίνος Γιεχόσσουα αλλά ο μαθητής του Γιεχούδα μπεν Ταββαί. Σ' αυτόν τον θρύλο ο Γείσου δεν κατονομάζεται. Έτσι κάποιος μπορεί να ερωτήσει εάν πραγματικά ο Γείσου πήγε στην Αίγυπτο ή όχι. Είναι δυνατόν ο Γείσου να είχε μπερδευτεί για κάποιον άλλον μαθητή είτε του Ραβίνου Γιεχόσσουα, είτε του Ραβίνου Γιεχούδα. Το μπερδεμα είχε μάλλον προκληθεί από το γεγονός ότι ο Γείσου είχε συγχυσθεί με τον μπεν Στάδα που είχε γυρίσει από την Αίγυπτο. Από την άλλη μεριά, ο Γείσου μπορεί πράγματι να είχε καταφύγει στην Αίγυπτο και είχε γυρίσει, και αυτό με τη σειρά του να συνέβαλε στο μπερδεμα μεταξύ του Γείσου και του μπεν Στάδα. Όποια και αν είναι η περίπτωση, η πίστη ότι ο Γείσου κατέφυγε στην Αίγυπτο για να διαφύγει τον θάνατο που θα του επέβαλε ένας σκληρός βασιλιάς, εμφανίζεται να είναι η απαρχή της χριστιανικής πίστης ότι ο Ιησούς και η οικογένειά του κατέφυγαν στην Αίγυπτο για να ξεφύγουν από τον βασιλιά Ηρώδη.

Αφού οι πρώτοι Χριστιανοί πίστευαν ότι ο Ιησούς είχε ζήσει κατά την Ρωμαϊκή εποχή είναι φυσικό ότι θα είχαν συγχύσει τον κακό βασιλιά που θέλησε να φονεύσει τον Ιησού με τον Ηρώδη, διότι δεν υπήρχαν άλλοι κατάλληλοι κακοί βασιλιάδες κατά τη Ρωμαϊκή εποχή. Ο Γείσου ήταν ήδη ενήλικας τον καιρό που οι ραβίνοι διέφυγαν από τον Γιαννάι. Διατί οι Χριστιανοί πίστευαν ότι ο Ιησούς είχε καταφύγει στην Αίγυπτο όταν ο Ιησούς ήταν βρέφος; Διατί οι Χριστιανοί πίστευαν ότι ο Ηρώδης είχε διατάξει όλα τα άρρενα μωρά που γεννήθηκαν στην Βηθλεέμ να φονευθούν, ενώ δεν υπάρχει καμία ιστορική ένδειξη δι' αυτό; Για να απαντήσουμε αυτές τις ερωτήσεις πρέπει πάλι να εξετάσουμε την παγανιστική μυθολογία.

Το θέμα του θεϊκού ή ημι-θεϊκού παιδιού που έχει κατατρομάξει έναν κακό βασιλιά είναι πολύ κοινό στην παγανιστική θεολογία. Η συνηθισμένη ιστορία είναι ότι ο κακός βασιλιάς λαμβάνει μια προφητεία ότι ένα συγκεκριμένο παιδί θα γεννηθεί που θα σφετεριστεί τον θρόνο. Σε μερικές ιστορίες το παιδί γεννάται από παρθένο και συνήθως είναι υιός θεού. Η μητέρα του παιδιού προσπαθεί να το κρύψει. Ο βασιλιάς συνήθως διατάζει την σφαγή όλων των μωρών που πιθανώς να είναι ο προφητεμένος βασιλιάς. Παραδείγματα τέτοιων μύθων, που ακολουθούν αυτή την πλοκή, είναι οι ιστορίες των γεννήσεων: Ρωμύλου και Ρέμου, Περσέως, Κρίσνα, Διός, και Οιδίποδος. Αν και οι κατά γράμμα ερμηνευτές της *Τοράχ* δεν θέλουν να το παραδεχθούν, και η γέννηση του Μωυσέως ομοιάζει με αυτούς τους μύθους (μερικοί των οποίων δηλώνουν ότι η μάνα του τον έβαλε μωρό σε ένα καλάθι και το έριξε σ' έναν ποταμό). Πιθανώς υπήρχαν πολλές τέτοιες ιστοριούλες που κυκλοφορούσαν στην Μέση Ανατολή, οι οποίες έχουν χαθεί. Ο χριστιανικός μύθος της σφαγής των αθώων νηπίων από τον Ηρώδη είναι απλώς η χριστιανική εκδοχή αυτού του θέματος. Η πλοκή ήταν τόσο καλά γνωστή που ένας Μιδρασικός λόγιος [*] δεν θα μπορούσε να αντισταθεί στο να την χρησιμοποιήσει σαν μια απόκρυφη περιγραφή της γεννήσεως του Αβραάμ.

[* Δηλαδή ο εξηγητής και σχολιαστής των κειμένων της Εβραϊκή Παλαιάς Διαθήκης, Τανάχ.]

Οι πρώτοι Χριστιανοί πίστευαν ότι ο Μεσσίας γεννήθηκε στην Βηθλεέμ. Αυτή η πίστη βασίστηκε σε λανθασμένη κατανόηση του προφήτη της *Παλαιάς Διαθήκης Μιχαία* 5: 2, όπου απλώς ονομάζει την Βηθλεέμ ως την πόλη στην οποία άρχισε το Δαυιδικό σόι. Αφού οι πρώτοι Χριστιανοί πίστευαν ότι ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας, αυτομάτως πίστευαν ότι γεννήθηκε στην Βηθλεέμ. Αλλά τότε γιατί οι Χριστιανοί πιστεύουν ότι έζησε στην Ναζαρέτ; Η απάντηση είναι αρκετά απλή. Οι πρώτοι Χριστιανοί που μιλούσαν Ελληνικά δεν γνώριζαν τι εσήμαινε η λέξη «Ναζαρηνός».

Ο πιο πρώιμος Ελληνικός τύπος αυτής της λέξεως είναι «Ναζωραίος», ο οποίος παράγεται από τον «Νατζορίγια», τον Αραμαϊκό ισοδύναμο τύπο του Εβραϊκού «Νοτζρί». (Θυμηθείτε ότι «Γιέισου χα - Νοτζρί» είναι τα αρχαϊκά Εβραϊκά για τον «Ιησού τον Ναζαρηνό»). Οι πρώτοι Χριστιανοί υπέθεσαν ότι «Ναζαρηνός» σημαίνει αυτός που κατάγεται από τη Ναζαρέτ και έτσι υποτέθηκε πως ο Ιησούς έζησε στη Ναζαρέτ. Ακόμα και σήμερα, οι Χριστιανοί γίνονται φαιδροί όταν συγχέουν τις Εβραϊκές λέξεις «Νοτζρί» (Ναζαρηνός), «Νατζράτι» (Ναζαρεθίτης) και «ναζίρ» (ναζαρίτης), όλες των οποίων έχουν εντελώς διαφορετικές σημασίες.

Οι πληροφορίες εντός του *Ταλμούδ* (το οποίο περιέχει την *Μισνά*, την *Τοσέφτα*, τα *Μπαράιτας* και την *Γκεμαρά*), που αφορούν τον Γιέισου και τον μπεν Στάδα, είναι τόσο επιβλαβείς στον Χριστιανισμό ώστε οι Χριστιανοί έχουν λάβει δραστικά μέτρα εναντίον τους. Όταν οι Χριστιανοί ανέκλυσαν τις πληροφορίες αμέσως προσπάθησαν να τις εξαλείψουν με το να λογοκρίνουν το *Ταλμούδ*. Στην έκδοση του *Ταλμούδ* της Ελβετικής πόλεως της Βασιλείας (περίπου τα έτη 1578 - 1580) οι Χριστιανοί έσβησαν όλα τα χωρία σχετικά με τον Γιέισου και τον μπεν Στάδα. Ακόμα και σήμερα, εκδόσεις του *Ταλμούδ* που χρησιμοποιούν Χριστιανοί μελετητές στερούνται αυτά τα χωρία.

Κατά την διάρκεια μερικών δεκαετιών στις αρχές του εικοστού αιώνα, σφοδρές ακαδημαϊκές μάχες οργιάζαν μεταξύ αθέων και Χριστιανών μελετητών περί των απαρχών του Χριστιανισμού. Οι Χριστιανοί αναγκάστηκαν να αντιμετωπίσουν τις Ταλμουδικές ενδείξεις. Δεν μπορούσαν άλλο πια να τις αγνοούν και έτσι αντ' αυτού αποφάσισαν να αντεπιτεθούν. Ισχυρίστηκαν ότι ο Ταλμουδικός Γιέισου ήταν μια παραποίηση του «ιστορικού Ιησού». Ισχυρίστηκαν ότι το όνομα «Πανδέιρα» ήταν απλώς μια Εβραϊκή προσπάθεια για να προφέρουν την Ελληνική λέξη «παρθένος». Αν και υπάρχει μια επιπόλαια ομοιότητα μεταξύ των λέξεων αυτών, πρέπει να προσέξει κανείς ότι για να παραχθεί το όνομα «Πανδέιρα» από τη λέξη «παρθένος» το «ν» και το «ρ» πρέπει να αντιμετατεθούν. Αλλά οι Εβραίοι δεν υπέφεραν από κανένα ελάττωμα ομιλίας, το οποίο θα προκαλούσε αυτό το συμβάν. Η επόμενη χριστιανική απάντηση είναι ότι πιθανώς οι Εβραίοι επίτηδες παράλλαξαν την λέξη «παρθένος» είτε με το όνομα «Πάνθηρας» (που ευρίσκεται στον Κέλσο) είτε με το «πάνθηρ -ος» που σημαίνει πάνθηρ, και το «Πανδέιρα» παράγεται απ' αυτήν την εσκεμμένως αλλαγμένη λέξη. Αυτό το επιχείρημα επίσης αποτυγχάνει διότι το τρίτο σύμφωνο και της αλλαγμένης και της μη αλλαγμένης λέξεως είναι θήτα. Αυτό το γράμμα στα Εβραϊκά μεταγράφεται με το γράμμα «ταβ», που οποίου η προφορά κατά την διάρκεια των κλασσικών εποχών ομοίαζε

πάρα πολύ με αυτήν του Ελληνικού γράμματος. Εν τούτοις το όνομα «Πανδέιρα» ποτέ δεν γράφεται με «ταβ» αλλά με «δάλετ» ή με «τετ» που δεικνύει ότι ο αρχικός Ελληνικός τύπος είχε δέλτα στο τρίτο σύμφωνο και όχι θήτα. Αυτό το χριστιανικό επιχείρημα μπορεί επίσης να γυρίσει να χτυπήσει το κεφάλι του: ίσως ήταν οι Χριστιανοί αυτοί που εσκεμμένως μετάλλαξαν το όνομα «Πάνθηρας» στη λέξη «παρθένος» όταν εφεύραν την ιστοριούλα της παρθενικής γεννήσεως. Πρέπει ακόμα να σημειωθεί ότι η ομοιότητα ανάμεσα στο «Πάνθηρας» (ή «πάνθηρ -ος») και «παρθένος» γίνεται πολύ ολιγότερη όταν οι λέξεις είναι γραμμένες στα Ελληνικά επειδή στην αρχική Ελληνική ορθογραφία τα δεύτερα φωνήεντα τους [«η» και «ε»] είναι τελείως διαφορετικά.

Οι Χριστιανοί επίσης δεν δέχτηκαν ότι η Μαρία Μαγδαληνή είχε άμεση σχέση με τη Μιργιάμ την υποτιθεμένη μάνα το Γιέισου στο *Ταλμούδ*. Αντιτείνανε ότι το όνομα «Μαγδαληνή» οπωσδήποτε σημαίνει τη γυναίκα που κατάγεται από τα Μάγδαλα και ότι οι Εβραίοι εφεύραν την «Μιργιάμ την κομμώτρια γυναικών» («μγδάλα νσάγια») ή για να περιπαίξουν τους Χριστιανούς ή ένεκα των δικών τους παρανοήσεων τού ονόματος «Μαγδαληνή». Αυτό το επιχείρημα είναι επίσης ψευδές. Πρώτον, αγνοεί την Ελληνική γραμματική: τα σωστά Ελληνικά για τα «Μάγδαλα» είναι «Μαγδάλες» και τα σωστά Ελληνικά για την γυναίκα από τα Μάγδαλα είναι «Μαγδαλαία». Η αρχική Ελληνική ρίζα της «Μαγδαληνής» είναι «Μαγδαλήν» με ένα εξόφθαλμο «ν» που δείχνει ότι η λέξη δεν έχει να κάνει με τα Μάγδαλα. Δεύτερον, τα Μάγδαλα έλαβαν το όνομά τους μόνο μετά τη συγγραφή των *Ευαγγελίων*. Πριν απ' αυτήν ονομαζόταν Μαγαδάν ή Δαλμανούθα. (Αν και το «Μαγαδάν» έχει ένα «ν», στερείται το «λ» και έτσι δεν μπορεί να παράγει τη «Μαγδαληνή»). Στην πραγματικότητα τα ερείπια αυτής της περιοχής επονομάσθηκαν Μάγδαλα από τη χριστιανική κοινότητα, εκ των υστέρων, διότι οι Χριστιανοί πίστευαν ότι η Μαρία Μαγδαληνή καταγόταν από εκεί.

Οι Χριστιανοί επίσης επιμένουν ότι η λέξη «Νοτζρί» σημαίνει το άνθρωπο που κατάγεται από την Ναζαρέτ. Αυτό φυσικά είναι ψευδές διότι η αρχική Εβραϊκή λέξη για την Ναζαρέτ είναι «Νατζράτ» και για τον άνθρωπο που κατάγεται απ' εκεί είναι «Νατζρατί». Η ονομασία «Νοτζρί» δεν έχει το Εβραϊκό γράμμα ταβ της «Νατζράτ» και συνεπώς δεν μπορεί να παράγεται απ' αυτήν. Οι Χριστιανοί ισχυρίζονται ότι ίσως το Αραμαϊκό όνομα για την Ναζαρέτ ήταν «Νατζαράχ» ή «Νατζιράχ» (όπως και το Αραβικό όνομα), το οποίο εξηγεί το ανύπαρκτο ταβ στη λέξη «Νοτζρί». Αυτό επίσης είναι ανοησία γιατί τότε η Αραμαϊκή λέξη για τον άνθρωπο από την Ναζαρέτ θα ήταν «Νατζαράτιγια» ή «Νατζιράτιγια» (με ένα ταβ

επειδή η θηλυκή κατάληξη «-αχ» θα γινόταν «-ατ» όταν το επίθημα «-ιγια» προστίθεται), και ακόμα ο Αραμαϊκός τύπος δεν θα χρησιμοποιείτο στα Εβραϊκά. Οι Χριστιανοί επίσης μηχανεύτηκαν και διάφορα άλλα επιχειρήματα, τα οποία μπορούν να απορριφθούν διότι συγχέουν τις Εβραϊκές λέξεις «Νοτζρί» και «Ναζίρ» ή δεν γνωρίζουν το γεγονός ότι «Νοτζρί» είναι ο αρχαιότερος προϋπάρχων τύπος της λέξεως «Ναζαρηνός» [*].

[* Βλέπε *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιον*, 1: 24, 14: 67, 16: 6 «ο δε λέγει αυτοίς· μη εκθαμβείσθε· Ιησούν ζητείτε τον **Ναζαρηνόν** τον εσταυρωμένον· ηγέρθη, ουκ έστιν ώδε· ίδε ο τόπος όπου έθηκαν αυτόν.». Ο Μάρκος λοιπόν συνηθίζει αυτή την λέξη αλλά την συναντάμε και μια φορά στον *Λουκά* 4: 34. Στα άλλα τρία κανονικά *Ευαγγέλια* συναντάμε την νεώτερη λέξη *Ναζωραίος*.]

Εν κατακλείδι, όλα τα χριστιανικά επιχειρήματα βασίστηκαν σε αδύνατες φωνητικές αλλαγές και αδυνάτους γραμματικούς τύπους, και επομένως απερρίφθησαν. Επί πλέον, αν και οι θρύλοι στη *Γκεμαρά* δεν μπορούν να ληφθούν ως γεγονότα, οι ενδείξεις στα *Μπαράιτας* και στην *Τοσέφτα* που αφορούν τον Γείσου μπορούν να αναχθούν κατ' ευθείαν πίσω στους: Γιεχόσσουα μπεν Παράχουαχ, Σίμον μπεν Σέταχ και Γιεχούδα μπεν Ταββαί και στους μαθητές των που ήταν σύγχρονοι του Γείσου, ενώ οι ενδείξεις στα *Μπαράιτας* και στην *Τοσέφτα* που αφορούν τον μπεν Στάδα μπορούν να αναχθούν στον Ραβίνο Ελιέζερ μπεν Χυρκάνους και στους μαθητές του που ήταν σύγχρονοι του μπεν Στάδα. Επομένως οι ενδείξεις δύνανται να θεωρούνται ιστορικώς ακριβείς. Διά τούτο οι νεώτεροι Χριστιανοί δεν επιτίθενται στο *Ταλμούδ* έτι περισσότερο αλλ' αντ' αυτού αρνούνται κάθε σύνδεση μεταξύ Ιησού και Γείσου ή μπεν Στάδα. Απορρίπτουν τις ομοιότητες ως καθαρή σύμπτωση. Εντούτοις όμως, ο καθένας πρέπει να γνωρίζει καλώς τις ψεύτικες επιθέσεις κατά του *Ταλμούδ* διότι πολλά χριστιανικά βιβλία ακόμα και σήμερα τις αναφέρουν και μπορεί να επανέλθουν στην επιφάνεια από στιγμή σε στιγμή.

Πολλά είναι τα μέρη του μύθου του Ιησού που δεν βασίζονται στον Γείσου μπεν Στάδα. Οι περισσότερες χριστιανικές αιρέσεις αξιώνουν ότι ο Ιησούς γεννήθηκε στις 25 Δεκεμβρίου. Αρχικώς οι ανατολικοί Χριστιανοί πίστευαν ότι είχε γεννηθεί στις 6 Ιανουαρίου. Οι Αρμένιοι Χριστιανοί ακολουθούν ακόμα αυτή την πρώιμη πεποίθηση ενώ οι περισσότεροι Χριστιανοί την θεωρούν ως την ημέρα της προσκυνήσεως των μάγων. Όπως γνωρίζουμε κατά τους Ρωμαϊκούς χρόνους, οι θεοί Ταμμούζ, Αιών και Όσιρις είχαν ταυτιστεί. Λέγεται ότι ο Όσιρις – Αιών είχε γεννηθεί από την παρθένο Ίσιδα στις 6 Ιανουαρίου και τούτο εξηγεί την αρχική ημερομηνία των Χριστουγέννων. Η Ίσις πολλές φορές αντιπροσωπευόταν από μια

ιερή αγελάδα και ο ναός της από έναν στάβλο, πράγμα που πιθανώς είναι η απαρχή της χριστιανικής πίστεως ότι ο Ιησούς γεννήθηκε σε στάβλο. Αν και αυτό μπορεί κάποιος να το βρει σαν τραβηγμένο από τα μαλλιά, είναι γνωστό ως γεγονός ότι ορισμένες πρώτο-χριστιανικές αιρέσεις ταύτιζαν τον Ιησού με τον Όσιρη στα γραπτά τους. Η ημερομηνία της 25^{ης} Δεκεμβρίου για τα Χριστούγεννα ήταν αρχικώς η παγανιστική εορτή του θεού Ηλίου, του οποίου η ημέρα της εβδομάδος είναι ακόμα γνωστή ως *Ηλίου* ημέρα [*Sun* day στα Αγγλικά, *Sonn* tag στα Γερμανικά, κ. ο. κ.]. Το φωτοστέφανο που συνήθως επιδεικνύεται γύρω από το πρόσωπο του Ιησού και των Χριστιανών αγίων, είναι άλλη μια έννοια παρμένη από τον θεό Ήλιο.

Το θέμα πειρασμού από ένα πλάσμα που μοιάζει με τον διάβολο βρισκόταν και αυτό στην παγανιστική μυθολογία. Συγκεκριμένα η «ιστορία» των πειρασμών του Ιησού από τον Σατανά ομοιάζει με τον πειρασμό του Όσιρη από τον διαβολικό θεό Σετ (Σηθ) στην Αιγυπτιακή Μυθολογία.

Έχουμε ήδη υποδείξει ότι υπήρχε στενή σχέση μεταξύ του Ιησού και του παγανιστικού θεού Διόνυσου. Όπως ο Διόνυσος έτσι και το βρέφος Ιησούς τυλίχθηκε σε φασκίες και τοποθετήθηκε σε φάτνη. Όπως ο Διόνυσος έτσι και ο Ιησούς υπέφερε και ενεπαίχθη. Μερικοί Χριστιανοί υποστηρίζουν ότι ο Ιησούς στην πραγματικότητα δεν γεννήθηκε σε στάβλο, αλλά σε σπήλαιο, όπως ακριβώς και ο Διόνυσος.

Πόθεν προήλθε η ιστορία ότι ο Ιησούς σταυρώθηκε; Όπως φαίνεται είναι αποτέλεσμα ενός πλήθους πηγών. Πρώτον, υπάρχουν τρεις ιστορικοί χαρακτήρες κατά την Ρωμαϊκή εποχή που ο κόσμος νόμιζε ότι ήταν Μεσσίες [*] και που σταυρώθηκαν από τους Ρωμαίους. Ονομαστικώς: Ο Γιεχούδα της Γαλιλαίας [Ιούδας ο Γαλιλαίος ή Γαυλανίτης, +6 Κ. Ε.], ο Θευδάς (+44 Κ. Ε.), και ο Βενιαμίν ο Αιγύπτιος (+60 Κ. Ε.). Επειδή και οι τρεις αυτοί άνδρες ενομίσθηκαν ότι ήταν Μεσσίες, συγχύστηκαν όπως ήταν φυσικό με τον Γείισου και τον μπεν Στάδα. Ο Γιεχούδα της Γαλιλαίας εκήρυξε στην Γαλιλαία και συγκέντρωσε πολλούς οπαδούς προτού στραυρωθή από τους Ρωμαίους. Η ιστορία της ιερατικής αποστολής του Ιησού στη Γαλιλαία φαίνεται ότι βασίζεται στην ζωή του Γιεχούδα της Γαλιλαίας. Αυτή η ιστορία και η πίστη ότι ο Ιησούς έζησε στη Ναζαρέτ της Γαλιλαίας ενισχύουν η μία την άλλη. Η πεποίθηση ότι ο Αγρίππας σκότωσε μερικούς μαθητές του Ιησού κατά το έτος + 44 Κ. Ε. φαίνεται να βασίζεται την μοίρα των μαθητών του Θευδά. Αφού ο Μπεν Στάδα είχε επανέλθει από την Αίγυπτο ήταν φυσικό να είχε

συγχυσθεί με τον Βενιαμίν τον Αιγύπτιο. Πιθανώς να ήταν και σύγχρονοι. Μερικοί νεότεροι συγγραφείς έφτασαν στο σημείο να προτείνουν ότι ήταν το ίδιο πρόσωπο, παρ' όλον ότι αυτό δεν είναι δυνατό διότι οι ιστορίες των θανάτων τους είναι εντελώς διαφορετικές. Στο βιβλίο των *Πράξεων* στην *Καινή Διαθήκη*, το οποίο χρησιμοποιεί το βιβλίο του Ιωσήπου *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες* (+93-94 Κ. Ε.) ως πηγή, γίνεται καθαρό ότι ο συγγραφέας θεωρούσε τον Ιησού, τον Γιεχούδα της Γαλιλαίας, τον Θευδά, και τον Βενιαμίν τον Αιγύπτιο, να είναι τέσσερις διαφορετικοί άνθρωποι. Παρά τούτα, κατ' αυτόν τον χρόνο ήταν πλέον πολύ αργά για να ανατρέψει κανείς τις συγχύσεις, οι οποίες είχαν λάβει χώρα προτού γραφεί η *Καινή Διαθήκη*, και η ιδέα της σταυρώσεως του Ιησού είχε γίνει αναπόσπαστο μέρος του μύθου.

[* Στον Ιώσηπο έχουμε και άλλους ψευδομεσσίες και Ιησούδες που κάνανε τους προφήτες και τους Μεσσίες και οι οποίοι εδαινοπάθησαν στα χέρια των Ρωμαίων. (Μελετήσετε τον Ιώσηπο να δείτε τι γίνεται!) Ενδιαφέρον παράδειγμα αποτελεί ο Ιησούς υιός Ανανία, ένας αγροίκος αγρότης, που προφήτευε για μέρες την πτώση της Ιερουσαλήμ, *Ιουδαϊκός Πόλεμος*, VI 300-309. Ο καημένος συνελήφθηκε, βασανίσθηκε και θανατώθηκε από τους Ρωμαίους. Ακόμα και οι *Πράξεις των Αποστόλων* 5: 34-39 αναγνωρίζουν το φαινόμενο των αυτοπροβαλλομένων Μεσσιών και φέρουν ως παραδείγματα τον Θευδά και τον Ιούδα τον Γαλιλαίο (Γαυλανίτη). Αυτά λοιπόν που γράφονται στις *Πράξεις* και στα χωρία: *Ματθαίος* 7: 15, 24: 23-24 «τότε εάν τις υμίν είπη, ιδού ώδε ο Χριστός ή ώδε, μη πιστεύσητε· εγερθήσονται γαρ ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και δώσουσι σημεία μεγάλα και τέρατα, ώστε πλανήσαι, ει δυνατόν, και τους εκλεκτούς.», *Μάρκος* 13: 21-23, *Λουκάς* 17: 21-23, 21: 8, *Ιωάννης* 5: 43, *Πράξεις* 5: 36-37, 9: 22, *Β' Πρός Θεσσαλονικείς* 2: 3-10, *Α' Ιωάννου* 2: 18-19, *Β' Ιωάννου* 7, *Αποκάλυψις*, κλπ, αντανακλούν τα εξής:

1°) Το γεγονός ότι στον Ιουδαϊσμό κατ' αυτές τις εποχές Μεσσίες ήταν πολύ της μόδας και εμφανιζόταν κάθε λίγο και λιγάκι, με τελευταίον τον Συμεών Μπαρ Κόκχμπα(χ) τα έτη +132-135. 2°) Την ακατάσχετη άμεση εσχατολογία και τον τρόπο περί του από στιγμή σε στιγμή τέλους του κόσμου και της ελεύσεως της βασιλείας των ουρανών που διακατείχε τις διάφορες χριστιανικές ομάδες των τριών πρώτων αιώνων. Αυτό το συμπέρασμα το έχουν τονίσει και υποστηρίξει με πολλά στοιχεία και επιχειρήματα και οι παγκοσμίως διαπρεπείς θεολόγοι Johannes Weiss και Etienne Trocmé στις μελέτες τους επί του *Αρχεγόνου Χριστιανισμού*, βασισμένοι σε ό,τι γνωρίζουμε από όσες πηγές διεσώθησαν. Π. χ., στα κοινά τραπέζια, μετά τον τεμαχισμό του άρτου, το τέλος της προσευχής των πρώτων

χριστιανών ήταν: «Ελθέτω χάρις καί παρελθέτω ο κόσμος ούτος·μαράν αθά!», ως αυτό διασώζεται στο εγχειρίδιο της εκκλησίας κατά το δεύτερο ήμισυ του πρώτου αιώνα, *Διδαχή (των Δώδεκα Αποστόλων)*: 10. Στην *Α΄ Πρός Κορινθίους Επιστολή* του Παύλου 16: 22 συναντάμε επίσης τις αραμαϊκές λέξεις «μαράν αθά.» = Έρχου ώ Κύριε! Τα περισσότερα απόκρυφα κείμενα είναι γεμάτα με φόβο, τρόμο και άμεση εσχατολογία.]

Δεύτερον, αναπτύχθηκε η ιδέα του ότι ο Ιησούς εκτελέστηκε την παραμονή του Πάσχα [Πεσάχ, Περάσματος]. Αυτή η πίστη προφανώς βασίζεται στην εκτέλεση του Γιέισου. Το Πάσχα συμβαίνει κατά τον χρόνο της Εαρινής Ισημερίας, ένα συμβάν που εθεωρείτο πολύ σημαντικό από τους αστρολόγους κατά την διάρκεια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Οι αστρολόγοι νόμιζαν αυτόν τον χρόνο ως τον χρόνο διασταυρώσεως δύο αστρολογικών ουρανίων κύκλων, και αυτό το συμβάν συμβολιζόταν με ένα σταυρό. Ούτως δημιουργήθηκε η πίστη ότι ο Ιησούς απέθανε πάνω στον «σταυρό». Η παρανόηση αυτού του όρου από εκείνους που δεν ήταν μυημένοι στις αστρολογικές αποκρυφιστικές ομάδες ήταν άλλος ένας παράγοντας που συνέβαλε στην πεποίθηση ότι ο Ιησούς σταυρώθηκε. Σε ένα από τα πολύ πρώιμα χριστιανικά γραπτά, την *Διδασκαλία των Δώδεκα Αποστόλων*, δεν υπάρχει καμία αναφορά περί του ότι ο Ιησούς σταυρώθηκε, αλλά το σημείο του σταυρού στον ουρανό χρησιμοποιείται για να αντιπροσωπεύσει τον ερχομό του Ιησού. Πρέπει να σημειωθεί ότι το κέντρο των αστρολογικών προλήψεων στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ήταν η Ταρσός στην Μικρά Ασία – το μέρος δηλαδή απ' όπου καταγόταν ο θρυλικός ιεραπόστολος Παύλος. Η ιδέα ότι ένα ιδιαίτερο άστρο είχε αναγγείλει την γέννηση του Ιησού, και ότι έκλειψη Ηλίου συνέβη κατά τον θάνατόν του, είναι τυπικές Ταρσικές αστρολογικές προλήψεις.

Τρίτος παράγων που συνέβαλε στην «ιστορία» της σταυρώσεως είναι και πάλι η παγανιστική μυθολογία. Το θέμα ενός θεϊκού ή ημι-θεϊκού απεσταλμένου που σταυρώθηκε πάνω σε δένδρο [επί ξύλου], πάσαλο, ή σταυρού, και μετά αναστήθηκε, είναι πολύ κοινό στην παγανιστική μυθολογία. Βρισκόταν στις μυθολογίες όλων των δυτικών πολιτισμών που επεκτείνονται προς δυσμάς μέχρι της μακρινής Ιρλανδίας και προς ανατολές μέχρι την Ινδία. Ιδιαίτέρως ευρίσκεται στις μυθολογίες του Όσιρη και του Άττη, αμφότεροι των οποίων είχαν ταυτιστεί με τον Ταμμούζ. Ο Όσιρις προσκολλήθηκε πάνω σ' ένα δένδρο με τα χέρια του εκτεταμένα όπως και ο Ιησούς πάνω στον σταυρό. Στην λατρεία του Σεράπιδος (συνδυασμός του Όσιρη και του Άπιδος) ο σταυρός ήταν θρησκευτικό σύμβολο. Πράγματι, ο χριστιανικός «Λατινικός σταυρός» ως σύμβολο φαίνεται να βασίζεται

κατ' ευθείαν στον συμβολικό σταυρό του Όσιρη και του Σέραπη. Οι Ρωμαίοι ποτέ τους δεν χρησιμοποίησαν τον παραδοσιακό χριστιανικό σταυρό στις σταυρώσεις. Χρησιμοποιούσαν τον σταυρό σχήματος είτε σαν Χ είτε σαν T. Το ιερογλυφικό ενός σταυρού επί λόφου ήταν σχετισμένο με τον Όσιρη. Αυτό το ιερογλυφικό αντιπροσώπευε τον «Καλόν Έναν», στα Ελληνικά «Χρηστόν», ένα όνομα που το χρησιμοποιούσαν για τον Όσιρη και άλλους παγανιστικούς θεούς. Το μπέρδεμα του ονόματος αυτού με τον «Χριστό» [= «Μεσσίας = χρισμένος, κεχρισμένος διά του ιερού ελαίου, με πρώτο Μεσσιαχ στον Ιουδαϊσμό τον πρώτο βασιλέα των Εβραίων Σαούλ»] ισχυροποιεί την σύγχυση μεταξύ Ιησού και παγανιστών θεών.

Κατά την Εαρινή Ισημερία, οι παγανιστές του βορείου Ισραήλ συνήθιζαν να εορτάζουν τον θάνατο και την ανάσταση του εκ παρθένου τεχθέντος Ταμμούζ - Όσιρη. Στην Μικρά Ασία (όπου ιδρύθηκαν οι πρώτες χριστιανικές εκκλησίες) διατηρούσαν μια πανομοιότυπη εορτή για τον εκ παρθένου τεχθέντος Άττι. Ο Άττις επιδεικνύετο ως αποθνήσκων επί δένδρου, θαπτόμενος εντός σπηλαίου, και αναστημένος κατά την τρίτη ημέρα. Έτσι βλέπομε από που προέρχεται η χριστιανική ιστορία της αναστάσεως τού Ιησού. Στην λατρεία του Βαάλ, πιστευέτο ότι ο Βαάλ εξαπάτησε τον Μαβέτ (τον θεό του θανάτου) κατά τον χρόνο της Εαρινής Ισημερίας. Προσποιήθηκε ότι ήταν νεκρός αλλά μετά εμφανίστηκε ζωντανός. Επέτυχε αυτό το τέχνασμα με το να δώσει τον γιο του ως θυσία.

Το ότι το Πάσχα [Πέρασμα] συνέβαινε κατά την ίδια χρονική εποχή του έτους με τους παγανιστικούς εορτασμούς της «Εόστρας, ή Ισταρ» [= «Easter» στα αγγλικά] δεν είναι απλή σύμπτωση. Πολλά έθιμα του Πεσάχ [Πάσχα] σχεδιασθηκαν σαν Εβραϊκές εναλλαγές των παγανιστικών εθίμων. Οι παγανιστές πίστευαν ότι όταν ο θεός τους, θεός της φύσεως, (όπως ο Ταμμούζ, ο Όσιρις ή ο Άττις) απέθνησκε και ανασταίνετο, η ζωή του πήγαινε μέσα στα φυτά που χρησιμοποιούσαν οι άνθρωποι για τροφή. Τα μάτζα (τα άζυμα ψωμιά) που γινόταν από την ανοιξιάτικη συγκομιδή ήταν το νέο σώμα του και το κρασί από τα σταφύλια ήταν το νέο αίμα του. Στον Ιουδαϊσμό, τα μάτζα δεν χρησιμοποιούνται για να αντιπροσωπεύουν το σώμα κάποιου θεού αλλά το ψωμί του φτωχού που έφαγαν οι Εβραίοι πριν φύγουν από την Αίγυπτο. Οι παγανιστές χρησιμοποιούσαν την πασχαλινή θυσία για να αντιπροσωπεύσουν τη θυσία ενός θεού ή του μονογενούς υιού του, αλλά ο Ιουδαϊσμός τη χρησιμοποίησε για να αντιπροσωπεύει το δείπνο που έφαγαν οι Εβραίοι προτού φύγουν από την Αίγυπτο. Αντί να λέγουν «ιστορίες» για το Βαάλ που θυσιάζε τον υιόν του τον πρωτότοκο στον Μαβέτ, οι Εβραίοι έλεγαν πως ο «μαλ'αχ χα - μαβέτ» (ο άγγελος του θανάτου) εφόνευσε τους

πρωτοτόκους υιούς των Αιγυπτίων. Οι παγανιστές έτρωγαν αυγά για να αντιπροσωπεύσουν την ανάσταση και την αναγέννηση του θεού τους, της φύσεως, αλλά τα αυγά στο πιάτο του σέδερ [= δείπνου των Εβραίων προς εορτασμό της Εξόδου] αντιπροσωπεύουν την γέννηση του Εβραϊκού λαού που διέφυγε από την δουλεία της Αιγύπτου. Όταν οι Χριστιανοί παρατήρησαν τις ομοιότητες μεταξύ των εθίμων του Πεςάχ [Πάσχα] και των παγανιστικών εθίμων, έκαναν ολόκληρο κύκλο και μετέστρεψαν τα έθιμα του Πεςάχ πίσω στις παλαιές παγανιστικές διατυπώσεις τους. Το δείπνο για το εορτασμό της Εξόδου σέδερ έγινε το τελευταίο [ή μυστικό] δείπνο του Ιησού, όμοιο με το τελευταίο δείπνο του Όσιρη που η ανάμνησή του εορταζόταν κατά την Εαρινή Ισημερία. Τα μάτζα και το κρασί για άλλη μια φορά γινόταν το σώμα και αίμα ενός ψεύτικου θεού, αυτή τη φορά του Ιησού. Τα αυγά της Εόστρας τρώγονταν πάλι εις ανάμνηση της αναστάσεως ενός «θεού» και ακόμα εις ανάμνηση της «αναγεννήσεώς» του που επετυγχάνετο με το να δεχθεί την θυσία του επί του σταυρού.

Ο μύθος του Τελευταίου [Μυστικού] Δείπνου είναι ιδιαζόντως ενδιαφέρων. Όπως προαναφέραμε, η βασική ιδέα το τελευταίο δείπνο να συμβαίνει κατά την Εαρινή Ισημερία προέρχεται από την «ιστορία» του τελευταίου δείπνου του Όσιρη. Στην χριστιανική αφήγηση, ο Ιησούς είναι μαζί με τους δώδεκα αποστόλους. Από που δημιουργήθηκε η ιστορία των δώδεκα αποστόλων; Όπως φαίνεται στην πρώιμη εκδοχή της, η αφήγηση αυτή εννοείτο ως αλληγορία. Η πρώτη φορά που οι δώδεκα απόστολοι αναφέρονται είναι στο γραπτό γνωστό ως η *Διδασκαλία των Δώδεκα Αποστόλων*. Αυτό το κείμενο προφανώς δημιουργήθηκε ως ένα σχισματικό Ιουδαϊκό έγγραφο που γράφτηκε κατά τον πρώτον αιώνα Κ. Ε., αλλά υιοθετήθηκε από τους Χριστιανούς οι οποίοι του έκαναν ουσιαστικές μετατροπές και του προσέθεσαν χριστιανικές ιδέες[*]. Στις αρχικές του εκδοχές είναι καθαρό ότι οι «δώδεκα απόστολοι» είναι οι δώδεκα υιοί του Ιακώβ που αντιπροσωπεύουν τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ. Οι Χριστιανοί αργότερα θεώρησαν τους «δώδεκα αποστόλους» να είναι αλληγορικοί μαθητές του Ιησού.

[* Πολλοί είναι οι ερευνητές, εκ των οποίων μερικοί είναι Εβραίοι, που υποστηρίζουν ότι τα ίδια πράγματα ισχύουν και διά την *Αποκάλυψιν του Ιωάννου στην Καινή Διαθήκη*.]

Στην Αιγυπτιακή Μυθολογία, ο Όσιρις προδόθηκε κατά το τελευταίο του δείπνο από τον κακό θεό Σετ [Σηθ], τον οποίον οι Έλληνες εταύτισαν με τον Τυφώνα. Αυτό φαίνεται να είναι η προέλευση της ιδέας ότι ο προδότης του Ιησού ήταν παρών κατά το τελευταίο δείπνο του. Η ιδέα ότι ο προδότης αυτός ονομαζόταν

«Ιούδας» φτάνει πίσω στα χρόνια όπου οι δώδεκα απόστολοι ακόμα εννοούνταν ως οι δώδεκα υιοί του Ιακώβ. Η ιδέα του Ιούδα [στα Εβραϊκά Γιούδαχ, Γιεχούδα, που σημαίνει αίνος, εγκώμιο] που προδίδει τον Ιησού (τον «υιόν» του Ιωσήφ - Γιώσεφ) υπενθυμίζει ισχυρά την εξιστόρηση του Γιώσεφ της *Τοράχ* που προδόθηκε από τους αδελφούς του με τον Γιεχούδα ως αρχηγό της συμμορίας. Αυτή η αλληγορία θα ήταν ιδιαιτέρως προσφιλής στους Σαμαρείτες Νοτζρίμ οι οποίοι θεωρούσαν εαυτούς ότι είναι υιοί του Γιώσεφ που προδόθηκαν από τους κυρίως Ιουδαίους (που αντιπροσωπεύονταν από τον Ιούδα / Γιεχούδα).

Παρ' όλα ταύτα, η υπόθεση των δώδεκα απόστόλων έχασε την αρχική της αλληγορική ερμηνεία και οι Χριστιανοί άρχισαν να νομίζουν ότι οι «δώδεκα απόστολοι» ήταν δώδεκα πραγματικοί άνθρωποι που ακολουθούσαν τον Ιησού. Οι Χριστιανοί προσπάθησαν να βρουν ονόματα γι' αυτούς τους δώδεκα αποστόλους. Ματθαίος και Θαδδαίος βασίστηκαν στους Ματτάι και Τοδάχ τους δύο μαθητές του Γείσου. Ο ένας ή και οι δύο απόστολοι με όνομα Ιάκωβος είναι δυνατόν να βασίστηκε (-καν) στον Ιάκωβο τον Κφάρ Σεκάνγια, έναν πρώτο Χριστιανό γνωστόν στον Ραβίνο Ελιέζερ μπεν Χυρκάνους, αλλά αυτό είναι καθαρή εικασία. Όπως έχουμε δει, ο χαρακτήρας του Ιούδα είναι σχεδόν όλος βασισμένος στον Γιούδαχ της *Τοράχ* αλλά ίσως και αν υπάρχει και κάποια σχέση με έναν σύγχρονο του Γείσου, τον Γιεχούδα μπεν Ταββαί τον μαθητή του Ραβίνου Γιεχόσσουα μπεν Περάχουαχ. Καθώς ήδη προαναφέρθηκε, η ιδέα του προδότη κατά το τελευταίο δείπνο παράχθηκε από την μυθολογία του Όσιρη ο οποίος προδόθηκε από τον Σετ - Τυφώνα. Ο Σετ - Τυφών είχε κόκκινα μαλλιά και πιθανόν αυτό να είναι η προέλευση του ισχυρισμού ότι ο Ιούδας είχε κόκκινα μαλλιά. Αυτή η ιδέα έχει οδηγήσει στο χριστιανικό στερεότυπο πορτραίτο των Ιουδαίων που τους θέλει να έχουν κόκκινα μαλλιά, παρά το γεγονός ότι στην πραγματικότητα, τα κόκκινα μαλλιά είναι πολύ συχνότερα μεταξύ των Αρίων παρά μεταξύ των Ιουδαίων.

Στον Ιούδα εδόθη το συχνά απαντώμενο παρανόμι «Ισκαριώτ - ης ». Σε μερικά σημεία που οι Αγγλικές *Καινές Διαθήκες* έχουν "Iscariot - Ισκαριότ" το Ελληνικό κείμενο γράφει «Ισκαριώτης, - ου, κλπ.» που σημαίνει ότι καταγόταν από την Καριώτ. Καριώτ ήταν το όνομα μιας πολίχνης στο Ισραήλ, πιθανώς η σημερινή τοποθεσία γνωστή στα Αραβικά ως «Καριατεϊν». Βλέπομε δηλαδή ότι το όνομα Ισκαριώτης παράγεται από το Εβραϊκό «Ις Καριώτ» που σημαίνει «άνθρωπος από την Καριώτ». Αυτή πραγματικά είναι η παραδεγμένη χριστιανική σημασία του ονόματος αυτού. Εν τούτοις, στο παρελθόν, οι Χριστιανοί λάθος κατάλαβαν το όνομα αυτό και εμφανίστηκαν θρύλοι περί του ότι ο Ιούδας καταγόταν από την

πόλη Συχάρ, ότι ήταν μέλος του κόμματος των εξτρεμιστών γνωστό ως Σικάριοι [και εκ τούτου νόμισαν ότι Ισκαριώτης σημαίνει άνθρωπος του φόνου] και ότι καταγόταν από τη φυλή του Ισάαχερ. Η πιο ενδιαφέρουσα παρανόηση του ονόματος είναι η αρχική σύγχυση με τη λέξη «σκορτέα» που σημαίνει «δερμάτινη τσάντα χρημάτων». Αυτό οδήγησε στον μύθο της *Καινής Διαθήκης* ότι ο Ιούδας κρατούσε μια τέτοια τσάντα, το οποίο με τη σειρά του οδήγησε στην πίστη ότι ήταν ο ταμίας των αποστόλων.

Ο απόστολος Πέτρος εμφανίζεται ως επί το πλείστον ως φανταστικός χαρακτήρας. Σύμφωνα με την χριστιανική μυθολογία, ο Ιησούς τον εξέλεξε να είναι ο «κλειδοκράτορας της βασιλείας των ουρανών». Αυτό καθαρά βασίζεται στην Αιγυπτιακή παγανιστική θεότητα, Πέτρα, η οποία ήταν η θυρωρός των ουρανών και της μετέπειτα ζωής, που την κυβερνούσε ο Όσιρις. Πρέπει επίσης να αμφιβάλλουμε για την ιστορικότητα του Λουκά «του καλού θεραπευτή» που υποτίθεται πως ήταν φίλος του Παύλου. Το αρχικό όνομα για το «Λουκάς» είναι «Λύκιος, [= φωτεινός]», το οποίο ήταν άλλο ένα όνομα για τον Απόλλωνα, τον θεό του «θεραπεύειν, θεραπεύεσθαι».

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής κατά μέγα μέρος βασίζεται σε ένα ιστορικό πρόσωπο που έκανε ιεροτελεστική εμβάπτιση εντός υδάτων σαν φυσικό συμβολισμό για μετάνοια [βλέπε π. χ. το εδάφιο του Ιωσήπου *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες*, βιβλίο XVIII (18), στίχοι 116 – 119.]. Δεν εκτελούσε χριστιανικού τύπου βαπτίσματα για να καθαρίσει τις ψυχές των ανθρώπων [*]. Τέτοια ιδέα ήταν τελείως ξένη με τον Ιουδαϊσμό. Θανατώθηκε από τον Ηρώδη Αντίπα επειδή φοβότανε ότι αυτός (ο Ιωάννης) επρόκειτο να αρχίσει ανταρσία. Στα Ελληνικά το όνομά του ήταν «Ιωάννης» και στα Λατινικά “Johannes”. Αν και ως συνήθως αυτά τα ονόματα χρησιμοποιούνταν για να αποδώσουν το Εβραϊκό όνομα «Γιοχανάν», είναι πολύ αμφίβολο ότι αυτό ήταν το πραγματικό Εβραϊκό όνομα του Ιωάννου. «Ιωάννης» ομοιάζει πολύ με «Ωάννης» το Ελληνικό όνομα για τον παγανιστικό θεό Έα. Ο Ωάννης ήταν ο «Θεός του Οίκου του Ύδατος». Μυστηριακό βάπτισμα για μαγικό καθάρισμα των ψυχών ήταν μια πρακτική που προφανώς προήλθε από την λατρεία του Ωάννου. Η πιο πιθανή εξήγηση τού ονόματος τού Ιωάννου και της συνδέσεώς του με το όνομα Ωάννης είναι ότι πιθανώς ο Ιωάννης έφερε το παρανόμι «Ωάννης» επειδή έκανε βάπτισμα, που το είχε προσαρμόσει, από τη λατρεία του Ωάννου. Το όνομα «Ωάννης» συγχύσθηκε αργότερα με το «Ιωάννης». (Πράγματι, ο θρύλος της *Καινής Διαθήκης* που αφορά τον Ιωάννη παρέχει την ένδειξη ότι το πραγματικό όνομά του ίσως να ήταν Ζαχαρίας.). Από τα γραπτά του Ιωσήπου γνωρίζουμε ότι ο

ιστορικός Ιωάννης απέρριπτε την παγανιστική ερμηνεία του «καθαρού της ψυχής». Οι Χριστιανοί, όμως, επανήλθαν στην αρχική παγανιστική ερμηνεία.

[* Εδώ πρέπει να σημειώσουμε μια μεγάλη αντίφαση και αρλουμπολογία όλων των *Ευαγγελίων*.

Στα κείμενα ομολογίας του Προφήτου, Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου, όπως τον αποκαλούν οι χριστιανοί, περί του Ιησού Χριστού και στα κείμενα της Βαπτίσεως του Ιησού από τον Ιωάννη Βαπτιστή, *Ματθαίος* κεφάλαιο 3, *Μάρκος* 1: 1-11, *Λουκάς* 3: 1-22, *Ιωάννης* 1: 6-37, 3: 22-36 βλέπομε τα εξής:

Ο δερματοντυμένος, γλίτσης, αγριάνθρωπος της ερήμου της Υπεριορδανίας, ακριδοτραφείς και κατά πάσαν πιθανότητα Εσσαίος Ιωάννης αποκαλεί τον Ιησού: Αμνό του Θεού, Χριστό, Μεσσία, οπίσω του ερχόμενον, πρώτον του, κλπ. Ομολογεί ότι ούτε τα κορδόνια των παπουτσιών του δεν μπορεί να λύσει, κλπ. Λέγει στον Ιησού ότι αυτός πρέπει να βαπτιστεί από αυτόν και όχι ο Ιησούς από 'κείνον. Μιλάει για νέο βάπτισμα όχι με ύδωρ αλλά με πνεύμα άγιο και πυρ, και πολλά άλλα τέτοια βομβώδη, που μπορείτε να τα διαβάσετε μέσα στις παραπομπές που αναγράψαμε.

Με τα πολλά, ο Ιωάννης τελικά επείσθη από τον Ιησού να τον βαπτίσει. Κατά την βάπτιση έγιναν τέρατα και σημεία. Άνοιξαν οι ουρανοί. Η φωνή του Θεού Πατρός Γιαχβέχ ακούστηκε να λέγει «ούτός εστιν ο υιός μου ο αγαπητός, εν ω ευδόκησα.». Το Πνεύμα κατέβηκε σαν περιστέρι και εκάθισε πάνω στην κεφαλή του Ιησού και έτσι εβεβαίωσε του λόγου το ασφαλές. Παραδόσεις, *Απόκρυφα Ευαγγέλια* και ορθόδοξα τροπάρια λένε ότι ο ποταμός «*Ιορδάνης εστράφη εις τα οπίσω*» από την τρομάρα του, και πολλά άλλα τοιαύτα.

Ολίγον χρόνο μετά, στα ίδια τα *Ευαγγέλια* διαβάζομε:

Ματθαίος 11: 2-6 «Ο δε **Ιωάννης** ακούσας εν τω δεσμωτηρίω τα έργα του Χριστού, **πέμψας δύο των μαθητών αυτού είπεν αυτώ· συ ει ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν; και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· πορευθέντες απαγγείλατε Ιωάννη α ακούετε και βλέπετε· τυφλοί αναβλέπουσι και χωλοί περιπατούσι, λεπροί καθαρίζονται και κωφοί ακούουσι, νεκροί εγείρονται και πτωχοί ευαγγελίζονται· και μακάριός εστιν ος εάν μη σκανδαλισθή εν εμοί.»**

Λουκάς 7: 18-23 «Και απήγγειλαν **Ιωάννη** οι μαθηταί αυτού περί πάντων τούτων. και προσκαλεσάμενος δύο τινάς των μαθητών αυτού ο **Ιωάννης έπεμψε προς τον Ιησούν λέγων· συ ει ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν; παραγε-**

νόμενοι δε προς αυτόν οι άνδρες είπον· **Ιωάννης ο βαπτιστής απέσταλκεν ημάς προς σε λέγων· συ ει ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν;** εν αυτή δε τη ωρα εθεράπευσε πολλούς από νόσων και μαστίγων και πνευμάτων πονηρών και τυφλοί πολλοίς εχαρίσατο το βλέπειν. **και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· πορευθέντες απαγγείλατε Ιωάννη α είδετε και ηκούσατε·** τυφλοί αναβλέπουσι και χωλοί περιπατούσι, λεπροί καθαρίζονται, κωφοί ακούουσι, νεκροί εγείρονται, πτωχοί ευαγγελίζονται· και μακάριός εστιν ος εάν μη σκανδαλισθή εν εμοί.»

Δηλαδή τώρα τι γίνεται; Ο Ιωάννης δεν ξέρει ποιος είναι ο Ιησούς **και προσκαλεσάμενος δύο τινάς των μαθητών αυτού ο Ιωάννης έπεμψε προς τον Ιησούν λέγων· συ ει ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν;**

Αν και ο Ιησούς προειδοποιεί, λες και το είχε μυριστεί, «**και μακάριός εστιν ος εάν μη σκανδαλισθή εν εμοί.**», αυτή η αγεφύρωτη σκανδαλώδης αντίφαση που γράφτηκε από τα χέρια των ιδίων θεοπνεύστων Ευαγγελιστών, τα οποία έγγραφαν και όλα τα άλλα, σκανδαλίζει τους θεολόγους από τον δεύτερο αιώνα και μετά. Τί να πούνε;

Ο κακοήθης και ψυχοπαθής Τερτυλλιανός περί το +200 έδωσε την εξής απάντηση: «Ο Ιωάννης όταν εβλήθη στην φυλακή έχασε την θεία χάρη και ξέχασε όσα είχε ομολογήσει και ότι είχε βαπτίσει τον Ιησού.». Εύγε μέγα τέρας Τερτυλλιανέ με την εφευρετικότητά σου! Δεν σχολιάζομε άλλο αυτή την απάντηση!

Ο Ιωάννης Χρυσόστομος πιο πονηρός και δόλιος είπε με «απόλυτη σιγουριά» ότι η αμφιβολία ήταν των μαθητών του Ιωάννη και όχι του ιδίου και γι' αυτό τους έστειλε για να διαπιστώσουν μόνοι τους ποιος ήταν αυτός ο Ιησούς. Κάτι τέτοιο όμως στα δυο κείμενα δεν υπάρχει. Ο Ματθαίος είναι σαφής: «Ο δε **Ιωάννης** ακούσας εν τω δεσμοτηρίω τα έργα του Χριστού, **πέμψας δύο των μαθητών αυτού είπεν αυτώ· συ ει ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν;**». Το «**είπεν αυτώ·**» είναι στον ενικό και μιλά ο Ιωάννης όχι άλλοι! Στον Λουκά η λέξη **τινάς**, στη φράση «**δύο τινάς των μαθητών αυτού ο Ιωάννης έπεμψε**», σημαίνει ότι οι δύο μαθητές που έστειλε ήταν αυτοί που έτυχε να βρει εκείνη την ώρα μπροστά του και δεν τους επέλεξε λόγω του ότι αυτοί οι ίδιοι αμφέβαλαν. Επίσης η μετοχή «**λέγων**», στον Λουκά, είναι στον ενικό αριθμό και ο «λέγων» είναι ο ίδιος ο Ιωάννης! Πέραν τούτων όμως, η ίδια η απάντηση του Ιησού «**και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· πορευθέντες απαγγείλατε Ιωάννη α είδετε και ηκούσατε·**» καθιστά σαφές ότι η εφεύρεση του Χρυσόστομου απορρίπτεται

παταγωδώς, διότι η απάντηση του Ιησού απευθύνεται κατ' ευθείαν στον ίδιο τον Ιωάννη, έστω και μέσω αγγελιαφόρων. Η απορία του Ιωάννη παραμένει ακράδαντη ακόμα και αν υποθέσουμε ότι οι δύο ή όλοι οι μαθητές του διατηρούσαν και αυτοί την ίδια απορία (αλλά τα κείμενα δεν λένε). Έτσι ο Χρυσόστομος απέδειξε για μια ακόμη φορά ότι: ή δεν καταλαβαίνει τί διαβάζει ή δεν ξέρει τι γράφει ή ότι είναι βλαξ ή συνωμότης και τυφλωμένος από τον φανατισμό του.

Αλλά είναι δυνατόν ο Ιωάννης, από την ημέρα της βαπτίσεως μέχρις ότου εβλήθη στην φυλακή, να μην είχε εξηγήσει στους μαθητές του ποιος ήταν ο Ιησούς τον οποίον συνεχώς ομολογούσε και όλα όσα συνέβησαν κατά την βάπτισή του; Η όλη ιστορία για τον Βαπτιστή Ιωάννη ήταν **ο κηρυττόμενος** του οποίου ήταν Πρόδρομος και Προφήτης. Άρα πως ήταν δυνατόν να μην είχε πει τίποτα στους μαθητές του; Ακόμη, κάποιοι μαθητές του Βαπτιστού θα ήταν παρόντες κατά την Βάπτιση!

Στο *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο* όμως, βλέπομε καθαρά ότι τέτοια εξήγηση είχε γίνει και ο Ιησούς είχε γνωρίσει μερικούς μαθητές του Ιωάννου, 1: 29-39, 3: 22-36, προτού ο Ιωάννης μπει φυλακή. Επίσης όπως λένε τα *Ευαγγέλια*, αυτά τα λόγια και πολλά άλλα, τα έλεγε σε όλο τον κόσμο, πόσον μάλλον στους μαθητές του! Άρα ο Χρυσόστομος αποδεικνύεται για μια ακόμη φορά ψεύτης, φανατικός και συνωμότης.

Σαν να μην έφτανε αυτό το μπουρδούκλωμα με τον Ιωάννη Βαπτιστή και τα βαπτίσματά του, έχουμε επί πλέον και το εξής ανακάτεμά του σε ανύπαρκτες (μυθικές) γεωγραφικές τοποθεσίες του Παλαιστινιακού χώρου. Η σημερινή κανονική *Καινή Διαθήκη* γράφει:

Λουκάς 3: 18 «πολλά μεν ουν και έτερα **παρακαλών** ευηγγελίζετο τον λαόν.»

Ιωάννης 3: 23 «ην δε και Ιωάννης βαπτίζων **εν Αινών** εγγύς του Σαλείμ, ότι ύδατα πολλά ην εκεί, και παρεγίνοντο και εβαπτίζοντο.»

Όμως, ο γνωστός και πολύ σημαντικός Ελληνολατινικός κώδικας Bezae, της *Καινής Διαθήκης* (φυλάσσεται στη βιβλιοθήκη του Cambridge της Αγγλίας), ακόμα κατά το τέλος του 5^{ου} ή αρχές του 6^{ου} αιώνα γράφει:

Λουκάς 3: 18 «πολλά μεν ουν και έτερα **παραινών** ευηγγελίζετο τον λαόν.»,

φράση που αποδίδει σαφές νόημα. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής δηλαδή **έδινε παραινέ-**

σεις και με τις παραινέσεις του ευαγγελιζόταν τον λαό. Όμως οι μετέπειτα διορθωτές που τα Ελληνικά τους ήταν χείριστα, δεν εγνώριζαν την λέξη **παραινών** και την «διόρθωσαν» στην λέξη **παρακαλών**, πράγμα που τώρα δεν βγάζει νόημα.

Ο Ιωάννης ο Ευαγγελιστής όμως, όποιος και ήταν αυτός, με τα λίγα πτωχά Ελληνικά που ήξερε αν και θεόπνευστος, υπέθεσε ότι το σωστό πρέπει να είναι **παρ' Αινών**, και έτσι έγραψε «βαπτίζων **εν Αινών**». Είναι ιστορικά αποδεδειγμένο ότι, αμφότερες οι τοποθεσίες **Αινών** και **Σαλείμ** δεν υπήρχαν. Ένεκα όμως αυτού του μύθου, του Ιωάννου του Ευαγγελιστού, σήμερα και οι δύο τοποθετούνται στους γεωγραφικούς χάρτες της Παλαιστίνης του καιρού εκείνου. (Μερικές φορές ολίγοι πιο ειλικρινείς θεολόγοι τις βάζουν με ερωτηματικά!).

Αυτό επίσης αποδεικνύει ότι ο Ιωάννης ο Ευαγγελιστής αν και Εβραίος εντοπίτης ψαράς δεν ήξερε την γεωγραφία του μικρού Παλαιστινιακού χώρου του και τα μέρη στα οποία τα ύδατα ήσαν πολλά. Το γεγονός αυτό είναι άλλο ένα πρόσθετο στοιχείο της ψευδεπιγραφίας του *Ευαγγελίου* αυτού, όπως και των τριών άλλων. Τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* είναι ψευδεπίγραφα και εγράφησαν κατά διαστήματα και με πολλές επαναληπτικές διορθώσεις και προσθήκες από τον δεύτερο αιώνα και μετά. Είναι μυθολογικά κείμενα πίστεως που προσαρμόζονταν με το πέρασμα των αιώνων στις προκύπτουσες ανάγκες της πίστεως που προσπαθούσαν να προωθήσουν. Δεν έχουν καμία ιστορική αξία.

Από θεολογικής απόψεως η Βάπτιση ήταν αχρείαστη διότι ο Ιησούς ως Θεός δεν χρειαζόταν βάπτισμα. Όπως τα έγραψαν οι: Ματθαίος, Μάρκος και Λουκάς, μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι ο Ιησούς πήγε να βαπτισθεί από τον Ιωάννη Βαπτιστή ως απλός αμαρτωλός άνθρωπος, προτού πλεχθεί το παραμύθι ότι ήταν θεός. Ο εκ των δώδεκα όμως, Ευαγγελιστής Ιωάννης που παριστάνει και τον θεολόγο, δεν έχει αναφέρει την Βάπτιση στο *Ευαγγέλιο* του παρά μόνο τους ασαφείς στίχους: 1: 32-33 «και εμαρτύρησεν Ιωάννης [ο Βαπτιστής] λέγων ότι τεθέαμαι το Πνεύμα καταβαίνον ως περιστεράν εξ ουρανού, και έμεινεν επ' αυτόν. καγώ ουκ ήδειν αυτόν, αλλ' ο πέμψας με βαπτίζειν εν ύδατι, εκείνός μοι είπεν· εφ' ον αν ίδης το Πνεύμα καταβαίνον και μένον επ' αυτόν, ούτός εστιν ο βαπτίζων εν Πνεύματι Αγίω».

Ολίγον καιρό μετά ταύτα όμως, ο Ιωάννης Βαπτιστής επερωτά τον Ιησού Χριστό: «... **συ ει ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν;**».

Αν εσείς, όποιοι είστε, βρείτε ποτέ άλλη καλλίτερη εξήγηση αυτής της αντιφάσεως, από αυτήν του Τερυλλιανού ή του Χρυσοστόμου, να την δημοσιεύσετε διεθνώς μήπως και ξελασπώσετε κατά τι την αρλουμπολογία και βλακεία της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάστιγας.

Απ' αυτό εδώ το βαρύ μπουρδούκλωμα των *Ευαγγελίων* οι αμερόληπτοι επιστημονικοί ερευνητές συμπεραίνουν ότι η Βάπτιση του Ιησού δεν έγινε ποτέ και είναι ένα παραμύθι που προστέθηκε αργότερα για να υποκλαπεί η Παγανιστική και η Εσσαϊκή τελετή του Βαπτίσματος από τον Χριστιανισμό. Όπως μόλις αναφέραμε ο Ευαγγελιστής Ιωάννης δεν την έχει βάλλει στο *Ευαγγέλιό* του, ο δε Παύλος στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 14-17 λέγει: «ευχαριστώ τω Θεώ **ότι ουδένα υμών εβάπτισα** ει μη Κρίσπον και Γάϊον, ίνα μη τις είπη ότι εις το εμόν όνομα εβάπτισα. **εβάπτισα** δε και τον Στεφανά οίκον· λοιπόν ουκ οίδα ει τινα άλλον εβάπτισα. **ου γαρ απέστειλέ με Χριστός βαπτίζειν, αλλ' ευαγγελίζεσθαι, ουκ εν σοφία λόγου, ίνα μη κενωθή ο σταυρός του Χριστού.**». Δηλαδή, ο Παύλος δεν αποδίδει καμιά ιδιαίτερη σημασία στο βάπτισμα.

Επίσης, ο Ιώσηπος, στην *Ιουδαϊκή Αρχαιολογία*, βιβλίο XVIII (18), στίχοι 116 - 119, αναφέρει το βάπτισμα που έκανε ο Ιωάννης και την έννοιά με την οποία το έκανε και είδαμε ότι ήταν πολύ διαφορετικό και με άλλη έννοια από το επίπλαστο χριστιανικό, «*δι' άφεσιν αμαρτιών και απόταξιν τού Σατανά*»!]

Ο θεός Ωάννης σχετιζόταν με τον αστερισμό του Αιγόκερω. Και οι δύο, Ωάννης και αστερισμός του Αιγόκερω, εν συνεχεία σχετίσθηκαν με το νερό. (Ο αστερισμός υποτίθεται να απεικονίζει ένα μυθικό θαλάσσιο τέρας με σώμα ιχθύος και πρόσθιο μέρος αίγας.). Έχομε ήδη ιδεί ότι στον Ιησού εδόθη ή ίδια ημερομηνία γεννήσεως με τον θεό Ήλιο [25 Δεκεμβρίου], όταν ο ήλιος βρίσκεται στον αστερισμό του Αιγόκερω. Οι παγανιστές νόμιζαν ότι αυτή είναι μια περίοδος που ο θεός Ήλιος βυθίζεται μέσα στα νερά του Ωάννη και εμφανίζεται αναγεννημένος. (Το Χειμερινό Ηλιοστάσιο, όταν οι ημέρες αρχίζουν να γίνονται μεγαλύτερες, γίνεται κοντά στις 25 Δεκεμβρίου.). Αυτός ο αστρολογικός μύθος είναι προφανώς η απαρχή της ιστορίας ότι ο Ιησούς βαπτίστηκε από τον Ιωάννη. Πιθανώς να άρχισε σαν αλληγορική αστρολογική αφήγηση, αλλά όπως φαίνεται ο θεός Ωάννης αργότερα συγχύσθηκε με το ιστορικό πρόσωπο που πήρε ως παρανόμι το Ωάννης το οποίο μεταλλάχτηκε σε Ιωάννης.

Η πίστη ότι ο Ιησούς είχε συναντήσει τον Ιωάννη συνέβαλε στην πίστη ότι η ιερατική αποστολή και η σταύρωση του Ιησού συνέβηκαν όταν ο Πόντιος Πιλάτος ήταν

επίτροπος της Ιουδαίας. Πρέπει να σημειωθεί ότι οι περισσότερες ημερομηνίες για τον Ιησού που αναφέρονται από τους Χριστιανούς είναι τελείως ανόητες. Ο Ιησούς εν μέρει βασιζόταν στον Γίεϊσου και τον μπεν Στάδα οι οποίοι έζησαν περισσότερο από έναν αιώνα χωριστά. Βασίστηκε επίσης στους τρεις ψευδομεσσίες, Γιεχούδα, Θευδά και Βενιαμίν, οι οποίοι εσταυρώθηκαν από τους Ρωμαίους σε διαφορετικούς χρόνους. Ένα άλλο γεγονός που συνέβαλε στην ανακατωσούρα των ημερομηνιών που αφορούν τον Ιησού ήταν ότι ο Ιακώβ του Κφαρ Σεκανγιά και πιθανώς επίσης και άλλοι Νοτζρίμ, χρησιμοποιούσε εκφράσεις όπως: «έτσι εδιδάχθηκα από τον Γίεϊσου χα - Νοτζρί», παρ' όλον ότι δεν είχε διδαχθεί από τον Γίεϊσου προσωπικά. Γνωρίζουμε από την *Γκεμαρά* ότι η δήλωση του Ιακώβ οδήγησε τον Ραβίνο Ελιέζερ μπεν Χυρκάνους να συμπεράνει εσφαλμένως ότι ο Ιακώβ ήταν μαθητής του Γίεϊσου. Αυτό υποδηλώνει ότι υπήρχαν ραβίνοι που δεν γνώριζαν το γεγονός ότι ο Γίεϊσου είχε ζήσει κατά τους χρόνους των Χασμοναίων. Ακόμα και ύστερα όταν οι Χριστιανοί τοποθέτησαν τον Ιησού στον πρώτο αιώνα Κ. Ε., η σύγχυση συνεχίστηκε ανάμεσα στους μη Χριστιανούς. Υπήρχε ένας σύγχρονος του Ραβίνου Ακίβα ονομαζόμενος Πάππος μπεν Γιεχούδα που συνήθιζε να κλειδαμπαρώνει την άπιστη γυναίκα του. Γνωρίζουμε από την *Γκεμαρά* ότι μερικοί άνθρωποι, που μέρδευαν τον Γίεϊσου και τον μπεν Στάδα, μέρδεψαν και τη γυναίκα του Πάππου με την Μιργιάμ την άπιστη μάνα τού Γίεϊσου. Αυτό θα τοποθετούσε τον Γίεϊσου περισσότερο από δύο αιώνες μετά τα χρόνια που πραγματικά έζησε.

Οι αφηγήσεις της *Καινής Διαθήκης* συγχέουν τόσο πολλές ιστορικές περιόδους ώστε να μη υπάρχει κανένας τρόπος να συμφιλιωθούν με την ιστορία. Το παραδοσιακό έτος της γεννήσεως τού Ιησού είναι το +1 Κ. Ε. Ο Ιησούς όπως υποτίθεται δεν πρέπει να ήταν μεγαλύτερος από δύο έτη όταν ο Ηρώδης διέταξε την σφαγή των αθώων νηπίων. Αλλά, ο Ηρώδης πέθανε πριν από τις 12 Απριλίου του - 4 Π. Κ. Ε. Αυτό το γεγονός οδήγησε μερικούς Χριστιανούς να επαναπροσδιορίσουν την ημερομηνία της γεννήσεως του Ιησού εντός του χρονικού διαστήματος -6 με - 4 Π. Κ. Ε. Αλλά και πάλι ο Ιησούς υποτίθεται ότι γεννήθηκε κατά την διάρκεια της απογραφής του Κυρηνίου. Αυτή η απογραφή έλαβε χώρα μετά την καθαίρεση του Αρχελάου το +6 Κ. Ε. δέκα χρόνια μετά τον θάνατο του Ηρώδη. Ο Ιησούς όπως υποτίθεται βαπτίστηκε από τον Ιωάννη ολίγον χρόνο μετά από τότε που ο Ιωάννης άρχισε να βαπτίζει και να κηρύττει κατά το 15^ο έτος της βασιλείας του Τιβερίου, δηλαδή το +28 - 29 Κ. Ε., όταν ο Πόντιος Πιλάτος ήταν κυβερνήτης της Ιουδαίας, δηλαδή +26 - 36 Κ. Ε. Σύμφωνα με την *Καινή Διαθήκη*, αυτό επίσης συνέβη όταν ο Λυσανίας ήταν ο τετράρχης της Αβιληνής και ο Άννας και ο Καϊάφας ήταν οι αρχιερείς. Αλλά ο Λυσανίας [*] κυβερνούσε την Αβιληνή από περίπου το - 40 Π. Κ.

Ε. μέχρι το -36 Π. Κ. Ε. δηλαδή το έτος που εκτελέστηκε από τον Μάρκο Αντώνιο, 60 χρόνια περίπου πριν τον Τιβέριο και 30 χρόνια περίπου πριν από την υποτιθέμενη γέννηση του Ιησού. Προσέτι, ποτέ δεν υπήρχαν δύο ταυτόχρονοι αρχιερείς. Ιδιαίτέρως δε ο Άννας δεν ήταν συναρχιερεύς με τον Καϊάφα. Ο Άννας εκδιώχθηκε από το αξίωμα του αρχιερέως το +15 Κ. Ε. μετά από υπηρεσία 9 ετών σ' αυτή τη θέση. Ο Καϊάφας όμως έγινε αρχιερεύς κατά το έτος +18 Κ. Ε., τρία χρόνια περίπου μετά τον Άννα. Κράτησε το αξίωμα αυτό για 18 περίπου χρόνια, και έτσι οι ημερομηνίες περί αυτόν είναι σύμφωνες με τον Τιβέριο και τον Πόντιο Πιλάτο, αλλά όχι με τον Άννα και τον Λυσανία. Αν και το βιβλίο των *Πράξεων* παρουσιάζει τον Γιεχούδα της Γαλιλαίας, τον Θευδά και τον Ιησού ως τρεις διαφορετικούς ανθρώπους, εσφαλμένως βάζει τον Θευδά [*](που σταυρώθηκε το +44 Κ. Ε.) πριν από τον Γιεχούδα για τον οποίον σωστά αναφέρει ότι σταυρώθηκε κατά την απογραφή (το +6 Κ. Ε.). Πολλές απ' αυτές τις χρονολογικές ατοπίες φαίνονται να βασίζονται σε λανθασμένη ανάγνωση ή λανθασμένη κατανόηση του βιβλίου του Ιωσήπου *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες* το οποίο χρησιμοποιήθηκε ως πηγή από τον συγγραφέα των *Πράξεων*, Λουκά ή όποιον άλλον ήταν.

[* Είναι εμφανές ότι το βιβλίο των *Πράξεων* σε μερικά σημεία αντιγράφει από τον Ιώσηπο. (Διαβάσετε τα χωρία που συγκρίνει και χρησιμοποιεί και απ' τα δύο έργα ο Robert Ambelain στο βιβλίο του Παύλος.). Περιέχει όμως και πολλά ιστορικά λάθη αν αντιπαραβληθεί με αυτόν. Στα δύο ενταύθα κραυγαλέα ιστορικά λάθη οι Χριστιανοί έδωσαν την εξής απάντηση: «Άλλοι είναι ο Λυσανίας και ο Θευδάς του Ιωσήπου και άλλοι του Λουκά και των *Πράξεων*». Μια απάντηση που καθένας θα μπορούσε πολύ εύκολα να προφέρει αφού δεν είναι δυνατόν ούτε να πιστοποιηθεί ούτε να απορριφθεί διότι δεν υπάρχει απολύτως κανένα στοιχείο προς καμιά κατεύθυνση. Αν όμως είναι έτσι το ζήτημα, τότε αυτοί δεν αναφέρονται πουθενά αλλού εκτός από το βιβλίο των *Πράξεων*. Αυτό όμως είναι εντελώς απίθανο λόγω της θέσεως και της δράσεώς των. Οπότε άντε τώρα να αποδείξει κανείς διά του κενού εάν οι Χριστιανοί έχουν δίκιο ή άδικο! Βλέπετε δεν μπορούμε να ταξιδέψουμε στο παρελθόν και να ρωτήσουμε πως είχαν τα πράγματα! Άλλο ένα λάθος των *Πράξεων* 12: 20-25 είναι η περιγραφή του θανάτου του Ηρώδη Αγρίππα του 1^{ου} το +44. Ο Ιώσηπος παραθέτει τα συμβάντα αλλιώς, *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες* XIX, 346-361. (Υπάρχουν και άλλα ιστορικά λάθη στο *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον* και στις *Πράξεις* που δεν θα παραθέσομε εδώ. Όσα είδαμε αρκούν ως δείγμα.)

Υπάρχει και άλλη μια δυνατότητα πέραν της απροσεξίας, αγραμματοσύνης ή σκοπιμότητας του συγγραφέα ή συρραφέα των *Πράξεων* ή των υστεροχρόνων επιδιορ-

θωτών. Αυτή είναι ότι αυτά τα λάθη τα έκαναν επίτηδες πιστεύοντας ότι αυτή η πρωτοτυπία θα τους προσέδιδε ανεξάρτητο ιστορικό κύρος εφ' όσο καμία άλλη ιστορική πηγή δεν θα περιείχε τα ονόματα αυτά μέσα στις εποχές που αυτοί τα μετέθεσαν και τα ανεκάτεψαν. Ακόμα είναι πιθανόν να πίστευαν ότι οι πραγματικές ιστορικές πηγές θα εξαφανιζόταν εγκαίρως. (Ίδια δικαιολογία προβάλουν πολλοί απολογητές του Χριστιανισμού και για τον Κυρήνιο του Λουκά 2: 1-2 και την τρομακτική αντίφασή του με τον Ματθαίο επί του μυθεύματος της γεννήσεως του Ιησού. Μας λένε ότι άλλος είναι ο Κυρήνιος του Λουκά και άλλος ο Κυρήνιος του Ιωσήπου και της επίσημης Ρωμαϊκής Ιστορίας. Άλλοι πάλι λένε ότι ήταν ο ίδιος Κυρήνιος αλλά έκανε δύο απογραφές, και άλλοι λένε άλλα! Είδατε πόσο εύκολα ξεμπερδεύουν αντιφάσεις και λάθη! Θαυμάσια!).]

Η αφήγηση της δίκης του Ιησού είναι επίσης πάρα πολύ ύποπτη. Καθαρά προσπαθεί να εξευμενίσει τους Ρωμαίους και να συκοφαντήσει τους Εβραίους. Ο Πόντιος Πιλάτος της Ιστορίας ήταν αλαζονικός και δεσποτικός. Μισούσε τους Εβραίους και ποτέ του δεν παραχώρησε καμία εξουσία σ' αυτούς. Παρ' όλα ταύτα, στην χριστιανική μυθολογία, περιγράφεται σαν ηγεμών που τον ένοιαζε η καλή και σωστή διακυβέρνηση, που διαχώριζε τη θέση του από τις κατηγορίες εναντίον των Εβραίων, και που αναγκαζόταν να υπακούει στις απαιτήσεις των Εβραίων. Σύμφωνα με την χριστιανική μυθολογία, κάθε Πάσχα, οι Εβραίοι παρακαλούσαν το Πιλάτο να ελευθερώσει οποιονδήποτε εγκληματία που αυτοί θα διάλεγαν. Αυτό φυσικά είναι κραυγαλέο ψέμα. Οι Εβραίοι ποτέ δεν είχαν τέτοιο έθιμο για να ελευθερώνουν ενόχους εγκληματίες το Πεςάχ ή οποιανδήποτε άλλη μέρα του έτους. Σύμφωνα με τον μύθο, ο Πιλάτος έδωσε στους Εβραίους την επιλογή να ελευθερώσει ή τον Ιησού Χριστό ή τον ληστή-φονιά ονόματι Βαραββά. Οι Εβραίοι κατά τις αξιώσεις του μύθου με ενθουσιασμό επιλέξανε τον Ιησού Βαραββά. Αυτό το μύθευμα είναι ένα κακόηθες αντισημιτικό ψέμα, ένα από τα πολλά τέτοια ψέματα που βρίσκονται μέσα στην *Καινή Διαθήκη* (που κατά κύριο μέρος γράφτηκε από αντισημίτες). Αυτό που είναι ιδιαιτέρως σιχαμερό μ' αυτή την ανόητη εξιστόρηση είναι το ότι αυτή είναι προφανώς διαστροφή μιας προηγούμενης «ιστορίας» η οποία αξίωνε ότι οι Εβραίοι απαίτησαν να ελευθερώσουν τον Ιησού Χριστό. Το όνομα «Βαραββάς» είναι απλώς ο Ελληνικός τύπος του Αραμαϊκού «βαρ Αββά» που σημαίνει «υιός του Πατρός». Έτσι ο «Ιησούς Βαραββάς» αρχικώς εσήμαινε «Ιησούς ο υιός του Πατρός», με άλλα λόγια, τον συνήθη χριστιανικό Ιησού. Όταν λοιπόν η προηγούμενη «ιστορία» επέμενε ότι οι Εβραίοι θέλανε να ελευθερωθεί ο Ιησούς Βαραββάς, αναφερόταν στον συνηθισμένο Ιησού. Κάποιος διαστρέβλωσε την ιστορία με το να αξιώσει ότι ο Ιησούς Βαραββάς ήταν πρόσωπο διαφορετικό

από τον Ιησού Χριστό και αυτό ξεγέλασε τους Ρωμαίους και τους Έλληνες Χριστιανούς που δεν ήξεραν τι σημαίνει το όνομα «Βαραββάς».

Και για τελευταίο αναφέρομε ότι, ο ισχυρισμός πως ο αναστημένος Ιησούς εμφανίστηκε στους μαθητές του βασίζεται σε παγανιστικές προλήψεις. Στη Ρωμαϊκή μυθολογία, ο εκ παρθένου τεχθείς Ρωμύλος εμφανίστηκε στον φίλο του καθ' οδόν προτού αναληφθεί εις τους ουρανούς. Το θέμα της αναλήψεως εις τους ουρανούς ευρίσκεται σε δεκάδες παγανιστικών μύθων και θρύλων και σε Εβραϊκές αφηγήσεις. Όπως ισχυρίζονται και ο Απολλώνιος Τυανεύς είχε επίσης εμφανισθεί στους μαθητές του μετά την ανάστασή του και πριν την ανάληψή του. Είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε ότι ο ιστορικός Απολλώνιος είχε γεννηθεί κατά την ίδια περίπου εποχή της γεννήσεως του μυθολογικού Ιησού. Σε θρύλους διάφοροι άνθρωποι ισχυρίζονται ότι διέπραξε πολλά θαύματα τα οποία ήταν τα ίδια με εκείνα που αποδόθηκαν στον Ιησού, όπως εξορκισμοί δαιμόνων και ότι ανέστησε νεκρή κοπέλα, κ. ά..

Όταν λοιπόν κάποιος έρχεται αντιμέτωπος με Χριστιανούς ιεραποστόλους πρέπει να τους υποδεικνύει όσες πιο πολλές πληροφορίες είναι δυνατόν περί των αρχών του Χριστιανισμού και του μύθου του Ιησού. Σχεδόν ποτέ σας δεν θα κατορθώσετε να τους πείσετε[*] ότι ο Χριστιανισμός είναι ψευδής [πλαστή, τεχνητή] θρησκεία. Ποτέ δεν θα μπορέσετε να αποδείξετε πέραν πάσης αμφιβολίας ότι η εξιστόρηση που αφορά τον Ιησού έχει δημιουργηθεί κατά τον τρόπο που ισχυριζόμαστε ότι έχει, εφ' όσον όλες οι ενδείξεις είναι περιστασιακές. Πράγματι δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι για τις ακριβείς αρχές πολλών ειδικών σημείων της εξιστορήσεως που αφορά τον Ιησού. Αυτό όμως δεν πειράζει. Εκείνο που είναι σημαντικό είναι το ότι εσείς μόνοι σας καταλαβαίνετε ότι υπάρχουν λογικές εναλλακτικές επιλογές αντί της τυφλής πίστεως στους χριστιανικούς μύθους και ότι εύλογη αμφιβολία και αμφισβήτηση μπορεί να επισκιάσει την αφήγηση της *Καινής Διαθήκης*.

[* Αυτό βεβαίως ισχύει για όσους αρνούνται να καθίσουν να σκεφτούν αλλά επαναπαύονται μόνο στην πίστη τους και πουθενά αλλού. Δεν οφείλεται στην έλλειψη επιχειρημάτων και αντικειμενικών στοιχείων ικανών να αποδείξουν κάτι ή τουλάχιστον να θέσουν σημαντικά ερωτήματα των οποίων οι απαντήσεις αναζητούνται.

Ο Χριστιανισμός παίζει με την ψυχολογία και πατά και τοκίζει επί των αδυναμιών και των φόβων των ανθρώπων και όχι επί της εξ αντικειμένου αλήθειας. Διά τούτα, είναι πλαστή και τεχνητή θρησκεία και η θεολογία και δογματική του

καθίστανται άκρως επικίνδυνες και καταστροφικές τόσο για το άτομο ως μονάδα όσο και για την κοινωνία ως σύνολο!

Κανένα λογικό και επιστημονικό επιχείρημα δεν μπορεί να κλονίσει την πίστη ενός θρησκευτικά «πιστού» που εκ προοιμίου αρνείται να καθίσει και να σκεφτεί. Ο πιστός ως φανατικός και τυφλός «τα τ' ώτα τον τε νουν τε τ' όμασιν» δεν βάζει επί τάπητος αυτά που πιστεύει και έτσι διακόπτει κάθε συζήτηση και έρευνα περί της αληθείας των εν τη γενέσει. Τα επιχειρήματα και τα στοιχεία που υπάρχουν ούτε που θέλει να τα εξετάσει έστω και από περιέργεια. Προτιμά να μαρτυρήσει για την πίστη του παρά να αναγνωρίσει τα λάθη του και να ανακαλέσει. Η διανοητική αγκύλωση που έχει πάθει είναι τέτοια που μόνο η πλύση εγκεφάλου ίσως κατορθώσει να κάνει κάτι με την περίπτωσή του. Ίσως και σκληρές εμπειρίες, αδυσώπητα παθήματα και μακροχρόνια μαθήματα της ζωής μπορούν να τον βοηθήσουν.

Πλην όμως, τα όσα αναπτύσσονται εδώ και αλλού έχουν σοβαρή επίδραση στους ανθρώπους που σκέπτονται με συνέπεια, που αναζητούν την αλήθεια, που δεν απορρίπτουν την λογική και που αναγνωρίζουν την αξία της επιστήμης. Σε όλους αυτούς κάθε έκθεση και ανάπτυξη στοιχείων και επιχειρημάτων, όπως αυτή εδώ και κάθε άλλη, βοηθά ώστε να μην πέσουν σαν στραβοί μέσα στην παγίδα της αγκυλωτικής θρησκευτικής πίστης ή αν είναι μέσα να εξέλθουν απ' αυτήν.]

PART 2: THE LACK OF HISTORICAL EVIDENCE FOR JESUS

ΜΕΡΟΣ 2^ο : Η ΕΛΛΕΙΨΗ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΕΝΔΕΙΞΕΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

Η συνήθης χριστιανική απάντηση σε εκείνους οι οποίοι θέτουν υπό αμφισβήτηση την ιστορικότητα του Ιησού είναι να πασάρουν διάφορα γραπτά ως «ιστορικές μαρτυρίες» για την ύπαρξη του Ιησού. Συνήθως αρχίζουν με τα κανονικά *Ευαγγέλια* των: Ματθαίου, Μάρκου, Λουκά και Ιωάννου [*]. Ο συνηθισμένος ισχυρισμός είναι ότι: αυτά είναι «αναφορές αυτόπτων μαρτύρων του βίου του Ιησούς που έγιναν από μαθητές του». Η απάντηση σ' αυτό το επιχείρημα μπορεί να συνοψισθεί σε μια μόνο λέξη **-*ψευδεπίγραφα***-. Ο όρος αυτός αναφέρεται σε γραπτές εργασίες των οποίων οι συγγραφείς αποκρύπτουν τις αληθείς ταυτότητες τους πίσω από θρυλικούς χαρακτήρες του παρελθόντος. Το ψευδεπίγραφο γράψιμο ήταν ιδιαιτέρως λαοφιλές μεταξύ των Εβραίων κατά την Χασμονική και τη Ρωμαϊκή περίοδο και αυτή η μέθοδος γραψίματος υιοθετήθηκε από τους πρώτους Χριστιανούς.

[* Αλλά και πλήρεις τίτλοι αυτών των *Ευαγγελίων* δεν λένε ευθέως ότι αυτά εγράφησαν από τους: Ματθαίον, Μάρκον, Λουκάν και Ιωάννην, όπως αυτό υποδηλώνεται διά της προθέσεως «**κατά**».]

Τα κανονικά *Ευαγγέλια* δεν είναι τα μόνα *ευαγγέλια*. Για παράδειγμα, υπάρχουν και *ευαγγέλια* της Μαρίας, του Πέτρου, του Θωμά, του Φιλίππου, κ. ά.[*]. Αυτά τα τέσσερα *ευαγγέλια*, κ. ά., αναγνωρίζονται ως ψευδεπίγραφα και από Χριστιανούς και από μη Χριστιανούς μελετητές. Δεν παρέχουν καμία θεμιτή ιστορική πληροφορία διότι βασίστηκαν σε φήμες και πίστεις. Η ύπαρξη αυτών των προφανώς ψευδεπιγράφων *ευαγγελίων* καθιστά πολύ εύλογη την υποψία ότι και τα κανονικά *Ευαγγέλια* είναι μάλλον ψευδεπίγραφα. Το αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι οι πρώτοι Χριστιανοί έγραφαν ψευδεπίγραφα *ευαγγέλια* καταδεικνύει ότι στην πραγματικότητα αυτό ήταν το σύνηθες μέτρο. Ως εκ τούτου, εκείνο που χρειάζεται απόδειξη είναι ο ισχυρισμός των ιεραποστόλων ότι δηλαδή τα κανονικά *Ευαγγέλια* δεν είναι ψευδεπίγραφα.

[* Έχομε γνώση υπάρξεως 65 *ευαγγελίων*, εκ των οποίων περί τα 35 έχουν διασωθεί είτε ολικώς είτε μερικώς.]

Το *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιον* γράφτηκε στο όνομα του Μάρκου, του μαθητή του μυθικού Πέτρου. (Ο Πέτρος ως επί το πλείστον βασίζεται στην παγανιστική θεότητα Πέτρα, που ήταν η θυρωρός του ουρανού και της μετέπειτα ζωής στην Αιγυπτιακή θρησκεία.). Ακόμα και στην χριστιανική μυθολογία ο Μάρκος δεν ήταν μαθητής του Ιησού, αλλά φίλος του Παύλου και του Λουκά. Το *Ευαγγέλιο* του Μάρκον γράφτηκε πριν από τα *Ευαγγέλια* του Ματθαίου και του Λουκά (π. +100 Κ. Ε.) αλλά μετά την καταστροφή του Ναού το +70 Κ. Ε., η οποία αναφέρεται εις αυτό. Οι περισσότεροι Χριστιανοί πιστεύουν ότι γράφτηκε γύρω στο +75 Κ. Ε. Αυτή η χρονολογία δεν βασίζεται σε Ιστορία αλλά στην πίστη ότι το ιστορικό πρόσωπο Μάρκος έγραψε το *Ευαγγέλιο* σε μεγάλη ηλικία. Αυτό δεν είναι δυνατόν διότι το ύφος της γλώσσας που χρησιμοποιεί ο Μάρκος δεικνύει ότι γράφτηκε (μάλλον στη Ρώμη) από έναν Ρωμαίο προσήλυτο στον Χριστιανισμό του οποίου η γλώσσα ήταν η Λατινική [*] και όχι η Ελληνική, η Εβραϊκή ή η Αραμαϊκή. Πραγματικά, αφού όλα τα *ευαγγέλια* είναι γραμμένα σε ονόματα θρυλικών χαρακτήρων του παρελθόντος, το *Ευαγγέλιο* του Μάρκου γράφτηκε πολύ μετά το θάνατο οποιουδήποτε ιστορικού Μάρκου (εάν υπήρχε κάποιος). Τα περιεχόμενα του Μάρκου είναι μια συλλογή μύθων και θρύλων βαλμένων μαζί για αν σχηματίσουν μια συνεχή αφήγηση. Δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι βασίστηκε σε φερέγγυες ιστορικές πηγές. Το *Ευαγγέλιο* του Μάρκου αλλοιώθηκε και λογοκρίθηκε πολλές

φορές, η δε σημερινή μορφή του χρονολογείται με κάποια πιθανότητα γύρω στο +150 Κ. Ε. [**]. Ο Κλήμης Αλεξανδρείας (π. +150 – 215 Κ. Ε.) γκρίνιαζε για τις διαφοροποιημένες εκδόσεις αυτού του *ευαγγελίου* οι οποίες ήταν σε κυκλοφορία όταν αυτός ζούσε. (Οι Καρποκρατικοί, μία πρώτο-χριστιανική αίρεση, θεωρούσαν την παιδευαστία αρετή και ο Κλήμης γκρίνιαζε για τις ιδικές τους εκδόσεις του Μάρκου οι οποίες ομιλούσαν για τα σεξουαλικά ανδραγαθήματα του Ιησού με μικρά αγόρια.).

[* Εκτός του ότι το όνομα Μάρκος είναι Ρωμαϊκό, το *Ευαγγέλιο* αυτό περιέχει:

(1) Μεταγλωττισμένους Λατινισμούς αντί των Ελληνικών όρων όπως θα έπρεπε. Π. χ.: «Σπεκουλάτωρ» (εκ του *speculator* = παρατηρητής, κατάσκοπος, εξεταστής. Εδώ ατυχής λατινισμός διά τον δήμιον) 6: 27. «Κοδράντης» (εκ του *quadrans* = τέταρτο. Εδώ για δύο λεπτά της νομισματικής μονάδας) 12: 42. «Κεντυρίων» (εκ του *centurio* = εκατόνταρχος) 15: 39, 44, 45, κλπ.

(2) Γεωγραφικά λάθη όπως «Και πάλιν εξελθών εκ των ορίων Τύρου και Σιδώνος ήλθε προς την θάλασσαν της Γαλιλαίας **ανά μέσον των ορίων Δεκαπόλεως.**» 7: 31. κ. ά. Ανύπαρκτα τοπωνύμια όπως η Ναζαρέτ, που αυτός την αναφέρει πρώτος, και κάνει την λανθασμένη ερμηνεία του ναζαρηνός, 1: 24, 14: 67, 16: 6, να είναι αυτός που κατάγεται από την ανύπαρκτη Ναζαρέτ. (Όπως έχομε προαναφέρει όλα τα *Ευαγγέλια* παραθέτουν αρκετά ανύπαρκτα τοπωνύμια.).

(3) Ασυνταξίες και κακούς Αραμαϊσμούς όπως: «**Περιπατών δε παρά την θάλασσαν της Γαλιλαίας** είδε Σίμωνα και Ανδρέαν...» 1: 16, «Και εκείθεν αναστάς έρχεται εις τα όρια της Ιουδαίας **διά του πέραν του Ιορδάνου...**» 10: 1, «**...ταλιθά, κούμι·** ό εστι μεθερμηνευόμενον, **το κοράσιον, σοί λέγω, έγχειρε.**» 5: 41, κλπ.

Αυτά δεν θα μπορούσε να τα γράφει ένας γηγενής Γαλιλαίος ή Ιουδαίος ή ένας που εγνώριζε την Ελληνικήν αρκετά καλά. Πολλά τέτοια κοινά και μη κοινά λανθασμένα στοιχεία ευρίσκομε και στα τρία άλλα *Ευαγγέλια*, όπως εκθέτομε μέσα στα κείμενά μας. Π. χ. βλέπε *Ματθαίος* 2: 22-23, 5: 26, 4: 12-13, 19: 1, κλπ. Για περισσότερα στοιχεία και λεπτομέριες βλέπε: Robert **Taylor**, Rev., *The Diegesis*, Kessinger Publishing, or Health Research, σελίδες 114-136, και Joseph **Wheless**, (α) *Forgery in Christianity*, και (β) *Is it God's Word?*, Kessinger Publishing.]

[* * Στους κώδικες του 4^{ου} αιώνας το *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιο* τελειώνει με τον

στίχο 16: 8 « ... εφοβούντο γαρ.». Οι υπόλοιποι στίχοι 16: 9-20 είναι κατοπινή προσθήκη για να πούνε δυο λόγια για την εμφάνιση και την ανάληψη του Ιησού. Αλλιώς μόνο μια απλή αναγγελία «... ηγέρθη, ουκ έστιν ώδε ...», 16: 6, δεν αρκούσε πλέον για τη νέα θρησκεία! Το *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιο* λοιπόν, καθώς και τα υπόλοιπα *Ευαγγέλια* όπως θα δούμε αμέσως παρακάτω, αλλάζονται και προσαρμόζονται με το πέρασμα του χρόνου στις προκύπτουσες καταστάσεις, ανάγκες και απαιτήσεις και δεν έχουν σκοπό να καταγράψουν Ιστορία. Είναι κείμενα πίστεως που συνεχώς αναπροσδιορίζεται!]

Το *Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον* δεν γράφτηκε βεβαίως από τον απόστολο Ματθαίο. Ο χαρακτήρας του Ματθαίου βασίζεται στο ιστορικό πρόσωπο με όνομα Ματτάι που ήταν μαθητής του Γιέισου μπεν Πανδέιρα (του Γιέισου που έζησε κατά την Χασμονικήν περίοδο, και ήταν ένα από τα ολίγα ιστορικά πρόσωπα στα οποία βασίστηκε ο μυθικός χαρακτήρας Ιησούς). Το *Ευαγγέλιον* του Ματθαίου στην αρχή ήταν ανώνυμο και απεδόθη στον Ματθαίο κάποιο χρόνο κατά την διάρκεια του δευτέρου αιώνας Κ. Ε. Η αρχική του μορφή πιθανώς γράφτηκε κατά τον ίδιο χρόνο πάνω κάτω με το *Ευαγγέλιον* του Λουκά (περίπου το +100 Κ. Ε.) διότι όπως διαφαίνεται το ένα δεν έχει γνώση του άλλου. Αλλοιώθηκε και λογοκρίθηκε περί το +150 Κ. Ε. Τα δύο πρώτα κεφάλαια, που ασχολούνται με την παρθενική γέννηση, δεν υπήρχαν στο πρωτότυπο και οι Χριστιανοί Εβραϊκής προελεύσεως στο Ισραήλ προτιμούσαν αυτή την αρχική του γραφή. Για πηγές χρησιμοποίησε τον Μάρκο και μια συλλογή διδασκαλιών που αναφέρεται ως η *Δευτέρα Πηγή* (ή το γραπτό Q, [από την Γερμανική λέξη Quelle = πηγή]). Η *Δευτέρα Πηγή* δεν διεσώθη σαν ξεχωριστό γραπτό, αλλά ολόκληρο το περιεχόμενό της ευρίσκεται εντός του Ματθαίου και του Λουκά. Όλες οι διδασκαλίες που περιέχονταν εντός αυτής ημπορούν να ευρεθούν στον Ιουδαϊσμό. Οι πλέον εύλογες διδασκαλίες ημπορούν να ευρεθούν στον επικρατούντα Ιουδαϊσμό, ενώ οι ολιγότερο εύλογες στον σχισματικό Ιουδαϊσμό. Δεν υπάρχει τίποτα εντός αυτού το οποίο θα απαιτούσε να υποθέσουμε την ύπαρξη ενός ιστορικού Ιησού. Παρ' όλον ότι ο Ματθαίος και ο Λουκάς αποδίδουν τις εντός των *Ευαγγελίων* τους διδασκαλίες στον Ιησού, η *Επιστολή του Ιακώβου* τις αποδίδει στον Ιάκωβο. Συνεπώς ο Ματθαίος δεν παρέχει καμία ιστορική ένδειξη για τον Ιησού.

Το *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον* [*] και το βιβλίο των *Πράξεων* (τα οποία είναι δύο μέρη μίας και ιδίας εργασίας) γράφτηκαν στο όνομα του χριστιανικού μυθολογικού χαρακτήρα Λουκά του θεραπευτή [ιατρού όπως λέγει και η χριστιανική παράδοση] (ο οποίος πιθανώς δεν ήταν ιστορικό πρόσωπο αλλά μια

χριστιανική προσαρμογή του Έλληνα θεραπευτή θεού Λύκου). Ακόμα και στην χριστιανική μυθολογία, ο Λουκάς δεν ήταν μαθητής του Ιησού αλλά φίλος του Παύλου. Το *Ευαγγέλιο* του Λουκά και οι *Πράξεις* χρησιμοποιούν ως πηγή το σύγγραμμα του Ιωσήπου *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες*, και επομένως δεν μπορούσαν να είχαν γραφτεί πριν το +93 Κ. Ε. Αυτόν τον χρόνο κάθε φίλος του Παύλου είτε θα είχε πεθάνει ή θα ήταν σε προχωρημένο γήρας. Πράγματι, και οι Χριστιανοί και οι μη Χριστιανοί ερευνητές συμφωνούν ότι οι αρχικές εκδόσεις των δύο αυτών βιβλίων γράφτηκαν από κάποιον ανώνυμο Χριστιανό κατά το +100 Κ. Ε. και μετά αλλοιώθηκαν και λογοκρίθηκαν τα έτη +150 – 175 Κ. Ε περίπου. Εκτός του συγγράμματος του Ιωσήπου, το *Ευαγγέλιο* του Λουκά και οι *Πράξεις* χρησιμοποιούν ακόμα ως αναφορές το *Ευαγγέλιο* του Μάρκου και την *Δευτέρα Πηγή*. Αν και ο Ιώσηπος θεωρείται κατά μάλλον ή ήττον αξιόπιστος, ο ανώνυμος συγγραφέας [των *Πράξεων*] συχνά διάβασε ή κατάλαβε τον Ιώσηπο σφαλερώς και επί πλέον, ουδεμία πληροφορία για τον Ιησού εντός του *Ευαγγελίου* του Λουκά και των *Πράξεων* προέρχεται από τον Ιώσηπο. Έτσι το *Ευαγγέλιο* του Λουκά και οι *Πράξεις* δεν έχουν καμία ιστορική αξία.

[* Το *Ευαγγέλιον* του Λουκά κάνει μια ύποπτη αλλά και πολύ αποκαλυπτική εισαγωγή. Όπως προαναφέραμε στους στίχους 1: 1-4 γράφει: «Επειδήπερ πολλοί επεχείρησαν ανατάξασθαι διήγησιν περί των πεπληροφορημένων εν ημίν πραγμάτων, καθώς παρέδοσαν ημίν οι απ' αρχής αυτόπται και υπηρέται γενόμενοι του λόγου, έδοξε καμοί, παρηκολουθηκότι άνωθεν πάσιν ακριβώς, καθεξής σοι γράψαι, κράτιστε Θεόφιλε, ίνα επιγνώς περί ων κατηχήθης λόγων την ασφάλειαν.». Παρατηρούμε λοιπόν τα εξής: Ομολογεί ότι πολλοί επιχειρήσαν να γράψουν διηγήσεις και όχι ιστορία. Άρα υπήρχαν ήδη πολλά μυθιστορηματικά ευαγγέλια στην κυκλοφορία, πράγμα γνωστό και εξακριβωμένο. Μας λέει ότι τα πράγματα που εγράφοντο ήταν από προφορικές αφηγήσεις αυτόπτων μαρτύρων και όχι από γραπτά κείμενα του καιρού εκείνου. Περιέργως, δεν μας αναφέρει ούτε έναν απ' αυτούς τους αυτόπτες μάρτυρες! Ενώ μόνος του δημιουργεί την ευκαιρία να μας αποκαλύψει το όνομά του και να μας πει ποιος είναι, εντούτοις δεν το κάνει. Αν πράγματι ήταν ο ιατρός Λουκάς και γραμματέας του Αποστόλου Παύλου τί τον εκώλυε να μην μας πει ποιος είναι. Θα έδινε και μεγαλύτερο κύρος στα επακολουθήσαντα γραπτά του. Αφού όμως υπήρχαν τόσες και τόσες διηγήσεις, όπως ομολογεί, δεν πήρε μία ή μερικές που αυτός ενόμιζε σωστότερες για να τις στείλει στον κράτιστον Θεόφιλο, αλλά αποφάσισε να γράψει και να του στείλει μια δική του, που όπως φαίνεται θα νόμιζε καλλίτερη από τις άλλες! Εδώ αποδεικνύεται ότι διάφοροι έγραφαν ό,τι τους άρεσαν ή ενόμιζαν αληθές από τις προφορικές

αφηγήσεις που έφταναν στα αυτιά τους και όσο για την θεοπνευστία, αυτή... θα ερχόταν αργότερα με τα δόγματα! Το γεγονός ότι το *Ευαγγέλιο* αυτό περιέχει πολλά κρίσιμα περιστατικά, τα οποία είναι εντελώς διαφορετικά ή δεν υπάρχουν στα άλλα δύο πρωιμότερα συνοπτικά και φυσικά στου Ιωάννου, αποδεικνύει ότι ο συντάκτης του χρησιμοποίησε και άλλες πηγές όπως και την δική του πρωτοβουλία ή φαντασία. Υπάρχει και το ερώτημα ποιός να είναι ο κράτιστος Θεόφιλος. Όπως φαίνεται πρόκειται για τον επίσκοπο Αντιοχείας Θεόφιλο, που ήταν επίσκοπος κατά τα έτη 169 - 177 Κ. Ε., διότι δεν υπήρχε κανένας άλλος κράτιστος Θεόφιλος πριν απ' αυτόν. Συνεπώς το *Ευαγγέλιο* γράφτηκε ή ανασυντάχθηκε από παραδόσεις και προηγούμενα κείμενα μεταξύ των ετών 170 και 177 Κ. Ε. και ο συντάκτης του έβαλε αυτή την εισαγωγή και ότι άλλο του άρεσε. Αυτή την εκδοχή την παραδέχεται η *Καθολική Εγκυκλοπαίδεια* και συμφωνεί με όλα τα στοιχεία που μας έχει παραδώσει ο Πατήρ Ιερώνυμος, +342 - 420 Κ. Ε. Εξ αυτών των στοιχείων συμπεραίνουμε ότι, οι ορθόδοξες χριστιανικές χρονολογίες είναι συνωμοτικές, σκόπιμες, ψεύτικες και γίνονται κουλουβάχατα... Οι επιστήμονες και ερευνητές τοποθετούν τη συγγραφή ή μια κρίσιμη ανασύνταξη των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων* την εποχή αυτή (+175 - 185 Κ. Ε.) κατά την οποία έδρασε και ο Ειρηναίος Λυώνος. Όσο για τα ορθόδοξα έτη +67 - 95 Κ. Ε., (ή ακόμα +62 - 99 Κ. Ε.), αυτά είναι εντελώς πλασματικά και αυθαίρετα, επειδή βολεύουν κάπως αλλά μακράν του τελείως την μυθολογική χριστιανική κατάσταση. Ακόμα η προτεραιότητα του *Ευαγγελίου* του Ματθαίου έχει απορριφθεί απ' όλους τους επιστήμονες και ερευνητές και πρώτο κανονικό *Ευαγγέλιο* θεωρείται του Μάρκου. Αν πάλι τα *Ευαγγέλια* ήταν θεόπνευστα, τότε θα υπήρχε μόνο ένα σωστό και πλήρες και όχι τέσσερα διαφορετικά, ασαφή και αντιφατικά!]

Το *Κατά Ιωάννη Ευαγγέλιον* γράφτηκε στο όνομα του αποστόλου Ιωάννου αδελφού του Ιακώβου, υιού του Ζεβεδαίου. Ο συγγραφέας του Λουκά χρησιμοποίησε όσο πιο πολλές πηγές μπορούσε να μαζέψει αλλά δεν ε γνώριζε το *Ευαγγέλιο* του Ιωάννου. Έτσι το *Ευαγγέλιο* του Ιωάννου δεν μπορούσε να έχει γραφτεί πριν από το *Ευαγγέλιο* του Λουκά (το +100 περίπου). Συνεπώς το *Ευαγγέλιο* του Ιωάννου δεν μπορούσε να έχει γραφτεί από τον ημι-μυθικό χαρακτήρα Ιωάννη τον Απόστολο, ο οποίος υποτίθεται ότι φονεύτηκε από τον Ηρώδη Αγρίππα λίγο πριν τον θάνατο του ίδιου του Ηρώδη το +44 Κ. Ε. [*] (Ο Απόστολος Ιωάννης προφανώς βασίζεται σε έναν ιστορικό μαθητή τού ψευδό-Μεσσία Θεουδά ο οποίος σταυρώθηκε από τους Ρωμαίους το +44 Κ. Ε. και του οποίου οι μαθητές όλοι εφονεύθηκαν.). Ο πραγματικός συγγραφέας του *Ευαγγελίου* του Ιωάννου ήταν τω όντι ένας ανώνυμος Χριστιανός από την Έφεσο στην Μικρά Ασία. Το αρχαιότερο κομμάτι του *Ευαγγε-*

λίου του Ιωάννου που έχει διασωθεί μέχρις ημών [**] χρονολογείται το + 125 Κ. Ε περίπου και έτσι μπορούμε να χρονολογήσουμε το Ευαγγέλιο αυτό ανάμεσα στα έτη 100 - 125 Κ. Ε. Βασισμένοι σε υφολογικές εξετάσεις πολλοί μελετητές σμικρύνουν το χρονολογικό διάστημα σε 110-120 Κ. Ε. Η αρχική έκδοση του Ιωάννου δεν περιείχε το τελευταίο κεφάλαιο το οποίο ασχολείται με τον Ιησού να εμφανίζεται στους μαθητές του. Όπως και τα άλλα κανονικά Ευαγγέλια έτσι και του Ιωάννου έλαβε την σημερινή μορφή του γύρω στα +150 - 175 Κ. Ε. [***] Ο συγγραφέας του Ιωάννου χρησιμοποίησε τον Μάρκο ελάχιστα και έτσι υποπτεύεται κανείς ότι δεν του είχε εμπιστοσύνη. Ακόμα, ή δεν είχε διαβάσει τον Ματθαίο και τον Λουκά ή δεν τους είχε εμπιστοσύνη διότι δεν χρησιμοποιεί καμία πληροφορία απ' αυτούς η οποία δεν ευρισκόταν στον Μάρκο. Το περισσότερο μέρος του Ιωάννου αποτελείται από θρύλους με προφανείς αλληγορικές ερμηνείες και υποπτεύεται κανείς ότι ο συγγραφέας του ποτέ δεν σκόπευε να τους παρουσιάσει ως Ιστορία[****]. Ο Ιωάννης δεν περιέχει καμία πληροφορία από έγκυρες ιστορικές πηγές.

[* Δεν μπόρεσα να εντοπίσω από που αντλεί αυτήν την όντως αξιοπρόσεκτη πληροφορία ο Hayyim ben Yehoshua. Αν ούτως έχουν όντως τα πράγματα, τότε προφανώς αποδεικνύεται ότι ούτε Ευαγγέλιον, ούτε τρεις Επιστολές, ούτε Αποκάλυψιν έγραψε ο Μαθητής, Απόστολος και Θεολόγος Ιωάννης. Αλλά και λάθος να κάνει εδώ ο Yehoshua αυτό δεν αποδεικνύει ότι ο Ιωάννης τα έγραψε. Τα υπόλοιπα στοιχεία που παραθέτει εδώ ο Yehoshua δεικνύουν ότι αυτά τα γραπτά είναι ψευδεπίγραφα και τα ερωτήματα ποιος και πότε ακριβώς τα έγραψε παραμένουν αναπάντητα. Όπως θα δείτε παρακάτω, ο Yehoshua επανέρχεται στην ίδια πληροφορία δύο φορές. Την πρώτη, στην παράγραφο περί Παπία, λέγει ότι η πληροφορία αυτή βασίζεται σε καθιερωμένες χριστιανικές παραδόσεις. Αυτές οι συγκεκριμένες παραδόσεις για την ώρα, είναι άγνωστες σε 'μας. Αν κανείς τις γνωρίζει καλό θα είναι να τις ανακοινώσει. Πάντως στο κεφάλαιο 12 των Πράξεων αναφέρεται ότι ο Ηρώδης Αγρίππας ο 1^{ος} εθανάτωσε μόνο τον αδελφόν του Ιωάννου Ιάκωβον διά μαχαίρας, λίγο πριν τον θάνατό του, το +44 Κ. Ε. Ακόμα οι χριστιανικές παραδόσεις που γνωρίζουμε εμείς λένε ότι ο Ιωάννης απεβίωσε στην Έφεσο, στο βαθύ γήρας των 120 ετών, το έτος +99 ή 100 Κ. Ε. Βέβαια τίποτα δεν εγγυάται ότι αυτές οι παραδόσεις είναι αλήθεια. Αν όμως τα πράγματα είναι όπως μας λένε αυτές οι παραδόσεις, τότε το +30 Κ. Ε. ο Ιωάννης ήταν 50 χρονών πράγμα που έρχεται σε αντίφαση με την άλλη παράδοση που θέλει τον Ιωάννη επιστήθιο νεανία όπως τον απεικονίζουν στον Μυστικόν Δείπνον. Το μπέρδεμα μεταξύ Ιωάννου του Αποστόλου και Ιωάννου του Πρεσβυτέρου είναι πολύ δυνατόν

να έγινε είτε εξ αγνοίας, είτε επίτηδες, είτε επειδή όλα αυτά στέκουν στον αέρα, είτε επειδή έτσι τα σέρβιρε ο Ευσέβιος, κλπ. Ουσιαστικά παραμένουν: «άγνωσται αι γνώσεις του Κυρίου!».]

[** Πρόκειται για ένα μικρό θρύμμα παπύρου. Από τις λέξεις που περιέχει συμπεραίνεται ότι ανέγραφε τους στίχους: *Ιωάννης 18: 31-34, 18: 37-38* στην προσθίαν και οπισθίαν όψη αντιστοίχως. Χρονολογείται στην παλαιότερη περίπτωση μεταξύ +125-160 Κ. Ε. Αν όμως αυτές οι λέξεις προέρχονται τω όντι από το κείμενο του *Κατά Ιωάννην Ευαγγελίου* και όχι από το κείμενο κάποιου άλλου γραπτού που και αυτό περιείχε αυτές τις λέξεις, είναι αδύνατον να αποφανθούμε. Τον δεύτερο αιώνα υπήρχαν πολλά όμοια γραπτά και προφορικές αφηγήσεις που κυκλοφορούσαν μεταξύ των χριστιανών που περιείχαν κοινές λέξεις, φράσεις, επεισόδια, γραμμένα από συγγραφείς ιδίων ή ομοίων κύκλων, κλπ. Διά τούτα δεν μπορούμε να συμπεράνομε κάτι με βεβαιότητα.]

[*** Για τη σημερινή μορφή των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων* πρέπει να προσθέσουμε τα εξής ολίγα. Ενώ οι συγγραφείς των δεν αποκαλύπτουν την ταυτότητά των, τους σημερινούς τίτλους των: *Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον*, κλπ., τους έγραψε διά πρώτη φορά στα γραπτά του ο επίσκοπος Λυώνος Ειρηναίος περί τα έτη +181-185 Κ. Ε.

Αλλά και η σημερινή μορφή των κανονικών *Ευαγγελίων* δεν είναι αυτή που είχε μπροστά του ή συνέταξε ο Ειρηναίος περί +180-185. Αυτά επανεκδόθηκαν το +330 Κ. Ε. υπό την επιμέλεια του Ευσεβίου κατ' εντολήν του Μεγάλου Κωνσταντίνου, ενώ εφρόντισαν να καταστρέψουν τα προηγούμενα. Αλλά και πάλι, αυτή η έκδοση τους δεν είναι αυτή που έχουμε σήμερα στα χέρια μας. Αν συγκρίνομε τα *Ευαγγέλια* που έχουμε σήμερα στα χέρια μας με αυτά που υπάρχουν στους κώδικες και στα χειρόγραφα του 4^{ου} και 5^{ου} αιώνα και σε μερικούς νεότερους κώδικες και νεότερα χειρόγραφα, που διατηρούνται σε μουσεία και συλλογές, ευρίσκομε πολλές σημαντικές διαφορές και παρανοήσεις. Στίχοι αλλαγμένοι ή διορθωμένοι, νέα κεφάλαια που δεν υπήρχαν, παρεμβολές, λέξεις με άλλες έννοιες, λέξεις αλλαγμένες, κλπ. Αν ακόμα δεν το έχετε καταλάβει είναι καιρός να το καταλάβετε: Αυτό είναι που θα πει θεοπνευστία η οποία χρειάζεται πάνω από μια χιλιετία για να τελειώσει και να κάνει καλά τη δουλειά της!... Πάρα πολύ ωραία!]

[**** Ο Ιωάννης σε μερικά σημεία του *Ευαγγελίου* του, 19: 35, 21: 24, κλπ., πασχίζει να μας πείσει ότι λέγει την αλήθεια, πράγμα που δεν το κάνει κανένας από τους άλλους τρεις! Υποπτεύεται κανείς ότι ο «Ιωάννης» έχει πρόβλημα με

αυτά που γράφει. Τελικά μας λέγει και ότι κάνει προπαγάνδα πίστεως και όχι Ιστορία: 19: 35 «και ο εωρακώς μεμαρτύρηκε, και αληθινή αυτού εστιν η μαρτυρία, κακείνος οίδεν ότι αληθή λέγει, ίνα και υμείς πιστεύσητε.» και 20: 31 «ταύτα δε γέγραπται ίνα πιστεύσητε ότι Ιησούς εστιν ο Χριστός ο υιός του Θεού, και ίνα πιστεύοντες ζωήν έχητε εν τω ονόματι αυτού».

Ο Ιωάννης χρησιμοποιεί την φράση «διά τόν φόβον τών Ιουδαίων» 7: 13, 19: 38, 20: 19. Με τον τρόπο που την χρησιμοποιεί δεν μπορεί να έχει χρησιμοποιηθεί από έναν ακραιφνή Ιουδαίο. Πρέπει να ήταν προσήλυτος άλλης εθνικότητας ή εξωμότης Εβραιοχριστιανός, ο οποίος με τις διαμάχες των Εβραιοχριστιανών και Φαρισαϊκών Ιουδαίων, όπως αυτές προέκυψαν μετά την φρικτή έκβαση των ετών +66-73, από την μια ήθελε να επαινέσει τους ελαχίστους Ιουδαίους που προσχώρησαν στην Εβραιοχριστιανική αίρεση (π. χ. Νικόδημος, Ιωσήφ απ' Αριμαθαίας) και από την άλλη να χτυπήσει την συντριπτική πλειοψηφία των Ιουδαίων που όχι μόνο δεν προσχώρησαν σ' αυτήν αλλά της εναντιώθηκαν με κάθε τρόπο που μπορούσαν.

Εκτός του ότι το Ευαγγέλιο αυτό αφηγείται πολλά τρομερά «γεγονότα» που δεν τα είχαν φανταστεί οι άλλοι (π.χ., η μετατροπή του νερού σε κρασί, η ανάσταση του τετραημέρου Λαζάρου, κ. π. ά.), μια πασιφανής μεγάλη διαφορά του Ευαγγελίου αυτού με τα άλλα τρία είναι ότι αυτό περιέχει πολλά γνωστικιστικά ή γνωστικίζοντα στοιχεία.

Στον κανόνα ετέθη τελικά περί το τέλος του τετάρτου αιώνας κατόπι διαμάχης Αθανασίου Αλεξανδρείας, ο οποίος το ήθελε εντός του κανόνος, και Ιερού Αυγουστίνου της Ίππου, ο οποίος ήθελε την Αποκάλυψιν του Ιωάννου. Η διαμάχη έληξε όταν αυτοί οι δύο «Θεοφόροι» Πατέρες συνεφώνησαν να μούνε και τα δύο βιβλία στον κανόνα! Ως γνωστόν, ο Αθανάσιος ήταν στην κοιτίδα του Γνωστικισμού την Αίγυπτο, ο δε Αυγουστίνος υπέφερε από πολλές τρομερές ψυχολογικές διαταραχές και έτσι τα ανώμαλα γραπτά της Αποκαλύψεως τού παρείχαν «ανακούφιση».]

Οι Χριστιανοί θα ισχυριστούν ότι το ίδιο το Ευαγγέλιο του Ιωάννου δηλώνει πως είναι ιστορικό έγγραφο γραμμένο από τον Ιωάννη. Αυτός ο ισχυρισμός βασίζεται στους στίχους του Ιωάννου 19: 35 και 21: 24. Ο στίχος 19: 35 [και ο εωρακώς μεμαρτύρηκε, και αληθινή αυτού εστιν η μαρτυρία, κακείνος οίδεν ότι αληθή λέγει, ίνα και υμείς πιστεύσητε.] δεν ισχυρίζεται ότι το Ευαγγέλιο γράφτηκε από τον Ιωάννη. Απλώς ισχυρίζεται ότι τα συμβάντα που περιγράφονται στους αμέσως προηγούμενους στίχους εξετέθησαν αληθώς από κάποιον αυτόπτη μάρτυρα με

στόχο να τον πιστέψουν οι άλλοι. Το χωρίο είναι ασαφές και δεν είναι καθαρό εάν ο μάρτυρας υποτίθεται πως είναι το ίδιο πρόσωπο με τον συγγραφέα. Πολλοί ερευνητές είναι της γνώμης ότι η ασάφεια αυτή είναι εσκεμμένη και ότι ο συγγραφέας Ιωάννης σ' αυτό το χωρίο προσπαθεί να διεγείρει τον πόθο των αναγνωστών όπως και στα χωρία που ομιλούν για ιστορίες θαυμάτων αλλά με αλληγορικές ερμηνείες. Ο στίχος 21: 24 [*Οὗτός ἐστιν ὁ μαθητὴς ὁ μαρτυρῶν περὶ τούτων καὶ γράψας ταῦτα, καὶ οἶδαμεν ὅτι ἀληθὴς ἐστὶν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ.*] επίσης δεν ισχυρίζεται ότι συγγραφέας είναι ο Ιωάννης[*]. Ισχυρίζεται ότι ο μαθητής που αναφέρθηκε στο χωρίο είναι αυτός που μαρτύρησε και περιέγραψε τα γεγονότα αληθώς. Όσον αφορά την ερώτηση εάν ο μαθητής είναι το ίδιο πρόσωπο με τον συγγραφέα και πάλι ο στίχος αυτός είναι αξιοσημείωτα ασαφής. Πρέπει να σημειωθεί ότι το χωρίο αυτό ευρίσκεται στο τελευταίο κεφάλαιο του Ιωάννου το οποίο δεν ήταν μέρος του αρχικού *Ευαγγελίου* αλλά προσετέθη σαν επίλογος από κάποιον ανώνυμο συντάκτη. Πρέπει επίσης να γνωρίζει κανείς το γεγονός ότι πολλές «εκλαϊκευμένες» μεταφράσεις της *Καινῆς Διαθήκης* διαστρέφουν τα χωρία που μόλις αναφέραμε έτσι ώστε να απαλείψουν την ασάφεια που υπάρχει στην πρωτότυπη Ελληνική γραφή. (Το ιδεώδες είναι ότι ο καθένας χρειάζεται να είναι οικείος με το πρωτότυπο Ελληνικό κείμενο της *Καινῆς Διαθήκης* για να αποφεύγει τις μεροληπτικές και διεστραμμένες μεταφράσεις που χρησιμοποιούνται από τους φουνταμενταλιστές Χριστιανούς και ιεραποστόλους.).

[*Ο Ιωάννης όμως σε μερικά σημεία του *Ευαγγελίου* του πασχίζει να μας πείσει ότι λέγει την αλήθεια, πράγμα που δεν το κάνει κανένας από τους άλλους τρεις! Βέβαια μας λέγει και ότι κάνει την προπαγάνδα του και όχι ιστορία: 19: 35 «*καὶ ὁ ἐωρακὴς μεμαρτύρηκε, καὶ ἀληθινὴ αὐτοῦ ἐστὶν ἡ μαρτυρία, κακείνος οἶδεν ὅτι ἀληθὴ λέγει, ἵνα καὶ ὑμεῖς πιστεύσητε.*», 20: 31 «*ταῦτα δε γέγραπται ἵνα πιστεύσητε ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.*». Όλο το κεφάλαιο 21 είναι αποδεδειγμένα κατοπινὴ προσθήκη προς αποκατάσταση της Πετρικῆς παραδόσεως, του Πετρικὸύ κόμματος, κ. ἄ. Αυτὸς που το προσέθεσε επινόησε καὶ τὴν μυθολογία του ποῖος ἔγραψε ολόκληρο τὸ *Ευαγγέλιο*.

Αναμφιβόλως τὸ *Κατὰ Ἰωάννην Ευαγγέλιο* εἶναι τὸ μόνο *Κανονικὸ Ευαγγέλιο* που περιέχει πολλά γνωστικιστικὰ στοιχεῖα. Οἱ στίχοι 1: 1-5, 9-14, στὴν ἀρχὴ τοῦ *Ευαγγελίου*, εἶναι εἶναι παρμένοι ἢ λίγο παραφρασμένοι ἀπὸ μιὰ πραγματεία Πλατωνικῆς φιλοσοφίας τοῦ Παγανιστῆ φιλοσόφου Ἀμελίου, τοῦ ἔτους +263 (βλέπε: Robert Taylor, *Diegesis*, σελίδα 185).

Πολλοί Γνωστικοί απορρίπτουν την υπόθεση ότι το *Ευαγγέλιο* αυτό γράφτηκε από τον μαθητή του Ιησού, Ιωάννη τον θεολόγο, υιό του Ζεβεδαίου. Ο Krejenzblum στο έργο του *Das Evangelium der Wahrheit* (= το ευαγγέλιο της αλήθειας), Berlin 1900-1905, υποστηρίζει την Γνωστική προέλευση του *Ευαγγελίου* και το αποδίδει στον Μένανδρο τον διδάσκαλο του Βασιλίδη. Δεδομένου ότι ο Γνωστικισμός παρ' ολίγον να εξαλείψει τον ορθόδοξο Χριστιανισμό του Ειρηναίου κατά τον δεύτερο αιώνα και το *Ευαγγέλιο* αυτό θεωρείται το τελευταίο δεν είναι καθόλου παράξενο το ότι εν πολλοίς γνωστικίζει!]

Για να υποβαστάξουν τους ισχυρισμούς τους ότι τα *Ευαγγέλια* του Μάρκου και του Ματθαίου γράφτηκαν από τους «πραγματικούς» αποστόλους Μάρκο και Ματθαίο και ότι ο Ιησούς είναι ιστορικό πρόσωπο, οι ιεραπόστολοι συχνά υποδεικνύουν τη «καλουμένη μαρτυρία του Παπία». Ο Παπίας ήταν επίσκοπος της Ιεραπόλεως (κοντά στην Έφεσο) κατά την διάρκεια του μέσου του δευτέρου αιώνας Κ. Ε. Τίποτα από τα γραπτά του δεν έχει διασωθεί παρά μόνο ο Χριστιανός «Ιστορικός» Ευσέβιος (+ 260 – 339 Κ. Ε.) στο βιβλίο του, *Εκκλησιαστική Ιστορία* (που γράφτηκε κατά τα έτη +311 – 324 Κ. Ε. περίπου) παράφρασε μερικά χωρία του βιβλίου του Παπία, *Έκθεση Χρησμών του Κυρίου* (γραμμένο κατά +140 – 160 Κ. Ε. περίπου). Σ' αυτά τα χωρία, ο Παπίας ισχυρίστηκε ότι είχε γνωρίσει τις θυγατέρες του αποστόλου Φιλίππου και επίσης ανέφερε μερικές ιστορίες οι οποίες όπως ισχυρίστηκε προήλθαν από δύο άνδρες που ονομάζονταν Αριστίων και Ιωάννης ο Πρεσβύτερος, οι οποίοι ζούσαν ακόμα κατά την διάρκεια της ζωής του. Ο Ευσέβιος εμφανίζεται να έχει την πεποίθηση ότι ο Αριστίων και ο Ιωάννης ο Πρεσβύτερος ήταν μαθητές του Ιησού. Ο Παπίας ισχυρίστηκε ότι ο Ιωάννης ο Πρεσβύτερος είχε πει πως ο Μάρκος ήταν διερμηνέας του Πέτρου και έγραψε κάτω με ακρίβεια οτιδήποτε του είχε πει ο Πέτρος για τον Ιησού. Ο Παπίας ακόμα ισχυρίστηκε ότι ο Ματθαίος είχε περιμαζέψει όλους τους «χρησμούς» από τα Εβραϊκά και ο καθένας είχε ερμηνεύσει αυτούς κατά τον καλλίτερο τρόπο που μπορούσε. Τίποτα απ' αυτά, όμως, δεν παρέχει αξιόπιστη ιστορική ένδειξη περί Ιησού και ούτε υποστηρίζει την πεποίθηση ότι τα *Ευαγγέλια* του Μάρκου και του Ματθαίου πραγματικά γράφτηκαν από αποστόλους που έφεραν τα ονόματα αυτά. Ο Παπίας απλώς αράδιαζε ονόματα και δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι ήταν ειλικρινής όταν ισχυρίστηκε ότι είχε συναντήσει τις θυγατέρες του Φιλίππου. Ακόμα και να είχε, αυτό το πολύ-πολύ θα αποδείκνυε ότι ο απόστολος Φίλιππος της χριστιανικής μυθολογίας βασιζόταν σε κάποιο ιστορικό πρόσωπο. Ο Παπίας ποτέ δεν ισχυρίστηκε ευθέως ότι είχε συναντήσει τον Αριστίωνα και τον Ιωάννη τον Πρεσβύτερο. Επί πλέον, επειδή ακριβώς ο Ευσέβιος κατά τον 4^ο αιώνα πίστευε ότι αυτοί ήταν

μαθητές του Ιησού δεν σημαίνει ότι ήταν [*]. Τίποτα απολύτως δεν είναι γνωστό για το ποίος γήινος ήταν πραγματικά ο Αριστίων. Σίγουρα όμως δεν είναι ένας από τους μαθητές κατά την συνήθη χριστιανική παράδοση. Έχω ιδεί βιβλία ορισμένων Χριστιανών φουνταμενταλιστών που διατείνονται ότι ο Ιωάννης ο Πρεσβύτερος ήταν ο απόστολος Ιωάννης ο υιός του Ζεβεδαίου και ότι αυτός ζούσε ακόμα όταν ο Παπίας ήταν νέος. Ακόμα ισχυρίζονται ότι ο Παπίας έζησε κατά τα έτη +60 - 130 Κ. Ε. περίπου και ότι έγραψε το βιβλίο του περί το +120 Κ. Ε. Αυτές οι χρονολογίες δεν βασίζονται σε καμία θεμιτή ιστορική μαρτυρία και είναι τελείως ανόητες. Ο Παπίας ήταν επίσκοπος Ιεραπόλεως κατά το +150 περίπου και όπως ήδη προαναφέραμε το βιβλίο του γράφτηκε μέσα στο διάστημα των ετών +140 - 160 Κ. Ε. Αλλά και να σπρώξουμε τις ημερομηνίες πίσω στο +60 Κ. Ε. δεν τον θέτει κατά την διάρκεια της ζωής του αποστόλου Ιωάννου ο οποίος σύμφωνα με καθιερωμένες χριστιανικές παραδόσεις φονεύτηκε το +44 Κ. Ε.[**]. Εκτός τούτου είναι εντελώς απίθανο ότι ο Ιωάννης ο Πρεσβύτερος είχε τίποτα να κάνει με τον Ιωάννη τον Απόστολο. Σύμφωνα με τον Επιφάνειο (περίπου +320 - 403 Κ. Ε.), ένας πρώτο-χριστιανός ονόματι Ιωάννης Πρεσβύτερος είχε αποθάνει το +117 Κ. Ε. Θα έχουμε περισσότερα να πούμε περί αυτού όταν συζητήσουμε τις τρεις επιστολές που φέρουν το όνομα του Ιωάννου. Όποια και να είναι όμως η περίπτωση, οι αφηγήσεις τις οποίες μάζεψε ο Παπίας διεδίδοντο από στόμα σε στόμα τουλάχιστον για μια δεκαετία μετά την συγγραφή των *Ευαγγελίων* και των *Πράξεων* και αντανakλούν αθεμελίωτες φήμες και προλήψεις περί της προελεύσεως αυτών των βιβλίων. Ιδιαίτερως η αφήγηση για τον Μάρκο που προμηθευτήκαμε από τον Ιωάννη τον Πρεσβύτερο, δεν είναι τίποτα περισσότερο παρά μια ελαφρά επεξεργασία του θρύλου περί Μάρκου που ευρίσκεται εντός του βιβλίου των *Πράξεων* και ούτως δεν μας λέγει τίποτα για τις αληθινές απαρχές του *Ευαγγελίου* του Μάρκου. Η αφήγηση περί του ότι ο Ματθαίος ανέγραψε τους «χρησμούς» είναι απλώς μια φήμη, και επί πλέον, δεν έχει να κάνει τίποτα με το *Ευαγγέλιο* του Ματθαίου. Ο όρος «χρησμοί» μπορεί μόνο να εννοηθεί σαν αναφορά στα γραπτά γνωστά ως οι *Χρησμοί του Κυρίου* τα οποία αναφέρονται στο βιβλίο του Παπία και κατά πάσαν πιθανότητα είναι το ίδιο πράγμα με την *Δευτέρα Πηγή*, αλλ' όχι με το *Ευαγγέλιο* του Ματθαίου.

[* Μην ξεχνάτε ότι όλα αυτά βασίζονται μόνο στα γραπτά του κατά πολύ υστερόχρονου Ευσεβίου κατά το πρώτο ήμισυ του 4^{ου} αιώνας και ο οποίος δεν χαίρει καμίας εμπιστοσύνης από κανέναν αντικειμενικό και αμερόληπτο ερευνητή! Το πέρα για πέρα ύποπτο γεγονός είναι ότι ενώ ο Ευσέβιος έχει τα γραπτά και τα βιβλία αυτά στα χέρια του όχι μόνο δεν εφρόντισε να τα διασώσει, πλην

ελαχίστων χωρίων τα οποία αποδεδειγμένως διαστρέβλωσε, αλλά μετά απ' αυτόν όλες αυτές οι πηγές δεν υπάρχουν πουθενά πλέον.]

[** Εδώ είναι το δεύτερο σημείο στο οποίο αναφέρει αυτή την πληροφορία. Ποιες να είναι αυτές οι καθιερωμένες χριστιανικές παραδόσεις; Νομίζουμε ότι ο συγγραφέας όφειλε να τις αναφέρει εδώ, καθότι όπως εξηγήσαμε παραπάνω υπάρχουν άλλες καθιερωμένες χριστιανικές παραδόσεις που διαφωνούν μ' αυτές που αυτός εδώ επικαλείται.]

Εκτός από τα κανονικά *Ευαγγέλια* και τις *Πράξεις*, οι ιεραπόστολοι χρησιμοποιούν και διάφορες επιστολές ως απόδειξη του αληθούς της εξιστορήσεως περί Ιησού. Ισχυρίζονται ότι οι επιστολές είναι γράμματα γραμμένα από μαθητές ή οπαδούς του Ιησού. Εν τούτοις, οι επιστολές (επιστολή στα αρχαϊκά Ελληνικά σημαίνει μήνυμα ή εντολή) είναι βιβλιαράκια γραμμένα υπό μορφή γραμμάτων (συνήθως από θρυλικούς χαρακτήρες του παρελθόντος), τα οποία αναπτύσσουν δόγματα και οδηγίες. Αυτή η μορφή θρησκευτικού γραψίματος χρησιμοποιείτο από τους Εβραίους των Ελληνιστικών και Ρωμαϊκών χρόνων. (Η πιο φημισμένη Εβραϊκή επιστολή είναι η *Επιστολή του Ιερεμίου*, η οποία αποτελεί μια μακροσκελή καταδίκη της ειδωλολατρίας και γράφτηκε κατά την Ελληνιστική περίοδο υπό μορφή γράμματος στο όνομα του προφήτη Ιερεμίου προς τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ μόλις πριν φερθούν εξόριστοι στη Βαβυλώνα. [Η *Επιστολή* αυτή δεν ανήκει στον κανόνα της *Τανάχ* ενώ οι Χριστιανοί την έχουν βάλει στην δική τους *Παλαιά Διαθήκη*.]). Όπως και στην περίπτωση των *ευαγγελίων*, υπάρχουν χριστιανικές επιστολές που δεν περιέχονται στην *Καινή Διαθήκη* για τις οποίες και οι Χριστιανοί και οι μη Χριστιανοί ερευνητές συμφωνούν ότι είναι ψευδεπίγραφες και δεν έχουν καμία ιστορική αξία αφού εκθέτουν πίστεις και όχι Ιστορία. Η ύπαρξη ψευδεπιγράφων επιστολών και εν τέλει ολόκληρη η έννοια μιας επιστολής υποδηλεί ότι οι επιστολές ήταν συνήθως ψευδεπίγραφες. Ούτως και πάλι οι ισχυρισμοί των Χριστιανών φουνταμενταλιστών και ιεραποστόλων, ότι δηλαδή οι επιστολές είναι γνήσια γράμματα, είναι εκείνο ακριβώς που χρήζει αποδείξεως.

Η *Επιστολή του Ιούδα* γράφτηκε στο όνομα του Ιούδα του αδελφού του Ιακώβου. Σύμφωνα με τον Μάρκο και τον Ματθαίο, ο Ιησούς είχε αδελφούς που ονομάζονταν Ιούδας και Ιάκωβος. Η σύγκριση με άλλα γραπτά δείχνει ότι η *Επιστολή του Ιούδα* γράφτηκε γύρω στο +130 Κ. Ε. και έτσι καθίσταται προφανές ότι είναι ψευδεπίγραφη. Δεν υπάρχει όμως καμία ένδειξη ότι ο συγγραφέας της [όποιος και αν ήταν] χρησιμοποίησε οποιεσδήποτε αξιόπιστες ιστορικές πηγές σε ό,τι αφορά τον Ιησού.

Δύο από τις κανονικές επιστολές είναι γραμμένες στο όνομα του Πέτρου. Αφού ο Πέτρος είναι μυθική προσαρμογή της Αιγυπτιακής θεότητας Πέτρα, αυτές οι επιστολές δεν γράφτηκαν βεβαίως απ' αυτόν. Μόνο το ύφος και ο χαρακτήρας της *Πρώτης Επιστολής του Πέτρου* είναι αρκετά για να δείξουν ότι δεν θα μπορούσε να είχε γραφτεί πριν από το +80 Κ. Ε. περίπου. Αλλά σύμφωνα και με τη χριστιανική παράδοση, ο Πέτρος υποτίθεται ότι είχε πεθάνει κατά τους διωγμούς που είχε εξαπολύσει ο Νέρων τα έτη +64 – 66 Κ. Ε. και έτσι δεν θα μπορούσε να έχει γράψει αυτήν την επιστολή. Ο συγγραφέας του *Ευαγγελίου του Λουκά* και των *Πράξεων* χρησιμοποιούσε όλες τις γραπτές πηγές που μπορούσε να τσακώσει και έτεινε να τις χρησιμοποιεί αδιακρίτως. Εν τούτοις, δεν αναφέρει τίποτα που να υποδεικνύει προς κάποιαν επιστολή γραμμένη από τον Πέτρο. Αυτό δεικνύει ότι η *Πρώτη Επιστολή του Πέτρου* πιθανώς γράφτηκε μετά το *Ευαγγέλιο του Λουκά* και τις *Πράξεις* (το +100 Κ. Ε. περίπου). Ούτε οι αναφορές στον Ιησού στην *Πρώτη Επιστολή του Πέτρου* ελήφθησαν από ιστορικές πηγές αλλά αντί ιστορικών πηγών αντανakλούν πίστεις και προλήψεις. Η *Δευτέρα Επιστολή του Πέτρου* ξεφωνίζει εναντίον των Μαρκιωνιστών και συνεπώς πρέπει να έχει γραφτεί το +150 Κ. Ε. περίπου. Είναι καθαρά ψευδεπίγραφη. Η *Δευτέρα Επιστολή του Πέτρου* χρησιμοποιεί ως πηγές: Την αφήγηση για την μεταμόρφωση του Ιησού που ευρίσκεται στον Μάρκο, Ματθαίο και Λουκά, την *Αποκάλυψη του Πέτρου* και την *Επιστολή του Ιούδα*. Η μη κανονική *Αποκάλυψη του Πέτρου* (γραμμένη μέσα στο πρώτο τέταρτο του δευτέρου αιώνας Κ. Ε.) αναγνωρίζεται να είναι μη ιστορική ακόμα και από τους Χριστιανούς φουνταμενταλιστές. Ούτως και η *Δευτέρα Επιστολή του Πέτρου* ουδόλως χρησιμοποιεί θεμιτές ιστορικές πηγές.

Τώρα ας εξετάσουμε τις επιστολές τις οποίες υποτίθεται ότι έγραψε ο Παύλος. Η *Πρώτη Επιστολή του Παύλου Πρός Τιμόθεον* προειδοποιεί εναντίον της εργασίας των Μαρκιωνιστών γνωστή με τον τίτλον «Αντίθεσις». Ο Μαρκίων[*] αποβλήθηκε από την εκκλησία της Ρώμης το +144 Κ. Ε. περίπου και η *Πρώτη Επιστολή του Παύλου Πρός Τιμόθεον* γράφτηκε ολίγον μετά. Έτσι είναι καθαρό σε άπαντες ότι εδώ έχουμε περίπτωση ψευδεπιγραφίας. Η *Δευτέρα Επιστολή του Παύλου Πρός Τιμόθεον* και η *Επιστολή του Παύλου Πρός Τίτον* γράφτηκαν από τον ίδιο συγγραφέα περίπου την ίδια εποχή. Αυτές οι τρεις επιστολές είναι γνωστές ως οι «ποιμαντορικές επιστολές». Οι υπόλοιπες δέκα «μη-ποιμαντορικές» επιστολές γραμμένες στο όνομα του Παύλου, ήταν γνωστές στον Μαρκίωνα περί το +140 Κ. Ε. Μερικές απ' αυτές δεν ήταν γραμμένες μόνο στο όνομα του Παύλου αλλά έχουν μορφή γραμμάτων γραμμένων από τον Παύλο σε συνεργασία με διαφόρους φίλους όπως ο Σωσθένης, Τιμόθεος, και Σίλας. Ο συγγραφέας του *Ευαγγελίου του Λουκά*

και των *Πράξεων* έφαγε τον κόσμο για να προμηθευτεί όλες τις διαθέσιμες πηγές και έτεινε να τις χρησιμοποιεί αδιακρίτως, αλλά δεν χρησιμοποίησε τίποτα από τις *Παυλικές Επιστολές*. Έτσι μπορούμε να συμπεράνομε ότι οι μη-ποιμαντορικές επιστολές γράφτηκαν μετά το *Ευαγγέλιο* του Λουκά και τις *Πράξεις* μέσα στην περίοδο +100 – 140 Κ. Ε. περίπου. Οι μη-κανονική *Πρώτη Επιστολή του Κλήμεντος* [Ρώμης, υποτίθεται] *Πρός Κορινθίους* (γραμμένη περίπου το +125 Κ. Ε.) χρησιμοποιεί την *Πρώτη Επιστολή του Παύλου* *Πρός Κορινθίους* ως πηγή και έτσι μπορούμε να μικρύνουμε την χρονολογία γι' αυτήν την επιστολή εντός των ετών +100 – 125 Κ. Ε. περίπου. Τελικά, επαφιόμεθα στο συμπέρασμα ότι όλες οι Παυλικές επιστολές είναι ψευδεπίγραφες. (Ο ημι-μυθικός Παύλος [**] υποτίθεται ότι απέθανε κατά την διάρκεια των διωγμών του Νέρωνος τα έτη + 64 – 66 Κ. Ε.). Είναι εμφανές ότι μερικές από τις Παυλικές Επιστολές αλλοιώθηκαν και ανασυντάχτηκαν πολυάριθμες φορές προτού αποκτήσουν τις σημερινές μορφές τους. Ως πηγές χρησιμοποιούν η μια την άλλη, τις *Πράξεις*, τα *Ευαγγέλια* των Μάρκου, Ματθαίου και Λουκά[***] και την *Πρώτη Επιστολή του Πέτρου*. Έτσι και επομένως μπορούμε να συμπεράνομε ότι δεν παρέχουν καμία ιστορική ένδειξη για τον Ιησού.

[* Ο σπουδασμένος πλούσιος από την Σινώπη του Πόντου, Μαρκίων, ήταν φανατικός οπαδός του Παύλου και Γνωστικός εσχατολόγος αυστηροτάτων ηθών. Κατά το πρώτο ήμισυ του δευτέρου αιώνας έφτιαξε τον πρώτο κανόνα *Καινής Διαθήκης*. Αυτός περιείχε μόνο τις δέκα πρώτες επιστολές του Παύλου από τις οποίες είχε αφαιρέσει όλα τα Εβραϊκά στοιχεία. Επίσης η σειρά τους ήταν άλλη από την εκ των υστέρων καθιερωμένη. Εκτός κανόνος είχε θέσει τις επιστολές Α' και Β' *Πρός Τιμόθεον*, *Πρός Τίτον*, *Πρός Εβραίους*, τα δύο τελευταία κεφάλαια ιε', ιστ' της *Πρός Ρωμαίους* επιστολής, κ. ά.. (Εκτεταμένα μέρη των ποιμαντορικών επιστολών, Α' και Β' *Πρός Τιμόθεον* και η *Πρός Τίτον*, αναφέρονται σε θέματα του δευτέρου αιώνας, άγνωστα για τον Παύλο. Επομένως αυτά δεν μπορεί να εγράφησαν απ' αυτόν. Π. χ. πώς μπορεί το ίδιο άτομο να γράφει στην *Πρός Κορινθίους* 7: 1 «...**καλόν ανθρώπω γυναικός μη άπτεσθαι**» και 8 «Λέγω δε τοις αγάμοις και ταις χήραις, **καλόν αυτοίς εστιν εάν μείνωσιν ως καγώ**.» και όλα τα τερατώδη που γράφει σε όλο το κεφάλαιο 7, αλλά μετά στην Α' *Πρός Τιμόθεον* 3: 2 να γράφει: «δεί ουν τον **επίσκοπον** ανεπίληπτον είναι, **μιας γυναικός άνδρα**,» και 12 «**διάκονοι έστωσαν μιας γυναικός άνδρες, τέκνων καλώς προϊστάμενοι και των ιδίων οίκων**.»; Ακόμα οι θεσμοί του επισκόπου και του πρεσβυτέρου δεν υπήρχαν κατά τα χρόνια του Παύλου. Βασισμένοι στην μαρτυρία του Φίλωνος, πρέπει να υπήρχαν υπό κάποια μορφή στην Αίγυπτο όπου ο Παύλος δεν πήγε ποτέ. Μετά έγιναν χριστιανικές απομιμήσεις. Άλλα μέρη των *Ποι-*

μαντορικών Επιστολών φαίνονται να είναι είτε του Παύλου είτε παραδόσεις που αναφέρονται σ' αυτόν.). Στον κανόνα ο Μαρκίων είχε βάλει μόνο ένα ευαγγέλιο ομοιάζον με το Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον, αλλά χωρίς να περιέχει κανένα Εβραϊκό στοιχείο και θέμα. Ο Εβραϊκός θεός Γιαχβέχ ήταν κακό δαιμόνιο για τον Μαρκίωνα. Η τότε Εβραιοχριστιανική εκκλησία της Ρώμης, φυσικώ τω λόγω, δεν εδέχθη τις προτάσεις του Μαρκίωνος και εξέβαλλε αυτόν από τους κόλπους της μεταξύ +142 - 144 C. E.

Από το περιεχόμενό της φαίνεται ότι η αιρετική, κακογραμμένη και απόκρυφη *Επιστολή Προς Διόγνητον* γράφτηκε από έναν αμόρφωτο χριστιανό Μαρκιωνικών τάσεων. Θεωρεί την Αρχαία Ελληνική θρησκεία ως θρησκεία αψύχων ειδώλων και τον Ιουδαϊσμό ως θρησκεία δεισιδαιμονιών που δεν ταιριάζουν στον αληθινό Θεό της Γνώσεως (αλλά στην Ορθοδοξία: «Θεόν Κύριον εκ πηγών Ισραήλ.»). Αποφεύγει να κάνει μνεία για την Εβραϊκή καταγωγή και δράση του Υιού τού Θεού του και για το ότι η βάση του Χριστιανισμού είναι η *Παλαιά Διαθήκη*.]

[** Μην εκπλήττεσθε για το επίθετο ημι-μυθικός επί του Παύλου. Ακόμα και μυθικό να τον ανέφερε δεν θα ήταν υπερβολή. Βεβαίως έχει καθιερωθεί μεταξύ των χριστιανών η ιστορικότητα του Παύλου να θεωρείται δεδομένη και πέραν πάσης αμφισβήτησεως. Πολλοί όμως αμερόληπτοι επιστήμονες, ειδικοί επί των θεμάτων αυτών, την αμφισβητούν και μερικοί φτάνουν στο συμπέρασμα ότι το πρόσωπο αυτό είναι μυθικό. Άλλοι πάλι δεν την αμφισβητούν και άλλοι απλώς την θεωρούν εύλογη αναγνωρίζοντας όμως ότι δεν υπάρχουν αρκετά πειστικές αποδείξεις περί αυτής. Ακόμα και ο νεώτερος ερευνητής Robert Ambelain που προωθεί την άποψη ότι ο Παύλος υπήρχε και ήταν Ιδουμαίος Άραβας εγγονός του βασιλιά Ηρώδη του Μεγάλου. Μέσα στα κείμενα των *Πράξεων* και των *Επιστολών*, όπως τα έχουμε σήμερα στα χέρια μας, οι χαρακτήρες Σαούλ, Σάυλος, Παύλος και Σίμων ο Μάγος αντιπροσωπεύουν διαφορετικές εκδοχές και εποχές του Παύλου. Άλλοι, όπως ο κ. Μάριος Βερέττας και κ. Κώστας Κυριακάκης, λαμβάνοντας υπ' όψη τις τρεις *Επιστολές του Ιωάννου* και την *Αποκάλυψιν* αποφαίνονται ότι οι όροι «αντίχριστος» και «ψευδοπροφήτης» αναφέρονται στον Παύλο. Άλλοι πάλι, όπως ο Harold Leidner, τον θέλουν να ζει επ' ολίγον μετά τα γεγονότα του 70-73 Κ. Ε., παρά την χριστιανική χρονολογία του θανάτου του μεταξύ 64 και 67 Κ. Ε. Δηλαδή, υπάρχει πλήρης ασυμφωνία μεταξύ των ερευνητών.

Αναφέρουμε λοιπόν ολίγα μόνο στοιχεία επ' αυτού του ζητήματος προς ενημέρωση του αναγνώστη, τα οποία αφήνομε στην κρίση του και στο ερευνητικό του ενδιαφέρον. Π. χ., για την χρονολογία της γεννήσεως του Παύλου δεν υπάρχει καμία

σύγχρονη μαρτυρία της εποχής του. Έχομε μόνο εικασίες και υπολογισμούς περί αυτής από πολύ υστερόχρονους μελετητές, χριστιανούς και μη. Αν εσείς, όποιοι και αν είστε, γνωρίζετε έστω και μία ανεξάρτητη, αμερόληπτη, βάσιμη, θεμιτή και σύγχρονη ή σχετικώς σύγχρονη με τον Παύλο ιστορική αναφορά ή ένδειξη περί Παύλου να την δημοσιεύσετε να την μάθουμε και 'μεις οι υπόλοιποι οι ανά την υδρόγειον ενδιαφερόμενοι και ερευνητές. Πέραν των εσωτερικών χριστιανικών αφηγηματικών αναφορών τέτοια αναφορά ή ένδειξη δεν υπάρχει πουθενά. Οι Χριστιανοί όμως διατείνονται ότι ο Παύλος όργωνε τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία μέσα στα 30 χρόνια δράσεώς του (από τον λιθοβολισμό του Στεφάνου και εντεύθεν). Είχε σύρει στην φυλακή πολλούς, εδίωκε μανιωδώς τους χριστιανούς πριν την μεταστροφή του, είχε έλθει σε επαφή ή σύγκρουση με τους Ιουδαίους αρχηγούς, με Ρωμαίους υπάτους, κυβερνήτες, ασιάρχες, χιλιάρχους, εκατοντάρχους, τον ίδιο τον αυτοκράτορα στη Ρώμη, τις τοπικές πολιτικές αρχές, θρησκευτικές αρχές, συναγωγές, κόσμο πολύ, εδιώχθη, «θηριομάχησε», δάρθηκε, λιθοβολήθηκε, ήταν πολύ οικείος στα αυτοκρατορικά ανάκτορα στα οποία διατηρούσε φίλους, πήγε δύο φορές στη Ρώμη όπου παρέμεινε μπόλικο καιρό, και ο κατάλογος συνεχίζεται επί μακρόν! Παρ' όλα ταύτα δεν τον εσημείωσε κάπου κανείς ανεξάρτητος, αντικειμενικός και σύγχρονός του ιστορικός, πολιτικός, συγγραφέας, ραβίνος, λαϊκός ... έστω και εκ παραδρομής! Τί νομίζετε λοιπόν επ' αυτού; Δεν είναι όντως περίεργο και πέραν πάσης πιθανότητας; Απαντήσετε! Όπως προαναφέραμε ο Μέγας αυτοκράτωρ Ιουλιανός εξήτησε να του προσκομίσουν μια τέτοια αναφορά και για τον Παύλο, αλλά απάντηση δεν πήρε!

Εδώ πρέπει να τονίσουμε όμως ότι **καίριο πλήγμα κατά της ιστορικότητας του Ιησού Χριστού είναι ο Χριστός του Παύλου. Ο Ιησούς Χριστός των Ευαγγελίων όπως και οιοσδήποτε ιστορικός Χριστός ήταν άγνωστος στον Παύλο. Τότε όμως, αν δεχθούμε ότι ο Παύλος είναι ιστορικό πρόσωπο κατά την εποχή που διατείνονται ότι έζησε, έδρασε και μας παρέδωσε τα γραπτά του, αναγκαστικά πρέπει να δεχθούμε ότι ο Ιησούς Χριστός δεν ήταν ιστορικό πρόσωπο αλλά μυθολόγημα!** Αλλιώς και ο Παύλος και ο Ιησούς είναι χριστιανικά μυθιστορήματα και τίποτα παραπάνω. Δηλαδή ψευτιές!

Βεβαίως τα γραπτά που αποδίδονται στον Παύλο καθώς και οι προηγούμενες πηγές τους πρέπει να έθεσαν τις βάσεις και νύξεις της συγγραφής και της μυθολογίας των υστεροχρόνων τεσσάρων κανονικών Ευαγγελίων. Μετά τον πλήρη διαχωρισμό Ιουδαίων και Χριστιανών (+135 Κ. Ε.) και την οικτρή αποτυχία της εσχολογίας των τελευταίων, οι νέες καταστάσεις που προέκυψαν απαιτούσαν

νέα κείμενα διαφορετικά απ' αυτά του Παύλου και προπάντων ιστοριοποιούνται για την δικαιολόγηση και επιβίωση της Εβραιοχριστιανικής αιρέσεως! Ακόμα κατά τον δεύτερο αιώνα σφετερίστηκαν γνωστικιστικά κείμενα και κακώς νοηθέντα Νεοπλατωνικά στοιχεία. Ως γνωστό, λίγο έλειψε ο Γνωστικισμός τότε να εξαλείψει τον ορθόδοξο Χριστιανισμό από προσώπου γης. Έτσι στα κείμενα του Παύλου και στο *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο* απαντάμε πολλά γνωστικιστικά και διαστρεμμένα Νεοπλατωνικά στοιχεία. Τότε υπήρχε αγώνας επικράτησης ανάμεσα στην παράταξη της Πίστης (του δόγματος "πίστευε και μη ερεύνα") και στην παράταξη της Γνώσης (Γνωστικισμού). Τελικά για λόγους που δεν θα αναπτύξουμε εδώ επεκράτησε η Πίστη.

Αυτά τα συμπεράσματα αποτελούν το βαρύτερο επιχείρημα των μυθικιστών κατά της ιστορικότητος του Ιησού ή του Παύλου αναλόγως. Αυτό το επιχείρημα είναι εξαιρετικά ισχυρό ή μάλλον απροσπέλαστο για τους γνώστες και ειλικρινείς ερευνητές Χριστιανούς, πολλοί των οποίων αφού μελέτησαν και εγνώρησαν τα στοιχεία, απεσκίρτησαν από την Εβραιογνωστικοχριστιανική μάζιγα. Εσείς αναγνώστες τί λέτε;

Διά την εκτενή μελέτη και ανάπτυξη αυτού του σοβαρού θέματος και επιχειρήματος διαβάστε παρακάτω το τμήμα: «Ο Χριστός του Παύλου» από το κείμενο με τίτλο: «Ο Παύλος μέσα από τις *Πράξεις* και τις *Επιστολές* (και όχι μόνον)». Το κείμενο αυτό είναι πολύ κατατοπιστικό διά την ιστορικότητα τόσο του Ιησού όσο και του Παύλου. Αφού ο Παύλος πηγαινέει εδώ και 'κει για να ανακοινώσει γεγονότα που αφορούσαν τον Ιησού Χριστό, τότε γιατί βασίζει την παραδοχή τους αποκλειστικά στην πίστη και απαιτεί από τους οπαδούς του να τα πιστεύουν. Τα γεγονότα χρειάζονται αποδεικτικά και συμπαραμαρτυρούντα στοιχεία ή αποδείξεις, όχι πίστη. «Δεν πιστεύω ένα γεγονός αλλά έχω αρκετά αληθινά στοιχεία στην διάθεσή μου για να το παραδεχτώ!». Επομένως η απαίτηση πίστεως από τον Παύλο αποδεικνύει την μυθολογική αντίληψη περί κάποιου αορίστου Ιησού Χριστού και όχι την πραγματική του ύπαρξη. Επομένως ο Παύλος άθελά του αποδεικνύει την ιστορική ανυπαρξία τού Ιησού.]

[*** Φαίνεται ότι περί το +140-150 έγινε μια γερή επεξεργασία του *Κατά Λουκάν Ευαγγελίου* προς απάντηση κατά του Γνωστικού Μαρκίωνος, αν λάβομε υπ' όψη την πολεμική του Τερτυλιανού *Κατά του Μαρκίωνος*. Τότε προσετέθησαν και τα δύο πρώτα κεφάλαια του, τα οποία πάντα εκρίθησαν παρείσακτα από τους ειδικούς και έρχονται σε μεγάλες αξεπέραστες αντιφάσεις με πολλά θέματα όλων των *Ευαγγελίων*. Μετά επισυνάφθηκαν οι *Πράξεις* (όχι στην μορφή που τις έχουμε

σήμερα) για να μας δείξουν: (α) Την χρυσή εποχή της χριστιανικής εκκλησίας προτού η αίρεση μπει στη μέση και χαλάσει την ιδανική εικόνα και ομαλή ροή. (β) Ο Παύλος ανήκε στην ορθόδοξη χριστιανική κίνηση των αποστόλων της Ιερουσαλήμ και δεν ήταν διδάσκαλος του Μαρκίωνα, όπως ο ίδιος Μαρκίων είχε ισχυρισθεί.

Μετά ταύτα έγινε η νέα επεξεργασία και ανασύνταξη των *Επιστολών* του Παύλου για την οποία ομιλεί εδώ ο Yehoshua, με το γραπτό του οποίου συνεχίσετε την μελέτη σας...]

Η *Επιστολή Προς Εβραίους* είναι μια ιδιαιτέρως ενδιαφέρουσα επιστολή επειδή δεν είναι ψευδεπίγραφη αλλά τελείως ανώνυμη. Ο συγγραφέας της ούτε ο όνομά του αποκαλύπτει ούτε συγγράφει στο όνομα κάποιου Χριστιανού μυθολογικού χαρακτήρα. Οι Χριστιανοί φουνταμενταλιστές ισχυρίζονται ότι αυτή η επιστολή είναι άλλη μια επιστολή του Παύλου και πραγματικά την αποκαλούν *Επιστολή του Παύλου Προς Εβραίους*. Αυτή η ιδέα, αν και προφανώς χρονολογείται πίσω στο τέλος του τετάρτου αιώνας, εντοσούτω δεν είναι δεκτή από όλους τους Χριστιανούς. Σαν πηγή για τις πληροφορίες της περί Ιησού χρησιμοποιεί υλικό κοινό στον Μάρκο, Ματθαίο και Λουκά, αλλά δεν χρησιμοποίησε τίποτα από αξιόπιστες πηγές. Ο συγγραφέας της *Πρώτης Επιστολής του Κλήμεντος* [αποδίδεται στον πάπα Ρώμης] την χρησιμοποιεί ως πηγή και έτσι πρέπει να έχει γραφτεί πριν από την επιστολή αυτή (το +125 Κ. Ε. περίπου) αλλά τουλάχιστον μετά το *Ευαγγέλιο* του Μάρκου (περίπου +75 - 100 Κ. Ε.).

Η *Επιστολή του Ιακώβου* είναι γραμμένη στο όνομα ενός υπηρέτη του Ιησού που ονομάζεται Ιάκωβος. Όμως, στην χριστιανική μυθολογία υπήρχαν δύο απόστολοι που ονομάζονταν Ιάκωβοι και ο Ιησούς επίσης είχε έναν αδελφό με το όνομα Ιάκωβος. Δεν είναι καθαρό για ποιον Ιάκωβο πρόκειται και δεν υπάρχει συμφωνία ακόμα και μεταξύ των ιδίων των Χριστιανών. Αναγράφει λόγια από την *Δευτέρα Πηγή* αλλά δεν τα αποδίδει στον Ιησού Χριστό όπως κάνουν ο Ματθαίος και ο Λουκάς αλλά τα παρουσιάζει ως λόγια του Ιακώβου. Περιέχει ένα σπουδαίο επιχείρημα εναντίον του δόγματος της «σωτηρίας μόνο διά πίστεως» το οποίο αναπτύσσεται στην *Επιστολή του Παύλου Προς Ρωμαίους*. Έτσι μπορούμε να συμπεράνουμε ότι γράφτηκε κατά την διάρκεια του πρώτου ημίσεως του 2^{ου} αιώνας Κ. Ε., μετά την *Προς Ρωμαίους Επιστολήν* αλλά πριν από την εποχή που τα *Ευαγγέλια* του Ματθαίου και του Λουκά είχαν γίνει αποδεκτά από όλους τους Χριστιανούς. Έτσι ανεξαρτήτως από τον ποιον Ιάκωβο πρόκειται, η *Επιστολή του*

Ιακώβου είναι ψευδεπίγραφη. Δεν λέγει σχεδόν τίποτα για τον Ιησού και δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι ο συγγραφέας είχε οποιεσδήποτε ιστορικές πηγές γι' αυτόν.

Υπάρχουν τρεις επιστολές που ονομάστηκαν του αποστόλου Ιωάννου. Καμία απ' αυτές δεν είναι πραγματικά γραμμένη στο όνομα του Ιωάννου και πιθανώς απεδόθησαν σ' αυτόν κάποιον χρόνο μετά το γράψιμό τους. Η *Πρώτη Επιστολή του Ιωάννου*, όπως και η *Επιστολή Προς Εβραίους*, είναι τελείως ανώνυμη. Η ιδέα ότι γράφτηκε από τον Ιωάννη δημιουργήθηκε από το γεγονός ότι χρησιμοποίησε το *Ευαγγέλιο του Ιωάννου* ως πηγή. Οι άλλες δύο επιστολές που ονομάστηκαν του Ιωάννου είναι γραμμένες από έναν και μόνον συγγραφέα ο οποίος αντί να γράψει στο όνομα ενός αποστόλου, εξέλεξε απλώς να ονομάζει τον εαυτόν του «ο Πρεσβύτερος». Η ιδέα ότι οι δύο επιστολές γράφτηκαν από τον Ιωάννη δημιουργήθηκε από τις πεποιθήσεις ότι η ονομασία «ο Πρεσβύτερος» αναφέρεται στον Ιωάννη τον Πρεσβύτερο και ότι αυτός ήταν το ίδιο πρόσωπο με τον Απόστολο Ιωάννη. Στην περίπτωση της *Δευτέρας Επιστολής του Ιωάννου* αυτή η πεποίθηση ενισχύθηκε και από το γεγονός ότι αυτή η επιστολή επίσης χρησιμοποιεί το *Ευαγγέλιο του Ιωάννου* ως πηγή. Έτσι μπορούμε να συμπεράνουμε ότι οι δύο πρώτες επιστολές που αποδίδονται στον Ιωάννη γράφτηκαν μετά το *Ευαγγέλιο του Ιωάννου* (περίπου κατά τα έτη +110 - 120 Κ. Ε.). Συνεπώς καμία από τις τρεις επιστολές δεν θα μπορούσε να είχε γραφτεί από τον Απόστολο Ιωάννη. Πρέπει να τονισθεί ότι είναι πολύ δυνατόν το ψευδώνυμο «ο Πρεσβύτερος» πράγματι να αναφέρεται στο πρόσωπο που ονομαζόταν Ιωάννης ο Πρεσβύτερος, αλλά και αυτό να μην είναι έτσι, αυτό το πρόσωπο σίγουρα δεν είναι ο Απόστολος Ιωάννης. Οι δύο πρώτες επιστολές χρησιμοποιούν μόνο το *Ευαγγέλιο του Ιωάννου* ως πηγή για τον Ιησού· δεν χρησιμοποιούν οποιεσδήποτε θεμιτές ιστορικές πηγές. Η *Τρίτη Επιστολή του Ιωάννου* μόλις και μετά βίας αναφέρει τη λέξη «Χριστός» και δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι χρησιμοποίησε οποιεσδήποτε ιστορικές πηγές γι' αυτόν.

Εκτός από τις επιστολές που ονομάστηκαν του Ιωάννου, η *Καινή Διαθήκη* επίσης περιέχει και ένα βιβλίο γνωστό ως την *Αποκάλυψιν του Ιωάννου*. Αυτό το βιβλίο συνδυάζει δύο μορφές θρησκευτικού γραψίματος, το επιστολογραφικό και το αποκαλυπτικό. (Οι αποκαλύψεις είναι θρησκευτικές εργασίες που είναι γραμμένες υπό μορφήν αποκαλύψεων περί μέλλοντος και που έγιναν από κάποιον φημισμένο χαρακτήρα του παρελθόντος. Αυτές οι αποκαλύψεις συνήθως περιγράφουν κακότυχα συμβάντα που συμβαίνουν κατά τον χρόνο του γραψίματος [*] και ακόμα προσφέρουν κάποια ελπίδα στον αναγνώστη ότι τα πράγματα θα βελτιωθούν.).

Δεν είναι βέβαιο πόσες διορθώσεις υπέστη η *Αποκάλυψις του Ιωάννου* και έτσι είναι δύσκολο να χρονολογηθεί επακριβώς. Επειδή αναφέρει τους διωγμούς που εξαπέλυσε ο Νέρων μπορούμε να πούμε μετά βεβαιότητας ότι δεν γράφτηκε πριν από το + 64 Κ. Ε. Έτσι δεν είναι δυνατόν να έχει γραφτεί από τον «πραγματικό Ιωάννη». Οι πρώτοι ολίγοι στίχοι αποτελούν μια εισαγωγή η οποία καθαρά δεν προτίθεται να δείξει ότι προέρχεται από τον Ιωάννη [**], και η οποία παρέχει μια ασαφή παραδοχή ότι το βιβλίο είναι ψευδεπίγραφο έστω και αν ο συγγραφέας διαισθάνεται ότι το μήνυμά του είναι εμπνευσμένο από τον Θεό. Το ύφος του γραψίματος και οι αναφορές στην πρακτική του κριοβολήματος (βάπτισμα σε αίμα κριού, προβάτου, αμνού, αρνίου) υποδεικνύει ότι ο συγγραφέας ήταν ένας άνθρωπος Εβραϊκής καταγωγής από εκείνους που αναμίγνυαν τον Ιουδαϊσμό με παγανιστικές πρακτικές. Υπήρχαν πολλοί τέτοιοι «παγανιστές Εβραίοι» κατά την Ρωμαϊκή εποχή και αυτοί ήταν εκείνοι οι οποίοι έγιναν οι πρώτοι προσήλυτοι στον Χριστιανισμό, ίδρυσαν τις πρώτες εκκλησίες, και οι οποίοι ήταν επίσης πιθανώς οι υπεύθυνοι για την εισαγωγή παγανιστικών μύθων στην αφήγηση περί Ιησού. (Αυτοί ακόμα παραμένουν στην ιστορική μνήμη ένεκα της γελοίας πίστεώς τους ότι ο «Αδονάι Τζεβαώτ» [= Κύριος Σαβαώθ] ήταν ο ίδιος με τον παγανιστικό Θεό «Σεβάζιο»). Η αναφορές στον Ιησού μέσα στο βιβλίο είναι ολίγες και δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι βασίζονται σε τίποτα άλλο εκτός από πίστη.

[* Στην πραγματικότητα: «ψευδό-επιγραφήματος», εφ' όσον ο συγγραφέας του παρόντος χρησιμοποιεί την ταυτότητα κάποιου σημαίνοντος προσώπου από το παρελθόν.]

[** Βέβαια στους 9 πρώτους στίχους το όνομα του Ιωάννου αναγράφεται τρεις φορές. Μάλλον εδώ ο Hayyim ben Yehoshua έπρεπε να δώσει περισσότερες εξηγήσεις γι' αυτό που θέλει να πει.

Πάντως όπως προαναφέραμε, πολλοί είναι οι επιστήμονες και ερευνητές, εκ των οποίων μερικοί είναι Εβραίοι, που υποστηρίζουν ότι η *Αποκάλυψις του Ιωάννου* ήταν Εβραϊκό κείμενο αρχικώς το οποίο στη συνέχεια υπεκλάπη από τους Χριστιανούς οι οποίοι του έκαναν τις αναγκαίες χριστιανικές μετατροπές. Ο κορμός τού κειμένου όμως, είναι οι θρηνωδίες και οι κατάρες κάποιου Εβραίου συγγραφέως λόγω της συμφοράς του + 70 Κ. Ε., της καταστροφής της Ιερουσαλήμ και της πυρπολήσεως του Ναού του Γιαχβέχ. Γι' αυτό και παρηγορείται με την σκέψη της αντικαταστάσεως της παλαιάς και κατεστραμμένης Ιερουσαλήμ από μια νέα ουρανοκατέβατη Ιερουσαλήμ διά μιάς θεϊκής επεμβάσεως του Γιαχβέχ, κλπ. Αυτή η επιστημονική εκδοχή, η οποία βασίζεται σε υπέρογκο πλήθος στοιχείων,

καταδεικνύει ότι η νυν *Αποκάλυψις του Ιωάννου* είναι ένα διαστρεβλωμένο και ψευδεπίγραφο βιβλίο. Πρόκειται για *Αποκάλυψιν* βρωμερού Ιεζεκιηλικού τύπου και είναι μια από τις πάρα πολλές βλαβώδεις και παραλληληματικές αποκαλύψεις που έχουν γραφεί και αλλοιωθεί κατά καιρούς.

Ο ερευνητής Μιχάλης Κοκκινόφτας στο βιβλίο του *Σχέδιο Αρμαγεδδών*, Εκδόσεις Δίον, 2000, έχει κάνει μια πολύ ενδιαφέρουσα και σπουδαία ποσοστιαία ανάλυση επί των λέξεων, της γλώσσας και των χωρίων που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας της *Αποκαλύψεως*. Ανεξαρτήτως ολίγων απόψεων, υποθέσεων και εκτιμήσεων που ο συγγραφέας έχει διατυπώσει, μερικά πολύ σημαντικά και ελέγξιμα συμπεράσματα της έρευνάς του είναι τα εξής: Η γλώσσα της *Αποκαλύψεως* είναι μια κακίστη χρήση της Κοινής Ελληνιστικής διαλέκτου. Εν κατακλείδι (σελίδες 356-358), αντικειμενικώς υπελόγισε (**αντικειμενικώς**, διότι οι αριθμοί και οι συγκρίσεις είναι αντικειμενικά δεδομένα που μπορούν να ελεγχθούν από τον καθένα και δεν είναι προσωπικές απόψεις) ότι: 97.56% των χωρίων είναι παρμένα από την *Παλαιά Διαθήκη* είτε αυτολεξεί, είτε σχεδόν αυτολεξεί, είτε σε κάποιο βαθμό παραφρασμένα αλλά με το ίδιο περιεχόμενο και νόημα προς αντίστοιχα χωρία της *Παλαιάς*. Επομένως μόνον 2.44% των χωρίων της *Αποκαλύψεως* δύνανται να αποδοθούν στον συγγραφέα της! Ως προς τις κύριες λέξεις και έννοιες το 88.21% εξ αυτών είναι δανεισμένες από την *Παλαιά Διαθήκη* και μόνο 11.79% είναι επινοήσεις του συγγραφέως.

Αυτή η ανάλυση αποδεικνύει το συμπέρασμα της υποκλοπής που αναφέραμε παραπάνω, αν και η *Αποκάλυψις* περιέχει μερικές κοινές φράσεις και εικόνες με τα *Ευαγγέλια*, μερικές *Επιστολές* και τα *Απόκρυφα*. Κοινές πηγές αυτών των φράσεων και εικόνων σ' όλη αυτή την βιβλιογραφία είναι η *Παλαιά Διαθήκη* και ή άμεση εσχατολογία του καιρού αυτού εντός των Εβραιογνωστικοχριστιανικών κοινοτήτων. Η ανάλυση αποδεικνύει επίσης το συμπέρασμα του κ. Μιχάλη Κοκκινόφτα ότι η *Αποκάλυψις* δεν είναι κανένα αληθές, ανεξιχνίαστο, δυσχερές, προφητικό, θεόπνευστο, αποκαλυπτικό, κλπ., χριστιανικό, βιβλίο. Αυτή η ψευδής θέση, εδώ και πολλούς αιώνες μέχρι και σήμερα, προπαγανδίζεται από τους Χριστιανούς προς εκφοβισμό των μαζών αλλά και με πολλούς αξιόλογους μορφωμένους στα θύματά των. Απλούστατα πρόκειται για ένα Εβραιογενές, αυθαίρετο, ποταπό, παραμυθολόγημα και αισχρό ρυπαρογράφημα γκρίνιας και εκδικήσεως το οποίο περιέχει υστερότερες (εντοπισμένες) χριστιανικές και εσχατολογικές παρεμβολές. Ο αρχικός Εβραίος συγγραφέας σκοπόν είχε να εκφράσει το πένθος και την θλίψη που επέφερε η καταστροφή του +66 - 73 Κ. Ε. προς τον Εβραϊκόν θεόν του Γιαχβέχ και

να ευχηθεί για σκληρή εκδίκηση εναντίον όλων των ανθρώπων εκτός ολίγων εκ των εκλεκτών, για την οποία αηδιαστικά τον εκλιπαρεί να την αποδώσει! Ακόμα οραματίζεται την εμφάνιση μιας Νέας Ιερουσαλήμ τεραστίου μεγέθους και ακατάσχετης φαντασίας. Οι υστερότεροι χριστιανικοί υποκλοπείς, ανασυντάκτες και διορθωτές του αισχροτάτου αυτού βιβλίου δεν είχαν κανέναν άλλον σκοπό παρά την χρήση του διά τον συνεχή και διαχρονικό εκφοβισμό και την στυγνή καταπίεση των χριστιανικών μαζών, από τις ημέρες τους μέχρι τον μυθικό Αρμαγεδδώνα.

Πρόκειται για ένα βλακοδέστατο και μιανό συμπίλημα μωρίας με απολύτως καμμία αξίαν εκτός του βραβείου βλακείας, ατιμίας και πονηρίας που πανηγυρικότατα εισπράττει. Δεν υπάρχει τίποτα το αποκαλυπτικό, το προφητικό ή το ακατανόητο μέσα σ' αυτό το ηλίθιο και αηδιαστικό τερατούργημα, που χρησιμεύει μόνο για την βάρβαρη καταπίεση και εξαπάτηση ανοήτων, αφελών και απλοϊκών! Αυτό το αισχρό βιβλίο με την ουτοπική δαιμονολογία και τις ακαταλαβίστικες ψευδο-προφητείες του καταφόβιζε και καταταυραννούσε την Ευρώπη κατά του μεσαιωνικούς χρόνους. Κάθε πανώλης κάθε συμφορά εθεωρείτο εκπλήρωση των βλακωδεστάτων προφητειών του. Ο κοσμάκης πανικοβάλετο και ετρομοκρατείτο μέχρις εσχάτων. Οι σκηνές που συνέβαιναν μονολεκτικά χαρακτηρίζονται ως υπερεαλιστικές. Πόσο αλήθεια υπέφερε η κακόμοιρη ανθρωπότητα και ακόμα υποφέρει απ' αυτές τις βλακείες...

Περί διαφόρων χριστιανικών υποκλοπών μελετείστε επί πλέον τουλάχιστον τα εξής μνημειώδη ερευνητικά έργα:

1. Gerald Friedlander, The Jewish Sources Of The Sermon On The Mount, Kessinger Publishing.
2. Hyman E. Goldin, The Case of the Nazarene Reopened, The Lawbook Exchange Ltd., 1948-2003.
3. Randel Helms, Gospel Fictions, Prometheus Books, 1989.
4. Harold Leidner, The Fabrication of the Christ Myth, Survey Books, 1999.
5. Albert Schweitzer, The Quest of the Historical Jesus, Introduction by James M. Robinson, Collier Books, 1968.
6. Joseph Wheless, Forgery in Christianity, Kessinger Publishing.

7. Joseph Wheless, *Is it God's Word?*, Kessinger Publishing.]

Εκτός από τις επιστολές εντός του *Κανόνος της Καινής Διαθήκης* και εκτός από τις επιστολές οι οποίες αναγνωρίζονται ομόφωνα ότι δεν έχουν καμία αξία (όπως η *Επιστολή του Βαρνάβα*), υπάρχουν και μερικές άλλες επιστολές οι οποίες ενώ δεν ευρίσκονται εντός του *Κανόνος της Καινής Διαθήκης*, θεωρούνται ότι έχουν αξία από μερικούς Χριστιανούς. Πρώτον υπάρχουν οι επιστολές που ονομάστηκαν του Κλήμεντος. Στην χριστιανική παράδοση, ο Κλήμης ήταν ο τρίτος στην διαδοχή του Πέτρου ως επίσκοπος Ρώμης. Η *Πρώτη Επιστολή του Κλήμεντος Πρός Κορινθίους* στην πραγματικότητα δεν γράφτηκε στο όνομα του Κλήμεντος αλλά στο όνομα της «Εκκλησίας του Θεού της Παρεπιδημούσης εν Ρώμη». Αναφέρεται σε έναν διωγμό που είχε συμβεί το +95 Κ. Ε. υπό του Δομιτιανού, και αναφέρεται στην απόλυση των πρεσβυτέρων της Εκκλησίας της Κορίνθου το +96 Κ. Ε. Οι Χριστιανοί πιστεύουν ότι ο Κλήμης ήταν επίσκοπος Ρώμης κατ' αυτή την εποχή και αυτός είναι προφανώς ο λόγος διατί η επιστολή πήρε αργότερα το όνομά του. Χριστιανοί φουνταμενταλιστές πιστεύουν ότι πράγματι γράφτηκε το +96 Κ. Ε. Αυτή η χρονολογία δεν είναι δυνατή διότι η επιστολή αναφέρει τους επισκόπους και ιερείς σαν ξεχωριστές ομάδες· μια διαίρεση η οποία δεν είχε ακόμα συμβεί. Υφολογικές εξετάσεις δεικνύουν ότι γράφτηκε το +125 Κ. Ε. Ως αναφορές χρησιμοποίησε την *Επιστολή Πρός Εβραίους* και την *Πρώτη Επιστολή του Παύλου Πρός Κορινθίους* αλλά τίποτα από θεμιτές ιστορικές πηγές. Η *Δευτέρα Επιστολή του Κλήμεντος* γράφτηκε αργότερα και από συγγραφέα διαφορετικό από αυτόν της *Πρώτης*. Έτσι μπορούμε επίσης να συμπεράνουμε ότι δεν γράφτηκε από τον Κλήμεντα. (Δεν υπάρχει καμία ένδειξη για το ότι είτε η μια είτε η άλλη επιστολή γράφτηκε από τον Κλήμεντα πριν από την συμπερίληψή τους σε μια συλλογή βιβλίων γνωστή ως *Codex Alexandrinus* [Αλεξανδρινός Κώδικας], κατά τον 5^ο αιώνα Κ. Ε.). Ως πηγές για τον Ιησού, η *Δευτέρα Επιστολή* χρησιμοποιεί το *Ευαγγέλιο των Αιγυπτίων*, ένα κείμενο που απορρίπτεται ακόμα και από τους πιο φουνταμενταλιστές Χριστιανούς, και ακόμα τα βιβλία της *Καινής Διαθήκης* τα οποία αποδείξαμε ότι δεν έχουν καμία ιστορική αξία. Έτσι και πάλι δεν έχουμε καμία θεμιτή ιστορική ένδειξη για τον Ιησού.

Μετά έχουμε τις επιστολές γραμμένες στο όνομα του Ιγνατίου. Σύμφωνα με την παράδοση, ο Ιγνάτιος ήταν ο επίσκοπος Αντιοχείας που φονεύτηκε τον καιρό που αυτοκράτωρ ήταν ο Τραϊανός, το +110 Κ. Ε. περίπου. (Αν και ο Ιγνάτιος ίσως να είναι βασισμένος σε κάποιο ιστορικό πρόσωπο σχεδόν όλοι οι θρύλοι για το μαρτύριό του είναι δημιουργήματα φαντασίας.). Υπάρχουν δεκαπέντε επιστολές

γραμμένες στο όνομά του. Απ' αυτές οι οκτώ αναγνωρίζονται ομόφωνα ότι είναι ψευδεπίγραφες και δεν έχουν καμία αξία όσον αφορά την ιστορικότητα του Ιησού. Οι εναπομείνουσες επτά έχουν δύο τύπους η κάθε μία, τον μακρύτερο και τον κοντύτερο. Οι μακρύτεροι τύποι είναι εμφανώς αλλοιωμένες και διορθωμένες εκδόσεις των κοντυτέρων τύπων. Οι φουνταμενταλιστές Χριστιανοί διατείνονται ότι οι κοντύτεροι τύποι είναι γνήσια γράμματα που γράφτηκαν από τον Ιγνάτιο. Η *Επιστολή του Ιγνατίου Πρός Σμυρναίους* αναφέρει τους τρεις βαθμούς της ιεροσύνης, επισκόπους, ιερείς, και διακόνους, οι οποίοι δεν είχαν διαμορφωθεί ακόμα κατά τον θάνατο του Ιγνατίου ο οποίος επήλθε όχι αργότερα από το +117 Κ. Ε., και ίσως συνέβη ενωρίτερα το +110 Κ. Ε. περίπου. Όλες οι επτά κοντύτερες επιστολές επιτίθενται κατά διαφόρων χριστιανικών πεποιθήσεων, που απ' αυτόν τον χρόνο θεωρούνται αιρετικές, και οι οποίες απέκτησαν δύναμη κατά τα έτη +140 - 150 Κ. Ε. περίπου. Η κοντύτερη *Επιστολή του Ιγνατίου Πρός Ρωμαίους* περιέχει μια παράθεση από τον Ειρηναίο, που είχε γραφτεί μετά το +170 Κ. Ε. και δημοσιεύτηκε το +185 Κ. Ε. περίπου. Έτσι μπορούμε να συμπεράνουμε ότι οι επτά κοντύτερες επιστολές είναι επίσης ψευδεπίγραφες. Η κοντύτερη *Επιστολή του Ιγνατίου Πρός Ρωμαίους* σίγουρα γράφτηκε μετά το +170 Κ. Ε. Αν πράγματι όμως, δεν γράφτηκε από τον Ειρηναίο, τότε πιθανώς να γράφτηκε μετά το +185 Κ. Ε., και οι άλλες έξι δεν γράφτηκαν πριν από την περίοδο +140 - 150 Κ. Ε. περίπου, αν όχι αργότερα. Δεν υπάρχουν πηγές για τον Ιησού στις επιστολές του Ιγνατίου εκτός από τα βιβλία της *Καινής Διαθήκης* και τα γραπτά του Ειρηναίου τα οποία και πάλι χρησιμοποιούν μόνο την *Καινή Διαθήκη*. Ως εκ τούτων δεν περιέχουν καμία θεμιτή ένδειξη για τον ιστορικό Ιησού.

Υπάρχουν και δύο επί πλέον επιστολές για τις οποίες οι Χριστιανοί ισχυρίζονται ότι είναι γνήσια γράμματα, συγκεκριμένα η *Επιστολή του Πολυκάρπου* και το *Μαρτύριο του Πολυκάρπου*. Οι *Επιστολές του Ιγνατίου* και οι επιστολές που αφορούν τον Πολύκαρπο πάντοτε σχετίζονται πολύ στενά. Είναι πολύ δυνατόν όλες να γράφτηκαν από τον Χριστιανό συγγραφέα Ειρηναίο και τους μαθητές του. Σίγουρα υπήρχε ένας πραγματικός ιστορικός πρώτο-χριστιανός που ονομαζόταν Πολύκαρπος. Αυτός ήταν επίσκοπος Σμύρνης και θανατώθηκε από τους Ρωμαίους μέσα στην περίοδο +155 - 165 Κ. Ε. Όταν ο Ειρηναίος ήταν παιδί ε γνώριζε τον Πολύκαρπο. Φουνταμενταλιστές Χριστιανοί ισχυρίζονται ότι ο Πολύκαρπος ήταν μαθητής του αποστόλου Ιωάννου. Αλλά ακόμα και αν αποδεχθούμε την παράδοση ότι ο Πολύκαρπος έζησε μέχρι την ηλικία των 86 ετών, δεν θα μπορούσε να είχε γεννηθεί πριν από το +67 Κ. Ε. και διά τούτο δεν θα μπορούσε να ήταν μαθητής του Ιωάννου. (Είναι δυνατόν να ήταν μαθητής του αινιγματικού Ιωάννου του

Πρεσβυτέρου.). Επειδή ο Ειρηναίος είχε γνωρίσει τον Πολύκαρπο αυτοί επίσης υποθέτουν ότι ο Ειρηναίος ήταν τω όντι μαθητής του, ένας ισχυρισμός για τον οποίον δεν υπάρχει καμία ένδειξη. Η Επιστολή του Πολυκάρπου χρησιμοποιεί τα περισσότερα βιβλία της *Καινής Διαθήκης* και τις *Επιστολές του Ιγνατίου* ως αναφορές αλλά δεν χρησιμοποιεί καμία θεμιτή ιστορική πηγή για τον Ιησού. Οι Χριστιανοί εκείνοι που απορρίπτουν τις *Επιστολές του Ιγνατίου* αλλά πιστεύουν ότι η Επιστολή του Πολυκάρπου είναι ένα γνήσιο γράμμα, ισχυρίζονται ότι οι εντός αυτής αναφορές στις επιστολές του Ιγνατίου είναι υστερόχρονες παρεμβολές. Αυτή η ιδέα βασίζεται σε προσωπική μεροληψία και όχι σε οιοσδήποτε γνήσιες ενδείξεις. Βασισμένοι σ' αυτή την τυφλή πίστη ότι δηλαδή αυτή η επιστολή είναι γνήσιο γράμμα, μερικοί Χριστιανοί την χρονολογούν γύρω στο μέσο του δευτέρου αιώνας Κ. Ε. λίγο πριν από τον θάνατο του Πολυκάρπου. Παρ' όλα ταύτα, οι αναφορές στις *Επιστολές του Ιγνατίου* δεικνύουν ότι στην πραγματικότητα γράφτηκε κάποιο καιρό κατά τις τελευταίες δεκαετίες του δευτέρου αιώνας Κ. Ε., τουλάχιστον μια δεκαετία περίπου μετά τον θάνατο του Πολυκάρπου αν όχι αργότερα.

Το *Μαρτύριο του Πολυκάρπου* γράφτηκε στο όνομα της «Εκκλησίας της Σμύρνης της Παρεπιδημούσης εν Σμύρνηι». Ξεκινά υπό μορφήν ενός γράμματος αλλά το κύριο μέρος είναι γραμμένο σε μορφή μιας συνηθισμένης αφήγησης. Διηγείται το μυθολόγημα του μαρτυρίου του Πολυκάρπου. Όπως και η *Επιστολή του Πολυκάρπου*, και αυτό γράφτηκε κάποιο καιρό κατά τις τελευταίες δεκαετίες του δευτέρου αιώνα Κ. Ε. Δυστυχώς, δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι χρησιμοποίησε οποιεσδήποτε έγκυρες πηγές γι' αυτή την εξιστόρηση, αλλά μόνο φήμες και ακουστά λόγια. Το μυθολόγημα εμφανίζεται πράγματι να είναι πολύ κατά φαντασίαν. Οι αναφορές στον Ιησού δεν έχουν ληφθεί από καμία αξιόπιστη πηγή.

Ούτως έχομε ιδεί ότι οι *επιστολές* που χρησιμοποιούνται από του ιεραποστόλους ως «ενδείξεις» είναι ακριβώς τόσο νόθες όσο και τα *ευαγγέλια*. Και πάλι, πρέπει να έχομε κατά νουν την απάτη που δημιουργούν οι «εκλαϊκευμένες» μεταφράσεις της *Καινής Διαθήκης* διότι παρουσιάζουν τις *επιστολές* ως «γράμματα», από το οποίο αφήνουν να εννοηθεί εσφαλμένως ότι πρόκειται για πραγματικά γράμματα που γράφτηκαν από τους ανθρώπους των οποίων τα ονόματα φέρουν.

Τώρα, εκτός των βιβλίων της *Καινής Διαθήκης*, και εκτός των *επιστολών* που σχετίζονται με τον Κλήμεντα, τον Ιγνάτιο και τον Πολύκαρπο, υπάρχει επί πλέον ακόμα μία χριστιανική θρησκευτική εργασία την οποίαν οι Χριστιανοί αξιώνουν ως

ιστορική ένδειξη για τον Ιησού, συγκεκριμένα η *Διδασκαλία των Δώδεκα Αποστόλων* που είναι επίσης γνωστή με τον τίτλο *Διδαχή*. Όλες οι άλλες χριστιανικές θρησκευτικές εργασίες έχουν είτε πλήρως απορριφθεί από τους νεωτέρους Χριστιανούς είτε έχουν λάβει ολίγη μόνον αναγνώριση και δεν θεωρούνται ως κύριες πηγές που αφορούν τον Ιησού. Η *Διδαχή* άρχισε σαν σχισματικό Ιουδαϊκό έγγραφο, πιθανώς γραμμένο κατά την περίοδο της αναστατώσεως του +70 Κ. Ε. Η αρχική της μορφή απετελείτο από ηθικές διδασκαλίες και προβλέψεις της καταστροφής της τάξεως πραγμάτων που υπήρχε στον κόσμο. Αυτή η αρχική μορφή, η οποία προφανώς δεν ανέφερε τον Ιησού, υπεξαιρέθηκε από τους Χριστιανούς οι οποίοι την ανασυνέταξαν και την αλλοίωσαν πάρα πολύ, με το να προσθέσουν την αφήγηση περί Ιησού και τους κανόνες λατρείας για τις πρώτο-χριστιανικές κοινότητες. Οι ερευνητές εκτιμούν ότι η πρώτη χριστιανική έκδοση της *Διδαχής* δεν μπορούσε να είχε γραφτεί πολύ αργότερα από το +95 Κ. Ε. Πιθανώς να τέθηκε στην τελική μορφή της γύρω στο +120 Κ. Ε. περίπου. Όπως φαίνεται είχε εξυπηρετήσει μια απομονωμένη χριστιανική κοινότητα στη Συρία με όνομα «*Εκκλησιαστική Τάξις*» κατά την περίοδο +100 – 130 Κ. Ε. περίπου. Αλλά δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι η αφήγηση για τον Ιησού ήταν βασισμένη σε οποιεσδήποτε έγκυρες πηγές, και όπως έχουμε αναφέρει, η αρχική Ιουδαϊκή μορφή δεν είχε τίποτα να κάνει με τον Ιησού. Στην πραγματικότητα, αυτό το έγγραφο παρέχει ενδείξεις για το ότι ο μύθος του Ιησού μεγάλωνε βαθμιαίως. Όπως το *Ευαγγέλιο του Μάρκου* και οι πρώιμες μορφές του *Ευαγγελίου του Ματθαίου*, η αφήγηση για τον Ιησού εντός της *Διδαχής* δεν κάνει καμία αναφορά για την παρθενική γέννηση. Δεν αναφέρει τίποτα για τα θαύματα που αργότερα αποδόθηκαν στον Ιησού. Αν και ο Ιησούς αναφέρεται ως «υιός» Θεού, φαίνεται ότι αυτός ο όρος χρησιμοποιείται μεταφορικώς ή συμβολικώς. Οι ενδείξεις που έχουμε περί της προελεύσεως του μύθου της σταυρώσεως υποδεικνύουν ότι ένα από τα πράγματα που οδήγησε σ' αυτόν τον μύθο ήταν το γεγονός ότι ο σταυρός ήταν το αστρολογικό σύμβολο της Εαρινής Ισημερίας η οποία συμβαίνει κοντά στο Πάσχα, καιρό που όπως πιστευόταν ο Ιησούς είχε θανατωθεί. Ούτως δεν προκαλεί έκπληξη όταν ανακαλύπτομε ότι η αφήγηση της *Διδαχής* δεν αναφέρει καθόλου το ότι ο Ιησούς σταυρώθηκε, ενώ αναφέρει έναν σταυρό στον ουρανό ως το σύμβολο του Ιησού. Οι δώδεκα απόστολοι που αναφέρθηκαν στον πλήρη τίτλο της *Διδαχής* δεν εμφανίζονται ως οι πραγματικοί δώδεκα μαθητές του Ιησού και ο όρος καθαρά αναφέρεται στους δώδεκα υιούς του Ιακώβ οι οποίοι αντιπροσωπεύουν τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ. Τοιουτοτρόπως η *Διδαχή* παρέχει ζωτικά κλειδιά που αφορούν της επίλυση της αναπτύξεως του μύθου του Ιησού, αλλά σίγουρα δεν παρέχει καμία ένδειξη για κάποιον ιστορικό Ιησού.

[Επίσης, στα διασωθέντα γραπτά του πρωτοχριστιανού απολογητή Minucius Felix (2^{ος} – 3^{ος} αιών) όχι μόνο δεν υπάρχει ένδειξη για κάποιον ιστορικό Ιησού, αλλά απορρίπτουν και την σταύρωση κάποιου σχετικού ανδρός επί της γης. Το ίδιο ισχύει και για την απολογία του Αριστείδου, +140. Τα κοινά μέρη των υστέρων διασωθέντων εκδόσεών της, του 7^{ου} αιώνας στα Συριακά και του 8^{ου} στα Ελληνικά, παρέχουν όπως ως συνήθως κάνουν όλες οι απολογίες του 2^{ου} αιώνας, Κοδράτου κατά το Ευσέβιο, Ιουστίνου, κλπ., μόνο υπεράσπιση της χριστιανική πίστεως και ηθικής. Τα μη κοινά μέρη που κάνουν πενιχρές και ανάρμοστες νύξεις περί Ιησού είναι ύστερες χριστιανικές παραχαράξεις.]

Αφού λοιπόν κανένα από τα χριστιανικά θρησκευτικά βιβλία δεν παρέχει καμία αποδεκτή ένδειξη για τον ιστορικό Ιησού, οι ιεραπόστολοι μετά ταύτα γυρνούν στα μη-χριστιανικά βιβλία. Οι Χριστιανοί επιμένουν ότι διάφοροι αξιόπιστοι ιστορικοί κατέγραψαν πληροφορίες για τον Ιησού. Αν και μερικοί απ' αυτούς τους ιστορικούς είναι λίγο-πολύ αποδεκτοί, θα δούμε ευθύς αμέσως ότι δεν προσφέρουν καμία πληροφορία για τον Ιησού.

Πρώτον, οι Χριστιανοί επιμένουν ότι ο Ιουδαίος ιστορικός Ιώσηπος κατέγραψε πληροφορίες για τον Ιησού στο βιβλίο του *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες* (που το δημοσίευσε το +93-94 Κ. Ε. περίπου). Είναι αληθές ότι αυτό το βιβλίο περιέχει πληροφορίες για τους τρεις ψευδό-Μεσσίες, Γιεχούδα της Γαλιλαίας, τον Θευδά και τον Βενιαμίν τον Αιγύπτιο, και είναι επίσης αληθές ότι ο χαρακτήρας του Ιησού φαίνεται να βασίζεται σε όλους αυτούς μερικώς, αλλά κανένας απ' αυτούς δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ο ιστορικός Ιησούς. Επί πλέον, στο βιβλίο των *Πράξεων*, αυτοί οι τρεις άνδρες αναφέρονται να είναι διαφορετικοί από τον Ιησού και έτσι ο σύγχρονος Χριστιανισμός απορρίπτει πράγματι κάθε σύνδεση μεταξύ αυτών και του Ιησού. Στις διορθωμένες από τους Χριστιανούς εκδόσεις του βιβλίου *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες* υπάρχουν δύο χωρία που ασχολούνται με τον Ιησού κατά τρόπον όμοιον με αυτόν που τον παρουσιάζουν και οι διάφορες χριστιανικές θρησκευτικές εργασίες. Κανένα απ' αυτά τα δύο χωρία δεν ευρίσκεται στο αρχικό κείμενο των *Ιουδαϊκών Αρχαιολογιών* το οποίο διαφυλάχτηκε από τους Εβραίους [*]. Το πρώτο χωρίο (XVII, 3, 3) παρατέθηκε από τον Ευσέβιο όταν έγραφε το +320 Κ. Ε. περίπου και έτσι μπορούμε να συμπεράνομε ότι αυτό προσετέθη κάποιο καιρό μεταξύ του χρόνου που οι Χριστιανοί άρπαξαν τις *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες* και το έτος +320 Κ. Ε. Δεν είναι γνωστό πότε προσετέθη το άλλο χωρίο (XX, 9, 1) σ' αυτές. Κανένα απ' αυτά τα χωρία δεν βασίζεται σε αξιόπιστες πηγές. Είναι

απάτη το να ισχυρίζεται κανείς ότι τα χωρία αυτά γράφτηκαν από τον Ιώσηπο και ότι παρέχουν ενδείξεις για τον Ιησού. Γράφτηκαν από Χριστιανούς ανασυντάκτες και βασιζόταν καθαρά σε χριστιανικές πίστεις.

[* Αυτή την πληροφορία την έχω συναντήσει και σε άλλα Εβραϊκά κείμενα και έχω ακούσει Εβραίους να την επικαλούνται. Αν είναι όντως αληθής, η Εβραϊκή κοινότητα οφείλει να δημοσιεύσει αυτή την αρχική έκδοση του Ιωσήπου και να παρουσιάσει το παλαιότερο χειρόγραφο που διαθέτει προς εξέταση.]

Μετά οι Χριστιανοί θα υποδείξουν το βιβλίο των *Χρονικών* του Τακίτου. Στα *Χρονικά* XV, 44, ο Τάκιτος περιγράφει το ότι ο Νέρων εθεώρησε τους Χριστιανούς ως τους υπευθύνους για την πυρκαγιά της Ρώμης το +64 Κ. Ε. Αναφέρει ότι το όνομα «Χριστιανοί» προήλθε από ένα πρόσωπο που ονομαζόταν Χριστός ο οποίος εκτελέστηκε από τον Πόντιο Πιλάτο κατά την διάρκεια της βασιλείας του Τιβερίου. Είναι βεβαίως αληθές ότι το όνομα «χριστιανοί» παράγεται από το «Χριστός» (= Μεσσίας), αλλά ο ισχυρισμός του Τακίτου ότι εκτελέστηκε από τον Πιλάτο κατά την διάρκεια της βασιλείας του Τιβερίου καθαρά βασίζεται στους ισχυρισμούς που έγιναν από τους ίδιους τους Χριστιανούς και υπήρχαν ήδη γραμμένοι μέσα στα ευαγγέλια του Μάρκου, του Ματθαίου και του Λουκά τα οποία είχαν ήδη κυκλοφορήσει ευρέως όταν εγγράφοντο τα *Χρονικά*. (Τα *Χρονικά* δημοσιεύτηκαν μετά το +115 Κ. Ε. και σίγουρα δεν είχαν γραφτεί πριν από το +110 Κ. Ε.). Έτσι, αν και τα *Χρονικά* περιέχουν μια πρόταση στην οποία ο «Χριστός» αναφέρεται σαν πραγματικό πρόσωπο, αυτή η πρόταση βασιζόταν καθαρά στις αξιώσεις και τις πίστεις των Χριστιανών οι οποίες δεν έχουν καμία ιστορική αξία. Είναι πολύ ειρωνικό το ότι σημερινοί Χριστιανοί χρησιμοποιούν τον Τάκιτο για να υποστηρίξουν τις πεποιθήσεις τους επειδή αυτός ήταν ο λιγότερο ακριβής απ' όλους τους Ρωμαίους ιστορικούς. Ο ίδιος δικαιολογεί το μίσος κατά των Χριστιανών με το να λέγει ότι αυτοί διέπρατταν πράξεις απεχθείς. Εκτός του «Χριστού» ομιλεί επίσης και περί διαφόρων παγανιστικών θεών σαν να υπάρχουν στην πραγματικότητα. Η περίληψη της Ιστορίας της Μέσης Ανατολής στο βιβλίο του *Ιστορίες* είναι τόσο παραμορφωμένη που είναι για γέλια. Μπορούμε να συμπεράνουμε ότι η μία και μοναδική του αναφορά στον Χριστό δεν μπορεί να ληφθεί ως σίγουρη ένδειξη για τον ιστορικό Ιησού.

Μόλις λοιπόν ο Τάκιτος απορριφθεί, οι Χριστιανοί θα ισχυριστούν ότι τα γράμματα του Πλινίου του Νεωτέρου προς τον αυτοκράτορα Τραϊανόν παρέχουν ενδείξεις για τον ιστορικό Ιησού. (*Γράμματα* X, 96.). Το υπό εξέταση γράμμα απλώς αναφέρει ότι ορισμένοι Χριστιανοί είχαν αναθεματίσει τον «Χριστό» για να

αποφύγουν να τιμωρηθούν. Δεν ισχυρίζεται ότι αυτός ο Χριστός υπήρξε στην πραγματικότητα. Το υπό εξέταση γράμμα γράφτηκε πριν από τον θάνατο του Πλινίου το +114 Κ. Ε. περίπου, αλλά μετά το έτος +111 Κ. Ε. κατά το οποίο αυτός εστάλη στην Βιθυνία, μάλλον εγράφη το έτος +112 Κ. Ε. Έτσι δεν προσφέρει τίποτα περισσότερο από μια επιβεβαίωση του τετριμμένου γεγονότος ότι γύρω στην αρχή της δωδεκάτης δεκαετίας Κ. Ε. οι Χριστιανοί συνήθως δεν αναθεμάτιζαν κάτι που το έλεγαν «Χριστό» αν και μερικοί το είχαν πράξει διά να αποφύγουν τιμωρίες. Δεν παρέχει λοιπόν καμία ένδειξη για τον ιστορικό Ιησού.

Οι Χριστιανοί θα ισχυριστούν επίσης ότι ο Σουετώνιος κατέγραψε ενδείξεις για τον Ιησού στο βιβλίο του *Οι Βίοι των Δώδεκα Καισάρων* (ακόμα γνωστό και ως *Οι Δώδεκα Καίσαρες*). Το υπό εξέταση χωρίο είναι στον Κλαύδιο 25, όπου αναφέρει ότι ο αυτοκράτωρ Κλαύδιος εκδίωξε τους Εβραίους από τη Ρώμη (προφανώς το έτος +49 Κ. Ε.) επειδή αυτοί προκαλούσαν συνεχείς αναταραχές υποκινούμενοι από κάποιον Χρηστόν [με «η» και όχι με «ι»]. Εάν κανείς στα τυφλά υποθέτει ότι ο «Χρηστός» αναφέρεται στον Ιησού τότε, αν μη τι άλλο, το χωρίο αυτό αντιφάσκει με την χριστιανική εξιστόρηση του Ιησού επειδή ο Ιησούς υποτίθετο ότι είχε σταυρωθεί όταν ο Πόντιος Πιλάτος ήταν επίτροπος της Ιουδαίας (+26 – 36 Κ. Ε.) κατά την διάρκεια της βασιλείας του Τιβερίου και επί πλέον, ουδέποτε υποτέθηκε ότι ο Ιησούς βρέθηκε στη Ρώμη! [Όπως όμως γράφει ο Σουετώνιος καταλαβαίνει κανείς ότι ο εν λόγω Χρηστός ήταν τότε ζων στη Ρώμη και υποκινούσε τους Εβραίους.] Ο Σουετώνιος έζησε κατά την περίοδο (+75 – 150 Κ. Ε. περίπου) και το βιβλίο του *Οι Βίοι των Δώδεκα Καισάρων*, δημοσιεύτηκε κατά την περίοδο +119 – 120 Κ. Ε. και είχε γραφτεί κάποιο καιρό μετά τον θάνατο του Δομιτιανού το +96 Κ. Ε. Έτσι το συμβάν που περιγράφει συνέβη τουλάχιστον 45 χρόνια πριν αρχίσει να γράφει γι' αυτό και ούτως δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι για την ακρίβειά του. Το όνομα Χρηστός παράγεται από την Ελληνική λέξη «χρηστός» που σημαίνει «ο καλός ένας, ηθικός, χρήσιμος» και δεν είναι το ίδιο με τον Χριστόν που παράγεται από την Ελληνική λέξη χριστός που σημαίνει «αυτός που έχει χρισθεί, ο κεχρισμένος, ο Μεσσίας-Μεσσίαχ στα Εβραϊκά». Εάν λάβομε το χωρίο ως έχει, τότε αυτό αναφέρεται σε ένα πρόσωπο του οποίου το όνομα ήταν Χρηστός και το οποίο ήταν στη Ρώμη και δεν είχε να κάνει τίποτα με τον Ιησού ή με κανέναν άλλον «Χριστόν». Ο όρος Χρηστός χρησιμοποιείτο συχνά για παγανιστικούς θεούς και πολλοί κάτοικοι της Ρώμης που αποκαλούντο «Ιουδαίοι» ήταν στην πραγματικότητα άνθρωποι που αναμείγνυαν τις Ιουδαϊκές πίστεις με τις παγανιστικές πίστεις και οι οποίοι δεν ήταν αναγκαστικώς Ιουδαϊκής καταγωγής. Ούτως είναι επίσης δυνατόν το χωρίο να αναφέρεται σε διαμάχες μεταξύ παγανιστών

«Ιουδαίων» που ελάτρευαν ένα παγανιστικό θεό (όπως τον Σεβάζιον) με το όνομα Χρηστός. Από την άλλη μεριά οι λέξεις Χρηστός και Χριστός συχνά συνεχέοντο και έτσι το εδάφιο μπορούσε ακόμα να αναφέρεται σε κάποιες διαμάχες μεταξύ Ιουδαίων που πίστευαν ότι κάποιο πρόσωπο ήταν ο Μεσσίας. Αυτό το πρόσωπο ίσως να είχε και ίσως να μην είχε πάει στη Ρώμη, και απ' ό,τι γνωρίζουμε να μη είναι ιστορικό πρόσωπο. Ο καθένας πρέπει να έχει κατά νουν ότι το περιγραφέν συμβάν έλαβε χώρα μόνο μερικά χρόνια μετά την σταύρωση του Θευδά το +44 Κ. Ε., και το χωρίο ίσως να αναφέρεται στους οπαδούς του στη Ρώμη. Οι Χριστιανοί ισχυρίζονται ότι το χωρίο αναφέρεται στον Ιησού και σε διαμάχες πού ξεσηκώθηκαν μετά τον χρόνο κατά τον οποίον ο Παύλος έφερε νέα γι' αυτόν στη Ρώμη και ότι ο Σουετώνιος έκανε το μόνο λάθος να γράψει ότι ο ίδιος ο Ιησούς ήταν στη Ρώμη. Αλλά αυτή η ερμηνεία βασίζεται σε τυφλή πίστη στον Ιησού και στους μύθους περί Παύλου και δεν υπάρχει τίποτα που να υποδεικνύει ότι αυτή η ερμηνεία είναι σωστή [*]. Έτσι μπορούμε να συμπεράνουμε ότι και ο Σουετώνιος αποτυγχάνει να προσφέρει οποιαδήποτε έγκυρη ένδειξη για ιστορικό Ιησού.

[* Αυτή η ερμηνεία σίγουρα δεν είναι σωστή διότι ο μυθικός Παύλος, πάντα κατά την χριστιανική παράδοση, πήγε διά πρώτη φορά στη Ρώμη περί το +58 – 60 Κ. Ε. όταν αυτοκράτωρ ήταν ο Νέρων και επομένως πολύ μετά το +49 Κ. Ε. και τον Κλαύδιο που ήταν αυτοκράτωρ κατά τα έτη +41 – 54 Κ. Ε. Διαπορούμε λοιπόν πως αυτή η τόσο απλή και σίγουρη απόδειξη διέφυγε της προσοχής του Hayyim ben Yehoshua!]

Όλοι οι άλλοι συγγραφείς που αναφέρουν τον Ιησού, από τον Ιουστίνο τον Μάρτυρα μέσα στον δεύτερο αιώνα Κ. Ε. μέχρι τους τελευταίους αναλυτές στον εικοστόν αιώνα, όλοι έχουν βασίσει τις αναφορές τους στον Ιησού σε πηγές των οποίων το κύρος έχουμε καταρρίψει παραπάνω. Συνεπώς οι ισχυρισμοί τους είναι άνευ αξίας ως ιστορικές ενδείξεις. Τοιουτοτρόπως έχουμε μείνει με το συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει απολύτως καμία έγκυρη και αποδεκτή ιστορική ένδειξη περί Ιησού. Όλες οι αναφορές στον Ιησού παρήχθησαν από προλήψεις, πίστεις και μύθους της πρώτο-χριστιανικής κοινότητας. Η πλειονότης αυτών των πίστεων απέκτησε ύπαρξη μόνο μετά τον διωγμό του Νέρωνος και την τραγωδία του +70 Κ. Ε. Πολλές απ' αυτές τις πίστεις βασίζονται σε παγανιστικές παραδόσεις για τον Ταμμούζ, τον Όσιρη, τον Άττη, [τον Κρίσνα, από την Ινδία], τον Διόνυσο, [τον Άχουρα Μάζδα και τον Αριμάν, των Ζωροαστρών], τον Μίθρα, τον θεό Ήλιο, κλπ. Άλλοι μύθοι για τον Ιησού φαίνεται ότι βασίζονται σε διάφορα, διαφορετικά, ιστορικά πρόσωπα όπως τον θαυματοποιό Ελληνιστή Απολλώνιο τον Τυανέα, τους

καταδικασμένους εγκληματίες Γείισου μπεν Πανδέιρα και μπεν Στάδα, και τους στραυρωθέντες ψευδό-Μεσσίες Γιεχούδα τον Γαυλανίτη ή Ιούδα τον Γαλιλαίο, τον Θευδά, τον Βενιαμίν τον Αιγύπτιο και άλλους, αλλά κανένας απ' αυτούς δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ιστορικός Ιησούς για τον Χριστιανισμό.

Διά Περαιτέρω Μελέτη:

1) J. **Allegro**, *The Dead Sea Scrolls and the Christian Myth*, Prometheus Books, reprinted 1991. (Εξετάζει το πόσο εκακοποιήθηκαν οι αρχαίοι μύθοι από την πρώιμη χριστιανική εκκλησία η οποία και κακώς τους παρουσίασε ως Ιστορία.).

2) J. **Campbell**, *Occidental Mythology*, Penguin Books, reprinted 1985. (Μία έκθεση θρησκευτικής μυθολογίας στον δυτικό πολιτισμό. Περιλαμβάνει σπουδαία στοιχεία αφορόντα τον δανεισμό παγανιστικών μύθων από τον Χριστιανισμό.).

3) E. D. **Cohen**, *The Mind of the Bible-Believer*, Prometheus Books, reprinted 1991. (Αποκαλύπτει τους ψυχολογικούς ελιγμούς βάσει των οποίων δημιουργήθηκε η *Καινή Διαθήκη* και εκθέτει τις δυσμενείς παρενέργειες του χριστιανικού φουνταμενταλισμού.).

4) R. **Helms**, *Gospel Fictions*, Prometheus Books, reprinted 1991. (Εκθέτει ότι τα *Ευαγγέλια* είναι ως επί το πλείστον κείμενα φαντασίας που συνετέθησαν ως μια αποκορύφωση σε μια εκτεταμένη μυθολογική παράδοση.).

5) S. **Levine**, *You Take Jesus and I 'll Take God: How to Refute Christian Missionaries*, revised edition, Hamoroh Press, Los Angeles, 1980. (Εκθέτει τα τεχνάσματα που χρησιμοποιούν οι ιεραπόστολοι μαζί με τις εσφαλμένες αναφορές της *Τανάχ* [= *Εβραϊκής Παλαιάς Διαθήκης*] εντός της *Καινής Διαθήκης*.).

6) J. M. **Robertson**, *A Short History of Christianity*, 2nd Ed., Watts & Co., London 1913. (Μία από τις πρώτες σοβαρές ακαδημαϊκές διερευνήσεις εντός των αρχών του Χριστιανισμού. Εκθέτει τα περί της αφηγήσεως του Ιησού στοιχεία που είναι δανεισμένα από τους παγανιστικούς μύθους.).

7) The **Talmud**. (Πρέπει να αποτελεί υποχρεωτική ανάγνωση για όλους τους Εβραίους αν και δυστυχώς είναι παραγκωνισμένο τα σημερινά χρόνια.).

[Το ίδιο θα πρέπει να ισχύει και για έναν βαθύ ερευνητή του χριστιανικού φαινομένου, λόγω της πληθώρας των στοιχείων της Εβραϊκής ιστορίας, λαογραφίας,

διδασκαλίας, θρησκείας και ερμηνείας που περιέχει. Όλα αυτά τα στοιχεία έχουν άμεση σύνδεση με τον Εβραιοχριστιανισμό, την ηθική του ή την έλλειψή της και την ιστορικότητα τού Ιησού Χριστού!]

Ιωάννης Νεοκλής Φιλάδελφος Μ. Ρούσσος

Πανεπιστημιακός Καθηγητής Μαθηματικών

Ερευνητής Χριστιανικών και Βιβλικών Ζητημάτων

Twin Cities, Minnesota, USA